

SUSAN CONNELL

EDITURA MIRON

Au-mi cere să te cred

SUSAN CONNELL

*Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți ai genului.*

Evadînd dintr-o viață prea monotonă, Sandy pleacă în Grecia să picteze și să descopere pasiunea, care acasă i-a fost interzisă...

Lei: 11500

Loveswept

SUSAN CONNELL

Nu-mi cere
să te cred

Loveswept

SUSAN CONNELL

Nu-mi cere
să te cred

Traducere de Any Florea

Capitolul 1

Alex Stoner ar fi avut o sumedenie de motive ca să se întoarcă la biroul său, dar numai unul singur pentru a mai trage de timp acum, când lua prânzul în piața Plaka.

Ea nici măcar nu era genul lui. Se uită la ceas, apoi clătină din cap, în timp ce rîse în sinea lui. Era nebun? Pierduse aproape două ore, încercînd să intercepteze privirea unei turiste, care era atît de ocupată cu cumpărarea suvenirurilor, încît nu îl observa. Zîmbi. Ah, dar ce turistă. Picioarele ei

lungi, trupul ei mlădios, fața aia de înger...

Încearcă să pui mîna pe ea, Stoner, își spuse el, bătînd nervos cu degetele pe masă. Asta fusese ultima lui zi petrecută în întregime la Atena, înainte de a zbura în refugiul lui de pe insulă. Avea o groază de lucruri de rezolvat la *Stoner Exports*, fără a mai vorbi de întîlnirea aceea misterioasă de la trei și cincisprezece. Privi spre cer, amintindu-și și de celelalte lucruri pe care le mai avea de făcut. Încă nu împachetase și trebuia să-și facă timp și pentru inspecția de la fabrica de covoare. Și apoi, mai avea niște lucruri de pus la punct pentru întîlnirea cu frații Grimaldi.

Se întinse după ochelarii de soare, apoi ezită. Stătea în umbra copacilor, în acest sfîrșit de mai, la masa aceasta care îi oferea o vedere excelentă spre Acropolis, și iată că ora siestei la Atena începuse.

În plus, își spuse în timp ce se lăsa pe spate în scaun, *nu ar fi rău deloc dacă s-ar mulțumi să privească*.

– Nu e genul tău, Alex.

Alex privi într-o parte, spre proprietarul tavernei, Dimitri, și îi vorbi destul de tare ca acesta să îl audă și să îi zîmbească.

– Mă cunoști destul de bine, Dimitri, dar am renunțat azi la desert și uite că acum simt nevoia de ceva dulce.

Privi în josul străzii, cercetînd-o din ochi pe brunetă.

– Ar trebui să fii la casa ta, ajutînd-o pe nevastă-ta cu dulciurile, dragul meu. Să faci copii.

Dîndu-i nota de plată, Dimitri îl întrebă așa cum numai un vechi prieten și-ar fi permis:

– Ce s-a întîmplat cu franțuzoaica?

Alex se ridică, își scoase un teanc de note de plată din buzunar și le puse pe masă:

– M-a lăsat.

– Știi că te-a lăsat. Dar de ce?

Alex privi la micul magazin din care se auzea tare muzică bazuki. Se uită din nou la ceas. Bruneta intrase înăuntru acum cincisprezece minute.

– Ei, dacă vrei să știi, murmură absent, a făcut-o pentru că am refuzat să o iau pe insula Zephiros cu mine.

Dimitri își puse mîinile pe piept și rîse atît de zgomotos, încît cîțiva trecători se întoarseră să-l privească.

– Ți-a cerut o bucățică din sufletul tău și tu nu ai fost dispus să îl împarți, spuse el.

Din nou schimbare o privire plină de înțelegere reciprocă. Alex se îndrăgostise de stilul simplu de viață de pe Zephiros, cu câțiva ani în urmă. Deși nu își prea putea explica de ce, făcuse un fel de jurământ tacit să nu amestece viața din oraș cu cea de pe insulă. Reușise foarte bine pînă acum să îi țină pe clienți departe. Dar era mai greu să împiedici o iubită să afle despre Zephiros.

Dimitri îl privi muștrător, apoi se retrase în tavernă.

Alex se uită din nou înspre strada plină de turiști. Trăia și muncea la Atena de șapte ani. Cu toate astea, nu își putea aminti de cît timp nu-și mai prelungise prînzul pînă la ora trei, cu excepția unuia de afaceri. Își trecu degetele prin părul blond și se reasează. Nu auzise el oare că viața se desfășoară în cicluri de șapte ani? O idee amuzantă față de care era însă sceptic. Bineînțeles, dacă ar fi fost vorba de un moment de cotitură în viața lui, poate că nu și-ar fi pierdut timpul încercînd să agațe o turistă drăguță.

Discutînd cu Dimitri, o pierduse din vedere. Unde se dusesese? Își aprinse o țigară, apoi o stinse, după ce trase două fumuri. Voia să renunțe. Era doar o problemă de timp.

Unde era bruneta aceea și de ce îi plăcuse atât? Poate că îl atrăsese tinerețea ei sau poate felul aparte în care își arunca părul pe spate. Felul în care se mișca fusta de jeans, bluza roz și sandalele roz din piele îi amintea de fetele din anii de universitate. Se gândi la timpurile acelea, pentru un moment. Faptul că, la cei treizeci și trei de ani ai săi, se simțea atras de o fată la vârsta studenției, i se păru puțin pervers, sau, mai rău, sentimental.

Simți sprîncenele ridicîndu-i-se odată cu această revelație, pentru că, dacă Alex Stoner se cunoștea întrucîtva, știa că măcar nu era un sentimental. Nu în felul în care erau unii. Și, cu toate astea, era ceva cald și plăcut la bruneta asta. De la distanță, putea aprecia acel „cald și plăcut“.

După cîteva minute, așteptarea îi fu recompensată. Ea tocmai stătea în mijlocul străzii, numărîndu-și banii în văzul hoților de buzunare din zona turistică. Își umezi buzele cu vîrfurile limbii, în timp ce își număra banii.

El clătină din cap, privind-o de sus pînă jos. Era probabil păcălită de toți vînzătorii din Plaka. Aranjîndu-și pachetele, ea porni în direcția lui. Relaxîndu-se în sfîrșit, Alex calculă că ar fi trebuit să

aibă aproape treizeci de ani. Era categoric singură și, judecînd după pachete, încerca să practice la un nivel superior arta de a cumpăra suveniruri.

Cerceii mari de aur se legănau pe obrazul ei și, printre șuvițele lungi de păr. Se aplecă înainte, în scaun. Ochiul ei era de culoarea berii și priveau curios în jur.

Apoi minunea se întîmplă.

Alex îi captă privirea și i-o menținu. Ea zîmbi cald. El îi zîmbi la rîndul lui și scoase o nouă țigară. La ce dracu' se așteptase? Să îi facă cu ochiul, să-l fi invitat să o însoțească sau să se fi făcut că nu îl vede? Nici una din posibilități nu l-ar fi surprins, dar zîmbetul acela... zîmbetul acela cald și deschis! Își aprinse țigara și trase adînc. Un sentiment de singurătate reverbera dureros înăuntrul lui. Nu îi plăceau astfel de stări și încerca să le evite, ori de cîte ori apăreau. Pe lîngă asta, devenise prea bătrîn pentru tipul ăsta de tortură.

Rearanjîndu-și din nou pachetele, ea își aruncă părul de pe ochi într-o parte și își privi ceasul. Apoi se grăbi spre o stradă îngustă.

– Nu e interesantă, spuse Dimitri din pragul tavernei. Făcu un semn spre Alex cu cîrpa cu

care ștergea un pahar. Reușești întotdeauna să nu le bagi în seamă, dar dacă te grăbești...

– Întotdeauna, confirmă Alex, în timp ce își strânse țigările. Le puse în buzunarul cămășii, îl salută ironic pe Dimitri și se îndreptă spre biroul lui.

Cu pachetele în brațe, Sandy Patterson se grăbi pe treptele clădiri pline de birouri, deschise apoi cu cotul ușa de sticlă pe care scria *Stoner Exports*. Trecînd pe lîngă aranjamentul de cergi și covoare făcute de mînă, se îndreptă spre coridorul din marmură, rugîndu-se în gînd să nu fi pierdut întîlnirea cu Alex Stoner.

Secretara lui fusese politicoasă, dar precisă, cînd telefonase ieri:

– Calendarul domnului Stoner este complet, dar am să încerc să vă fac loc la trei și cinci-sprezece, mîine. Vă rog să fiți punctuală. Pleacă într-o călătorie și nu se va mai întoarce decît peste cîteva săptămîni.

Punînd pachetele pe primul birou întîlnit, Sandy își îndreptă fusta, își ridică mînele bluzei și, pentru prima dată de ieri, cînd ajunsese în Grecia, se simți nervoasă. Inspiră, privi spre recepție, apoi

expiră oftînd. Fără nici o îndoială, întîrziase și birourile erau goale. La dracu'! Aproape că terminase cu cadourile obligatorii și își dorea să sfîrșească cu treaba asta odată. Apoi, și-ar fi putut vedea de planurile ei. Odată scăpată de obligații, și-ar fi putut permite să-și petreacă restul verii pictînd. Cînd cursurile ei de artă vor începe, în toamnă, se va simți inspirată de această excursie. Viața era din nou palpitantă și posibilitățile de a fi fericită erau nesfîrșite. Se simțea gata de orice, cu excepția renunțării la această întîlnire cu Alex Stoner.

Scotocind în geanta de pe umăr, scoase o carte de vizită. Cu excepția unui colț îndoit, cartea de vizită era în aceleași condiții perfecte ca acum doi ani, cînd o primise. Micuța carte de vizită albă, scrisă cu albastru, fusese pusă alături de scrisoarea de condoleanțe primită din partea lui Alex Stoner. Își trecu degetul peste nume, în timp ce își aminti de fostul ei soț.

Jackson insistase întotdeauna pentru culoarea neagră în privința cărților de vizită și a rechizitelor.

– Negrul nu este doar potrivit, Sandy, ci este expresia perfectă a sincerității, îi spusese el.

Și a unei pedante corectitudini, adăugă ea a-

cum, în gînd. Își reaminti.

Își închise ochii. Se terminase cu toți anii aceia și, îndată ce i-ar fi predat lui Alex Stoner toate amintirile acelea din universitate ale soțului ei, s-ar fi eliberat de orice obligație care ar mai fi legat-o de trecut. Era liberă să își continue noua ei viață.

– Ce-aș putea face pentru dumneavoastră?

Sandy se întoarse spre vocea baritonală.

– Păi, eu... începu ea, apoi își puse cartea de vizită în dreptul buzelor. Oricine ar fi fost, era nemaipomenit, înalt, cu părul auriu. Foarte înalt. Chiar și la cei un metru șaizeci ai ei, trebuia să privească în sus, spre el. Stătea cu picioarele depărtate, cu mîinile în buzunarele pantalonilor și cu bărbia ridicată, gata pentru orice posibilă confruntare.

Ea realiză imediat că el o studia cu ochii aceia pe jumătate acoperiți de gene lungi. Nasul lung și drept, umerii pătrați și pieptul larg o pironiră ca un ordin regal, dar gura lui era lipsită de acea expresie intimidantă. Avea o gură aidoma unei statui grecești. O gură făcută pentru plăceri păgîne. Ea clipi. Dumnezeu să o ajute. Acum două zile era în Atlanta, iar astăzi iată că se și abandona senzualității.

Lăsînd în jos cartea de vizită, arătă spre el.

– Tu ești bărbatul pe care l-am văzut pe micuța terasă?

El aprobă din cap, continuînd să o privească.

– Și tu ești turistă în goană după cumpărături.

Scuturîndu-și capul, ea rîse încet:

– Oh, Dumnezeule, am fost atît de ușor de observat?

El îi surîse la rîndul lui, continuînd să o privească; își trase mîna din buzunar și își aranjă o șuviță de păr blond.

Ea s-ar fi simțit mult mai bine dacă el ar fi zîmbit în felul în care o făcuse în Plaka. Ar fi făcut minuni acum, dar era probabil ocupat și căuta să iasă din situația asta de stînjeneală reciprocă. Îi ghici gîndul.

Iat-o, o absolventă a Școlii-domnișoarei Hollingsworth, pentru tinere fete, uitînd de bunele maniere.

– Îmi pare rău, dar nu m-am prezentat. Sînt Sandy Patterson și mi-e teamă că am întîrziat la întîlnirea cu domnul Stoner de la trei și cincisprezece.

– Eu sînt Alex Stoner.

Ea își simți sprîncenele ridicîndu-i-se, dar ime-

diat zîmbi îndreptîndu-se spre el, pentru a-i strînge mîna. Nu părea deloc tipul libertin, căutător de aventuri, pe care i-l descrisese Jackson. Descrierea aceea era total anulată acum de această prezență.

– Alex, ce mai faci?

– Sandy Patterson? Mi-e teamă că nu ne-am mai întîlnit pînă acum.

– E adevărat, Alex. Sînt văduva lui Jackson Benedict. Mi-am preluat numele de fată.

Îl observă încercînd să alătore imaginile. Luîndu-i mîna într-ale ei, i-o strînse ușor.

– Te-am surprins, nu?

El părea încă mirat și ea începu să se întrebe dacă ideea de a veni pe neașteptate fusese chiar atît de bună.

– Sînt doi ani de cînd a murit Jackson, dar ți-am promis în scrisoare că am să-ți dau amintirile lui din universitate.

Îi eliberă mîna dintr-ale ei.

– Oh, da, îmi amintesc că mi-ai scris ceva despre niște fotografii și o bluză de munte.

Arătînd spre o cutie de lemn, ea spuse:

– Toate lucrurile astea au fost puse laolaltă de un prieten și le-am descoperit numai cu o lună în

urmă. Tocmai făceam curățenie prin pod... știi, nu arăți deloc ca în fotografiile alea.

Privită de aproape, Sandy Patterson nu era doar drăguță, ci de-a dreptul frumoasă. Delicată și grațioasă. Liniștită și caldă. Și sclipirea din ochii ei îi sensibiliza toate zonele erogene ale corpului. Adevărul era că ea îi stârnea interesul mai mult decât toate femeile deștepte și sofisticate cu care își petrecuse timpul pînă atunci.

– Îmi pare rău, am fost băgat pînă peste cap în hîrtii. Nu mă așteptam... la dumneata. Credeam că întîlnirea de la trei și cincisprezece este o întîlnire de afaceri.

Nu își putea lua ochii de la ea. Accentul ei dulce, din Sud, împreună cu ochii de culoarea berii, făceau o combinație nemaipomenită. Ea îi amintea de acel gen de fete pe care și le-ar fi dorit, dar pe care știuse că nu le-ar fi putut avea. Fetele acelea de calitate, destinate să se căsătorească cu bărbați de familie bună.

Ce prost fusese crezînd că scăpase de sentimentele acelea. De dorințele acelea...

Zîmbetul ei era mai ezitant acum.

– Ei bine, începu ea, încercînd să se scuze în șoaptă, nu te voi mai deranja mult. A fost o plă-

cere să te întâlnesc, în sfârșit. O să las cutia și plec.

Planul lui păru să se destrame într-o clipă, când o văzu gata să plece.

– Te rog, intră. Pot pierde câteva minute pentru... văduva prietenului Jackson.

El deschise ușa biroului lui și avu impresia că cerul se coboară pînă la el.

Simțind că parfumul ei va fi o comoară pe care ar trebui să o fure, rămase în pragul ușii, lăsînd-o să treacă pe lîngă el. Se aplecă spre ea. Dulcele, caldul parfum de miere îi invadă nările, împrăștiindu-se prin creierul lui, ca un drog.

Evitîndu-i ochii, se așeză la birou și se sprijini pe spate în fotoliul moale de director. Încă puțină pălăvrăgeală și ea va pleca, luînd acele amintiri din trecutul lui. Acele sentimente de stinghereală în preajma celor privilegiați.

Destul de ciudat, dacă nu ar fi fost la mijloc fostul ei soț, ar mai fi putut purta încă numele de Stoner cel singuratic. Bătrînul Jackson cel bun. Echilibrat, om de cuvînt și născut aristocrat, lui Jackson îi plăcea stilul lui Alex, isteț și întreprinzător. Vechiul proverb, cu contrariile care se atrag, fusese baza acestei prietenii care se prelungise și

după terminarea facultății. Ce avea de-a face această minunată creatură care stătea în fața lui cu dizolvarea acestei prietenii? *Uită*, își spuse el. *Nu mai are nici o importanță. Jackson e mort și Sandy nu vrea decît să lase pachetul ăsta cu amintiri și să își vadă de drum.* Nu era așa?

Ea se foia. Nu îi plăcea să vadă femeii stingherite. Era aproape la fel de penibil ca atunci cînd plîngeau. Nu știa ce să facă cu ele cînd se întîmpla așa.

– Călătorești singură, nu?

Întrebarea lui suna mai mult ca o acuzație decît ca o invitație spre o conversație politicoasă.

Văzu ochii ei de culoarea berii închizîndu-se puțin.

– Dar cum de ți-ai dat seama? zise ea cu un aer puțin vinovat. Ce căuta ea la mii de mile de Atlanta?

– Sandy, cînd te-am zărit astăzi, erai singură. Și, dacă îmi permiți, te comportai neatent.

Buzele ei frumoase se subțiară. Își împreună degetele în poală și își ridică bărbia.

– Neatent? Pot să te întreb ce înțelegi prin asta?

El își aranjă nodul cravatei, perfect, de altfel,

apoi își ridică mâinile cu palmele în sus.

– Iartă-mă, dar arăți ca și când ai avea nevoie de ajutor.

Nu chiar la fel cu ajutorul de care el însuși avea nevoie acum. În plus, ea nu părea să aibă un ton prea iertător. Caldă și prietenoasă, Sandy Patterson își pierduse zîmbetul, privind acum fix la nodul cravatei lui Alex. O privire lungă, fixă, care intenționa probabil să îl concedieze ca pe o persoană care nu merită nici un răspuns. În timp ce această liniște inconfortabilă continua, el își fixă ochii pe lanțul de aur din jurul gâtului ei. O parte din el era ascuns înăuntrul bluzei și, după ce îl trase afară, ea își trecu degetele peste el. Gestul ei atît de feminin îl răscoli și, cînd realizează ceea ce se întîmpla, se enervă. Din toate femeile din lume, iată că tocmai ea, binecrescuta Sandy Patterson îl făcuse să se aprindă ca lemnul uscat.

Blestema valul de căldură care îl străbătea. Era exact tipul de femeie care îi amintea că, oricît ar fi fost de impresionante realizările lui, nu ar fi putut candida la o posibilă căsătorie.

Sandy se încruntă. Familia și prietenii ei fuseseră împotriva să facă această călătorie, dar ea luptase pentru fiecare argument posibil. Călătoria

era importantă și nu era vorba doar de dorința ei de a începe o viață nouă. La dracu, Alex Stoner. Nu numai că o făcuse să se îngrijoreze cu modul ăsta al lui de a fi simplu, dar mai mult, spusese de fapt că avea nevoie de ajutor. Ca și când ar fi știut pe care buton să apese din nou, arătă spre ea ca spre un copil iertat. Poate voia numai să o informeze despre ceva, dar o izbi privirea lui ușor disprețuitoare.

– Îți dai seama că stăteai în mijlocul unei piețe numărându-ți banii în fața tuturor?

Ea nu avu posibilitatea să-i răspundă, pentru că telefonul sună și, scuzându-se scurt, el răspunse. Vorbea în grecește și, după câteva cuvinte, își puse o mână pe birou și se întoarse puțin cu spatele spre ea.

Abia se întoarse și privirea ei căzu pe birou... apoi pe mîna lui. Mare, masculină, puțin bronzată, contrasta minunat cu mîneca albă a cămășii. Unghiile îi erau tăiate scurt, iar inelul de la universitate, cu piatră albastră, era la locul lui, pe deget. Ea continua să privească, fermecată de imaginile senzuale pe care mîna lui i le crea. Simți un fel de furtună între coapse, când și-l imaginea mîngîind-o, excitînd-o pînă la punctul de extaz la care nu

mai ajunsese niciodată înainte. Fèlul în care își mișca degetele, puternice și delicate în același timp, o făcu să inspire profund... Își întoarse brusc capul, cînd eșapamentul unui autobuz de afară pocni. Și, ca și cum nu ar fi fost destul de stîngheritor pentru ea, se trezi uitîndu-se direct în ochii lui albaștri. Obrajii i se înroșiseră, inima îi bătea tare și gura îi saliva. Ar fi putut oare să-și dea seama la ce se gîndea ea?

De fapt, și el părea că și-a pierdut puterea de concentrare și se întoarse repede spre ea. Cîteva secunde mai tîrziu, termină conversația și puse receptorul în furcă. Trecîndu-și degetele prin păr, reuși să transforme atmosfera în ceva nu chiar atît de perfect, dar oricum mai atractiv.

– Îmi pare rău că am fost întrerupți.

Dar imaginile sexy nu încetară. Și nici nu era posibil sub privirea brusc serioasă de pe fața acestui semizeu. Slavă Domnului că Alex Stoner nu putea să-și dea seama de ce era în mintea ei. Erotismul o domina și era aproape de nestăpînit. Următoarele lui cuvinte destrămară intensitatea momentului.

– Sandy, sper că ți-ai plănuit călătoria în așa fel încît să te afli în siguranță. Sînt surprins, ori-

cum, că faci călătoria asta singură. Strînse din umeri. Bineînțeles, poate ai de gînd să te întâlnești cu vreun... prieten. Bănuiesc că ai deja un prieten.

În timp ce sesiza aluzia lui, ea se simți ca un barometru înaintea furtunii. Voise să spună „un iubit“. Întinzîndu-se, ea se aplecă peste birou:

– În locul de unde vin eu, lucrurile astea nu se presupun. Și nici nu s-ar spune, chiar dacă ar fi așa. Noi avem maniere, domnule Stoner, iar dumneata ai cam sărit peste cal.

Se mișcase atît de repede, încît lăntîșorul de aur rămăsese la locul lui, lîngă guler.

– Nu voiam să te jignesc, Sandy. Dar, luînd în considerație naivitatea ta, pari să ai nevoie de asistență sau măcar de cineva care să aibă grijă de tine, din cînd în cînd.

„Să aibă grijă?“ Cuvintele o răniră ca un ciob de sticlă. Erau chiar cuvintele lui Jackson, atunci cînd ea voia ceva ce lui nu-i convenea. Se ridică.

– Greșești. Ultimul lucru de care am nevoie sau pe care-l doresc este să-mi poarte de grijă cineva.

Smulgîndu-și poșeta de pe scaun, și-o aruncă pe umăr și se îndreaptă spre ușă.

– Te las cu amintirile. La revedere.

Era deja în coridor, aproape de ușa din față, când el o ajunse. O prinse și o întoarse cu fața spre el.

– Dă-mi voie să-mi cer scuze. Nu aveam nici un drept să spun tot ce-am spus.

Ea nu încercă să scape de strînsoare, dar nici nu părea incitată. El știa că nu mai era nevoie să continue să o țină, dar era o senzație atât de plăcută să-i simtă brațele. Și-o imagina înnoțind într-o piscină la un club din afara orașului, amestindu-și adversarul pe cîmpul de tenis sau atrăgîndu-l într-o îmbrățișare. O îmbrățișare fierbinte, nebunească, unde să nu conteze nimic în afara senzației pielii pe piele și a gurii pe gură. Închise ochii și înghiți în sec. Dorința lui de a face dragoste cu Sandy Patterson devenise prea puternică.

– Spune-mi, cum aș putea face să mă scuz pentru prezumția mea?

– N-ai avea timpul necesar. Se uită exact la pieptul lui. Secretara ta abia mi-a putut fixa o oră, astăzi.

Ușor enervat, el își retrase mîinile de pe mînele roz ale bluzei ei. Își ridică bărbia și închise ochii. Întîrziase deja destul la inspecția de la fa-

brica de covoare, prea mult pentru a mai merge. Pe urmă, trebuia să facă pregătiri pentru vacanța pe Zephirós:

– Trebuie să fac o călătorie de o zi spre nord, mâine. Poate m-ai putea însoți?

Ridicându-și capul suficient pentru a-l privi, ea păru să reflecteze la invitația lui.

– Îmi propusesem mâine alte cumpărături.

– Alte cumpărături? o ironiză el cu o expresie surprinsă, încă nu ai terminat?

Ochii ei se măriră de indignare.

– Nu, nu am terminat. Am o grămadă de prieteni și rude și... dar de ce încerc să mă justific față de tine pentru ceea ce am de făcut? Te amuză situația asta, nu?

El își ridică sprâncenele, încercând s-o lase să vadă partea nostimă, dar ea n-avea pic de umor.

– Păreai să te distrezi, acolo, azi. Ca un copil într-un magazin de dulciuri.

– Nu sînt un copil într-un magazin de dulciuri. Ea deschise ușa. Am douăzeci și șapte de ani. Îmi împlinesc în vara asta.

Strîngîndu-și buzele și ridicîndu-și capul pentru a sublinia seriozitatea momentului, se întoarse și ieși.

O pățise din nou. O înfierbântase ca pe o navetă spațială și, înainte de a putea face ceva, o pornise în jos pe scări așa, pe negîndite. Ea trecuse pe lîngă doi vînzători de semințe, înainte ca el să o ajungă. Încercînd să țină pasul cu ea, se decise să nu o atingă. Cine știe ce ar putea face în plină stradă?

– Sandy, mi-ar plăcea să ne întîlnim și să stăm de vorbă.

– Îmi pare rău, trebuie să fac cumpărături. Noi, turiștii, sîntem înnebuniți după ele. Știi la ce mă refer, domnule Stoner. Cînd nu casc gura la arhitectură, mă leg de toate pietrele de pe Acropolis și de toate mătăniile pe care le găsesc.

Privind înainte, ea continuă să meargă în ritm accelerat, pînă reintră în Plaka.

– Ești sigur că vrei să fii văzut cu mine? Trebuie să te avertizez că pot să-mi scot aparatul fotografic la cea mai mică provocare.

Oprindu-se să respire, își rearanjă mînele bluzei, apoi își încrucișă brațele. Tot vrei să mai vorbim?

El se forță să nu rîdă.

– Dacă mă poți include în agenda ta prea puțină...

Ea își petrecu următoarea jumătate de minut privind fiecare copac și fiecare clădire, înainte de a-și scutura capul și de a râde.

Rîse și el, apoi îi aruncă o privire cercetătoare.

– Ești întotdeauna atît de explozivă sau asta e un obicei al femeilor, în general?

– E un obicei al meu.

El aprobă din cap, apoi și-l scutură.

– Nu m-am prins.

– Asta-i problema mea, Alex. Nimeni nu se prinde.

Voia să o întrebe mai multe despre ce spusese, dar înțelese că nu era încă nici momentul și nici locul să o facă. O ajută să se ferească de camioneta pe trei roți care trecu în viteză pe lângă ei.

– N-ai venit tocmai în Grecia doar ca să-mi dai lucrurile alea. Probabil că mai ai și alte planuri. Ce zici despre Delphi? Oricine vrea să vadă Delphi.

Un zîmbet ca acela pe care i-l oferise în Plaka, îi luminează fața.

– Bineînțeles că am de gînd să vizitez Delphi.

– De ce nu m-ai lăsa să te însoțesc? Mîine călătoresc în direcția aia și ți-aș putea arăta ruinele. Pe urmă, am putea lua prînzul împreună.

Am putea vorbi. Și, dacă te-ar interesa, am putea vizita împreună una din fabricile mele de covoare. Ce spui?

La început, ea păru sceptică, dar apoi, ridicându-și umerii aceia roz, drăguți, spuse:

– Depinde.

– De ce?

– Ce se poate cumpăra pe acolo?

– O mulțime de lucruri. E o zonă recunoscută pentru ceramica ei și...

Ochii ăia mari erau serioși. Prea serioși. Îl ironizau fără milă. El se sprijini de zidul de piatră și rîse. Ce senzație caldă și satisfăcătoare trăia.

Capitolul 2

Oprindu-se din drumul lor în sus, pe cărare, Sandy își scoase micul rucsac de spate, îl puse jos lângă ea și se întoarse pentru a privi mai bine bătrînul Delphi. Soarele dogorea deasupra lor, învăluind ruinele într-o lumină pură ca de cristal. *Cărțile și fotografiile subapreciaseră locul*, își spuse ea zîmbind, în timp ce se lăsa învăluită de puterea mistică a vechiului Delphi. Inspiră adînc aerul muntelui. Era o putere magică sau efectul aerului rarefiat?

Rîzînd încet, se întoarse spre Alex:

– Nu m-am simțit niciodată atît de departe de Atlanta, în toată viața mea.

El surîse și sclipirea ochilor lui o intimida. Se gîndea probabil la ea ca la un copil emoționat la primul spectacol de circ sau în magazinul de dulciuri. Se simți confuză. Și simți nevoia de a mărturisii acest lucru cuiva... anume. Pentru o fracțiune de secundă, privirile lor se întîlniră, dar imediat ea se uită în altă parte.

Atracția asta magnetică pe care o simțea pentru el era incredibilă. Devenea din ce în ce mai puternică, cu fiecare privire pe care i-o arunca. Se gîndea dacă el putea, oare, să-și dea seama de ceea ce simțea ea fizic? Se întreba dacă nu cumva asta semnifica sclipirea surîsului din ochii lui.

Privind înspre ruine, încerca să-și calmeze nervii pe care-i simțea în stomac. Un caz tipic de infatuare, asta era el. Ei bine, nu era chiar atît de amărîtă pentru că nu-i putea înțelege cauzele. Entuziasmul de a călători singură într-o țară străină n-o putea feri întotdeauna de un moment întîmplător de singurătate. Și Alex, cu aspectul lui de zeu auriu, era chiar lîngă ea. Și mai era și limba. În afară de cîteva nume de mîncăruri, nu

Înțelegea nici un cuvînt grecește, iar felul excelent în care el rostea silabele o fascina. Fără nici un ajutor și fără ca familia să-i fi lăsat moștenire vreo afacere, își construise compania de export de unul singur.

El își propti un picior pe un bloc de piatră și-și odihni brațele musculoase pe umeri. Mîna pe care i-o studiasse ieri nu-și pierduse farmecul. Ca și gura lui. Gura lui frumoasă. Și limba... Și-o închi-pui trecînd expertă peste sînii și pîntecele ei. Închise ochii. *Sex*, se gîndi ea, *sau nimic*. Toate prietenele ei fuseseră de acord.

– Mai curînd sau mai tîrziu, Sandy, vei simți nevoia.

Măcar dacă ar fi știut. Se muta de pe un picior pe altul, încercînd să-și alunge gîndurile de la imaginile alea care o tulburau. Călătoria ei într-un spațiu străin, fără a mai menționa moralul, nu îi permitea aventuri de-o noapte sau pentru o vacanță. Și, cu toate astea, ceva dincolo de frumusețea lui Alex, ceva dincolo de nevoile de a face dragoste ale unui bărbat și ale unei femei, ceva puternic și aproape înrobitor, o atrăgea spre el.

– Sandy!

Își simți inima bătînd din nou, cu putere.

– Da?

– Nu ești singura care simte așa.

A fugi în jos pe potecă și a opri un autobuz spre Atena erau singurele soluții.

– Da?

Vocea ei fusese o șoaptă purtată de briză.

– Delphi rămîne la fel de amețitor, ori de cîte ori îl vezi.

Ea încercă să zîmbească. Cel puțin, nu ațîța focul infatuării ei, șoptind ceva romantic.

„Amețitor. Cu siguranță, amețitor“.

– Da. Aproape că am uitat ce impact poate avea cu cineva care-l privește prima dată. Fața ta, ochii tăi mă fac să re trăiesc emoția.

Ea repetă cuvintele lui în tăcere. Fața ta, ochii tăi mă fac să re trăiesc emoția. Dulcea simplitate a cuvintelor lui îi ajunse la inimă. Privind spre ruine, scoase harta abia cumpărată a Delphi-ului și o desfăcu.

– Alex, ce-i cercul acela din blocuri de marmură? Știi?

Înainte de a se putea întoarce pentru a-l privi, el fu lîngă ea, cu respirația lui caldă peste obrazul ei. Și așa era dificil pentru ea, dar cînd el îi atinse mîna pentru a aranja harta, un val de căldură îi

inundă fiecare părticică sensibilă a corpului. Mirosul a lămîie și era, probabil, mirosul lui natural. Curat și masculin. Dacă ea și-ar fi înălțat gura și el ar fi aplecat-o pe a lui, Dumnezeu, s-ar fi terminat vreodată ziua aceea?

În acel moment, o pală de vînt fură harta din mîinile ei. Reacția ei fu imediată, la fel și consecințele. Cu călcîiele înfipite în pămînt, se aplecă și se dezechilibra. El o prinse de mijloc în același moment în care ea începuse să alunece. Manevrele ei neglijente nu erau o problemă pentru forța lui. Și, totuși, ea se lupta să-și recapete echilibrul, rugîndu-se să reușească înainte de a trebui să ajungă exact în brațele lui. Pietrele săreau peste tot și praful îi umpluse pantofii. Știa că va pierde oricum, cînd el făcu un pas înainte, așa încît ea se simți lipită cu fundul de partea lui din față. De ce se simțea atît de bine?

– Relaxează-te! Te-am prins.

– E-n ordine, minți ea.

El nu-i dădea drumul. *Atingerea nu avusese niciodată un sens atît de minunat*, își spuse ea închizînd ochii, lăsînd harta să zboare. Bluza lui din bumbac albastru nu reuși să îndulcească suprafața tare a corpului lui. Se consolă gîndindu-se

că răul trecuse. Greșise. Tălpile pantofilor ei îi alunecară peste pietre și picioarele îi zburară. În timp ce cădea, brațul și apoi mîna lui alunecară peste sînul ei. Ea simți degetele lui atingîndu-i sfîrcul moale, apoi apăsîndu-i sînul. Contactul dură mai puțin de două secunde, dar fusese suficient pentru a trimite un curent electric prin întregul ei corp.

– Ți-am spus să te relaxezi, spuse el parcă scuzîndu-se.

Ea își perie praful inexistent de pe mîneci.

– Iar eu ți-am spus că sînt în regulă.

– Dar nu erai.

Ea deschise gura, gata să se certe, dar i se păru că e ridicolă. Sau poate că fusese doar nostimă.

– Ei bine, mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Cuvintele erau melodramatice și, după cum înțelese ea mai târziu, îi creaseră lui o perfectă posibilitate de a relua inițiativa.

– A fost plăcerea mea.

Își întinsese singură capcana. Privind spre dealul prăfos, își luă rucsacul și o porni la vale, spre ruinele pline de vegetație sălbatică.

– Oricum, era o hartă bună.

– O pot vedea de aici. N-o să pățești nimic dacă mă duc după ea?

Cu ochii întredeschiși, îi răspunse printre dinți:

– Am să iau în brațe pietroiul ăsta și am să încerc să mă țin de el pînă te întorci.

El începu să coboare, apoi se întoarse și o privi:

– Sandy?

Ea îi răspunse, în timp ce-și curăța un pantof:

– Da?

– Nu ezita să mă chemi, dacă simți că aluneci din nou.

Așezîndu-se pe iarbă, nu se putu opri să nu zîmbească de felul în care rostise fraza.

Cu tot incidentul de mai înainte, cînd mîna lui alunecase peste sînul ei, era bucuroasă să-l vadă relaxîndu-se împreună cu ea. Deși el încerca din greu să ascundă asta, ea începuse să-i observe un excelent simț al umorului. Era și timpul. Fusesse un perfect gentleman pe drumul dinspre Atena. Aproape rigid de perfect. În timpul călătoriei, el ascultase atent, în vreme ce ea îi povestea despre împlinirile politice, civice și sociale ale lui Jackson. Despre casa lor și scorurile lui minore de la golf. Și chiar despre faptul că fusese par-

tener într-o afacere cu un cal de curse. Dar când ar fi trebuit să-i spună despre ultimele zile ale lui Jackson, o liniște totală se lăsă între ei. Chiar dacă Alex n-ar fi întrebat despre zilele acelea, ea tot nu ar fi avut dispoziția să vorbească despre amintirile alea dureroase. El luă, în sfârșit, inițiativa și-i spuse cum vacanța lui în Grecia devenise o perioadă de majoră tranziție în viața lui. Aflat la început în căutarea unei cergi perfecte, ajunsese, doi ani mai târziu, să le exporte în toată lumea.

În timp ce ea îl aștepta să se înapoieze cu harta, își scoase caietul de schițe. Era deja prinsă de compoziție, când el se înapoie. El puse harta în rucsacul ei, în timp ce ea își privea desenul:

– Mulțumesc, voi fi gata cu asta, într-o secundă. A venit probabil timpul să mergem la fabrica ta de covoare.

El se așeză, întinzându-și picioarele lungi lângă ale ei și sprijinindu-și cotul în iarbă.

– Nu te grăbi. Avem destul timp.

Își rezemă bărbia în mâini, privind modul în care creionul ei aluneca peste compoziție.

– Un hobby?

– Oh, n-aș putea face din asta un hobby.

– Nu?

Tonul lui interogativ o ruga să spună mai mult, dar cum ea nu-i răspunse, el își scoase bluza, și-o puse pe spate și, întinzându-se, închise ochii. Ar fi fost un privilegiu pentru ea să se poată alătura liniștii lui, pentru că avusese parte atît de puțin de așa ceva în viața ei. Dacă nu i-ar fi dat un răspuns acum, el i-ar fi putut pune apoi o întrebare pe care n-ar mai fi putut s-o evite.

– Cred că voiam să spun că am avut intenția ca asta să fie mai mult decît un hobby. Ani de zile, singurele desene pe care le-am făcut au fost posterele din grădina clubului. Vezi, am fost... am fost destul de ocupată ca soție a lui Jackson.

Ea așteptă reacția lui, dar cum el nu avu nici una, teama ei dispăru. Atît de multe lucruri rămăseseră în urmă și nu avea nici un motiv să privească înapoi. Cu un ușor exces de entuziasm, spuse:

– Uitasem cît de bine te poți simți să pui un creion pe hîrtie și să desenezi ce vrei.

Cuvintele lui sunară pe jumătate adormite:

– Ei da, ăsta-i locul unde se pot face desene frumoase.

Inspiră profund, apoi respiră mulțumit:

– Apropo, unde te gîndești să mai mergi?

– În insule.

Cu coada ochiului, îl văzu ridicându-se pe coate.

– Care insule?

– Mykonos, Santorini, Creta.

Întorcându-și capul pentru a-l vedea, ea observă un mic semnal de alarmă care apăruse pe fața lui, cu un moment înainte. Observă bucățile de iarbă prinse în gulerul lui și o șuviță de păr care-i atârna pe frunte. Ea culese un fir de iarbă din gulerul lui, apoi îl privi în ochii lui adânci, sexy.

– Și poate o să mă întorc aici. Locul ăsta are ceva amețitor, spuse ea, surprinzându-și vocea care devenise aproape o șoaptă.

El fu primul care privi într-o parte, în timp ce ea se întoarse spre caietul de desen. Ridicându-se în șezut, el luă caietul și studie desenul.

– Ai redat forța coloanelor, dar le-ai îndulcit cu umbre. Arată ca niște giganți adormiți.

O privi cu alți ochi, când îi înapoie caietul:

– Sandy, ești prea bună ca să numești asta un hobby.

Apoi lucrurile se repetară. Degetele lui trecură peste ale ei, trimițând scînteii prin brațul și întregul ei corp. *Eh, își spuse ea, nu atingerea, ci complimentul lui fusese cel care o încălzise. Oricine ar fi*

fost măgulit de o asemenea afirmație. Chiar dacă ar fi venit de la diavolul însuși.

– Mulțumesc.

Punînd deoparte caietul de desen, își încolăci mîinile în jurul genunchilor și privi într-o parte. Un fluture galben zbura în cercuri în jurul unui mănunchi de maci roșii, apoi deodată zbură departe. Nu era genul să se umfle în pene, dar era mai bine să-și țină gîndurile departe de el și să nu-i spună că fusese acceptată de una dintre cele mai prestigioase școli de artă din Chicago. O ceată de puști gălăgioși fugi pe lîngă ei, aruncînd în urma lor praf și pietricele în toate părțile. Deși nu înțelegea grecește, mesajul lor fusese clar imediat. Fuga de la școală, într-o zi minunată de primăvară, și atitudinea lor erau molipsitoare. Îndepărînd praful cu mîna, ea tuși teatral:

– Cred că Delphi este invadat din nou de barbari.

Alex privi spre copiii care țipau:

– Hm, sînt prea mici, pentru a fi barbari.

Ea rîse. Cîțiva copii cîntau tare un cîntec sexy al Madonnei. Alex zîmbi și își scutură capul. Cîntecul deveni și mai provocator. Curînd, Sandy începu să rîdă de-a binelea, ca și Alex de altfel.

Timbrul rîsului lui o acoperi ca o îmbrățișare caldă și familiară, pînă cînd își pierdu ecoul, odată cu cîntecul, printre ruine.

El își învîrtea inelul de la universitate în jurul degetului, în timp ce se priveau unul pe celălalt, ironic, în joacă. Erau complet singuri și ea se aplecă spre el, sprijinindu-se de brațul lui.

– Pariez că erai un neastîmpărat la școală.

Privind-o stăruitor, el clătină din cap serios:

– Foarte neastîmpărat.

Fascinată de vocea lui joasă și de ochii lui albaștri, strălucitori, ea șopti:

– Cît de neastîmpărat?

– Atît de neastîmpărat.

Prinzîndu-i bărbia cu degetele, el își trecu buzele peste ale ei, apoi se retrase. Sărutul lui fuse se ultimul lucru la care se așteptase, dar propriul ei răspuns o surprinse și mai mult.

– Asta nu-i chiar „atît de neastîmpărat“.

Fără a spune un cuvînt, el își trecu brațul împrejurul ei și o trase mai aproape. Începu să o sărute la fel ca prima dată, trecîndu-și buzele peste ale ei. *E numai un sărut*, își spuse ea, cînd el începu să îi sărute încet buzele. Senzația pe care o încerca la atingerea lui se revărsa prin ea ca un

soare lichefiat și, curînd, gura ei începu să ceară atenție, în timp ce el îi săruta colțurile buzelor. *Pot să opresc asta oricînd aș vrea.* Ea închise ochii. Cu o ușoară atingere el îi sigilă buzele cu ale lui. Pătrunzînd cu limba în gura ei, el și-o întoarse ușor, făcînd ca pieptul ei să se înalțe la maximum. Fusesse politicos. Îi fusese într-adevăr util. Fusesse chiar nostim, dar acesta era un alt Alex Stoner. Pasional. Chemător. Excitant. Și excitat. El se lipi de ea, în timp ce continua să o sărute.

Pătrunzînd și mai adînc cu limba, el mîngîie aproape ritmic cele mai sensibile zone ale gurii ei. Ea gemu sub această imensă plăcere. Nimeni nu o mai sărutase pînă acum în felul acesta. Nu își putuse imagina că un sărut putea fi atît de sublim.

Alex Stoner era pe cale să treacă peste limite, și dacă nu ar fi fost sunetul acela pe care îl făcea ea, el ar fi uitat unde era și cu cine. Punînd capăt sărutului, își înălță capul și îi privi ochii închiși pe jumătate. Dorința care i se citea în ei îi strînse inima și îl excită și mai mult.

Ea mirosea a miere, într-o zi caldă de vară și avea același gust. Miere. De ce dracu; stătea cu el?

O lăsă, apoi caută o țigară.

– Am fost destul de neastîmpărat după părerea ta?

Cu obrajii arzînd, trecîndu-și degetele prin păr, ea spuse:

– Destul.

Știa că ar fi putut să o rănească cu sarcasmul lui, dar ar fi greșit dacă ar fi lăsat-o să își imagineze prea multe din cauza acestui moment. Mersese poate prea departe cu sărutul, poate prea intens, prea pasional și prea revelator. Supărat pe el însuși, îi aruncă întrebarea:

– De ce dracu ai venit în Grecia?

Ea nu îl privi.

– Ți-am spus. Am vrut dintotdeauna să văd Grecia și am promis că îți voi da lucrurile acelea din partea lui Jackson.

Luînd-o pe după umeri, o întoarse cu fața spre el.

– Spune-mi adevăratul motiv.

Hotărîrea sclipi în ochii ei:

– Adevăratul motiv, Alex, cît de caraghios ar putea să sune, este că sînt aici pentru a mă testa pe mine însămi. Să văd de ce sînt capabilă. Să găsesc niște răspunsuri. Oricît de bine intenționați ar fi unii oameni, nimeni nu are dreptul să-mi spu-

nă cum să îmi trăiesc viața. Și, poate, nici nu știu care este adevăratul meu drum, dar cred că a venit timpul să aflu.

Confuzia și intimidarea îi umbriră ochii, iar sinceritatea luase locul mîniei. Accentul ei sudic, dulce, pătrundea adînc în sufletul lui.

– Alex, am atîtea întrebări.

O privi.

– Ce fel de întrebări? Sandy, tu ai tot ce îți trebuie în Atlanta. Ești o membră respectabilă a comunității. Ai prieteni și o familie căreia îi pasă de tine. Un loc pe care îl numești casă. Mie îmi sună perfect, al dracului de perfect. Și, deci, în loc să te plimbi prin insulele Greciei, cred că ți-ar fi mult mai bine dacă ai fi în Atlanta în mijlocul acelei vieți perfecte.

Rîsul ei fu scurt și ascuțit:

– Am crezut pentru un moment că tu ai putea fi unul care să mă înțeleagă.

– Ce să înțeleg?

– Am avut o viață perfectă, dar acum vreau una adevărată.

Desfăcîndu-se din brațele lui, se ridică.

– Și, oricum, ce te privește?

Luîndu-și rucsacul, ea păși peste picioarele lui

spre potecă și apoi, dintr-odată, alunecă și căzu. Durerea din încheietura mîinii fu imediată și puternică.

– Alex, e numai o zgîrietură.

O ajută să iasă din mașină pînă lîngă zidul de piatră al micului restaurant în aer liber.

– Așează-te.

Ea își cuprinse încheietura mîinii stîngi cu cea dreaptă, mișcînd-o cînd el puse în poala ei cutia de prim-ajutor.

– Nu mai sîngerează de cel puțin zece minute. Vezi? Îi arată încheietura.

Cîțiva dintre cei care așteptau să intre în restaurant îi priveau.

– Știu că încheietura nu mai sîngerează, zise el, îngenunchind pe pietrele pavajului în fața ei. Dar piciorul abia acum începe.

– Piciorul? N-am știut...

Înainte de a-l putea opri, el îi rupse pantalonii de la gleznă pînă la genunchi.

– Doamne, Dumnezeuule, Alex! Ce faci? Toți se uită la noi.

El o luă în brațe și o așează ceva mai departe.

– Dacă nu vrei să încerci la toaletă cu singura

mîna disponibilă pe care o mai ai sau să îți scoți pantalonii în spatele tufelor ăloră, ăsta-i singurul mod de a vedea ce ai. Ridicînd pantalonul sfîșiat, el fluieră a pagubă.

– Văd că ai un genunchi zdrelit frumușel.

Trăgîndu-și încheietura mîinii din poală, Sandy se aplecă să privească. Era foarte aproape el.

– Nu prea mă doare... Serios.

– O să doară, cînd am să încep să culeg pietricelele.

După cum își mări ochii, înțelese că mințise cînd spusese că nu o durea. Avea dureri și el voia să i le oprească cu orice preț. Ce-i drept, zdrelitura de la genunchi nu era serioasă, dar el își făcuse ceva asemănător lui însuși și îl usturase strașnic. Îi cuprinse genunchiul bun cu mîna.

– Așteaptă aici. Am să iau ceva cu care să curățăm asta.

În timp ce el era plecat, ea își inspectă din nou genunchiul. Un pic de antiseptic și un bandaj ar fi rezolvat problema. Încheietura scrîntită era o altă problemă. O privi. Nu voia să se gîndească la ce avea acolo. Cu un oftat, se întoarse și privi în spatele ei. Golful Corintului era minunat, de un albastru superb, dar ar fi dorit să îl poată privi fără

să scîncească. Călătoria ei abia începuse și dificultățile se și îngrămădiseră una peste alta într-un mod foarte alarmant. Un genunchi parădit, o încheietură posibil luxată, și... Alex. Chiar și cele mai calme momente petrecute cu el reverberau o anumită tensiune. Îi provocase aproape toate emoțiile de care era capabilă și altele cîteva pe care nu le mai cunoscuse. Și sărutul acela! Se ținuse deoparte și faptul că nu participase fusese pentru el ca o provocare. Apoi, tocmai cînd începuse să intre în acțiune, el se retrăsese și o tratase ca pe un copil. Omul ăsta o înfură, pur și simplu.

Alex puse o sticlă de plastic plină cu apă pe piatra de lîngă ea:

– Sandy!

Cu buzele strînse, ea își întoarse privirea de la imaginea golfului. Dacă mai avea de gînd să o certe, ea era gata să suporte.

– Sandy, îmi pare rău că s-a întîmplat așa, ar fi trebuit să te avertizez...

Nu cuvintele fură cele care o înfură, ci tonul lui calm și poruncitor. Dacă nu înceta să o trateze ca pe un copil de patru ani, avea de gînd să țipe.

– Vreau să-ți spun că ăsta e rezultatul neatenției mele și nu al neatenției tale, Alex.

În timp ce ea vorbea, el îi scoase pantoful și ciorapul:

– Neatenție, repetă el.

– Da. Neatenția mea.

El luă sticla de apă și-i desfăcu dopul.

– Sinceritatea ta e liniștitoare. Ar putea fi relevantă dacă te-ai asculta obiectiv.

Ridicându-i încheietura, turnă apă pe ea.

– Ce vrei să spui?

Punându-și mîna pe sub genunchiul ei rănit, el trecu peste întrebare cu o comandă fermă:

– Nu te mișca. Asta o să te doară.

Îi turnă jumătate de sticlă pe genunchi.

– Văd că pietricelele astea se duc ușor.

Îi zîmbi. Ea nu îl văzu. Cu ochii închiși, într-o poziție rigidă, ea respira greu, cu dinții strînși.

Tonul lui se schimbă:

– Sandy, îmi pare rău că fac să te doară. Se pare că mă pricep doar la așa ceva.

Deschizându-și ochii, ea luă sticla din mîna lui și o puse lîngă ea:

– Tu nu mi-ai făcut nimic, ți-am mai spus, a fost vina mea.

El luă un spray antiseptic și un bandaj din cutia de prim-ajutor.

– Și asta demonstrează încă o dată că nu poți călători singură.

– Dar eu călătoresc singură.

– N-o s-o mai faci, începînd de azi.

El scutură spray-ul, apoi îndreptă un jet pe genunchiul ei. Cu grijă îi luă încheietura mîinii și aruncă un jet și pe ea.

– În nici un caz nu îți poți continua vacanța în halul ăsta.

Ea abia avu curajul să apese marginile rănii cu un deget, dar se retrase brusc.

– Alex, n-am de gînd să mă întorc. Nu încă, în orice caz.

Suflînd peste genunchiul ei, el trecu repede bandajul peste rană.

– Cum crezi că o să te descurci? Rana asta e superficială, dar privește-ți încheietura. Cîte valize ai?

– Trei.

– Trei? În plus, rucsacul și poșeta. Și cine o să care toate astea?

– Ei bine, eu voi, voi... am să le dau bacșiș bun taximetristului și portarilor.

El își scutură capul:

– Și ai de gînd să te duci în insule. Taxime-

triștii nu or să-ți ducă valizele decît pînă la navă și, odată ajunsă pe insulă, va trebui să te descurci singură, pînă la hotel.

– Alex, mă pot descurca, insistă ea.

Tonul ei simpatic nu păru să îl miște în vreun fel. Ea privi în jur, apoi zări sticla de apă.

– Vezi?

Prinse sticla cu mîna a cărei încheietură o dură, reuși să o ridice cîțiva centimetri, dar apoi o lăsă să cadă, cu un țipăt.

Sticla de plastic căzu pe pietre, iar durerea i se strînse în stomac ca o bilă înghețată de bowling. Fruntea și buza superioară i se umplură de transpirație și ea se chirci de durere.

Alex fu lîngă ea într-o secundă, sprijinindu-i capul de pieptul lui, în timp ce ea încerca să respire. Cînd începu să respire normal, el îi privi încheietura mai îndeaproape, apoi privi spre ea, acuzator.

– Chiar, ce îți imaginezi că reușești să demonstrezi?

– Nu știu. Oh! Nu o mai atinge.

Alex aruncă bandajul în cutia pe care o închise ferm și, ridicîndu-se, zise:

– Hai să mergem.

– Nu prea mi-e foame. De ce nu te așezi la coadă?

– Lasă prânzul. Trebuie să mergem.

Ea clătină din cap, surprinsă de schimbarea lui de atitudine. Apoi își aminti unde ar fi trebuit să fie el astăzi.

– Fabrica de covoare. Sigur, nu vrei să ratezi inspectia.

– Fabrica de covoare este ultima pe lista mea, dacă mai poate fi vorba despre asta acum.

El își puse ciorapul ei în buzunar și îi puse pantoful în picior.

– Așteaptă o secundă. Așteaptă numai o secundă.

Dacă își închipuia că o va putea urca în avionul pentru Atlanta...

– Uite ce e, Alex, nu ai să mă poți duce la aeroport. Vorbeam serios când îți spuneam că încă nu mă întorc în Atlanta.

– Oricît aș încerca să te conving, știu că tu trebuie să hotărăști. Sandy, vreau să mergem la un doctor.

– Un doctor? Încheietura o durea de-adevăratelea acum.

Zîmbi ușor.

– Bănuiesc că nu o să doară.

O oră mai târziu, ea îl privea pe Alex ascultându-l cu atenție pe doctorul din clinica locală. Aproape că nu se putea auzi nimic din cealaltă parte a holului, dar cum ea nu înțelegea grecește, asta nu avea nici o importanță. Alex îi tradusese deja diagnosticul. Luxație.

În timp ce minutele treceau, inima ei se făcea tot mai mică. Oricât nu ar fi vrut să admită, Alex avea dreptate. Nu mai putea continua călătoria de una singură. Din cauza durerii, dar și din cauza acestei decizii, lacrimile i se strînseră în ochi. Asta nu era sfîrșitul vieții ei, dar nu era nici începutul pe care îl plănuiise.

Își șterse o lacrimă de pe obraz. La dracu', de ce tocmai acum?

Alex își trecea mîna prin păr aprobînd cele spuse de doctor. *Cîte instrucțiuni*, se gîndi ea, *pentru o luxație!* Școlarul neastîmpărat dispăruse și în locul lui vedea acum un bărbat hotărît și îngrijorat. Un om gentil și tandru, căruia îi făceau rău lacrimile ei.

Doctorul se apropie și o bătu ușor pe umăr. După ce spuse ceva în grecește, zîmbi, apoi îi lăsa singuri în camera albă, goală.

Alex arăta ca și când se pregătea pentru o tortură lentă.

– Asta aranjează lucrurile, Sandy. Doctorul și cu mine sîntem de acord. Planurile tale trebuie să se schimbe.

– Mă așteptam la asta, înainte de a ajunge aici.

Alex zîmbi pentru prima dată de când se găseau acolo. Ea își lăsase deoparte îndrăzneala, cel puțin pentru moment, și, privind spre el, aștepta să audă inevitabilul.

– Poate ne-am putea opri la agenția de turism de vizavi ca să-mi schimb biletul.

Ea își înghiți alte cîteva lacrimi.

– În felul ăsta, mi-aș putea lua lucrurile din hotelul de la Atena și m-ai putea lăsa la aeroport. Sînt o mulțime de zboruri.

– Așteaptă puțin. Am spus că planurile tale se schimbă. Dar nu ți-am spus cum.

– Nu înțeleg.

– După părerea doctorului, dacă o să păstrezi pansamentul ăsta și nu mai ridici sticle de apă, în vreo două-trei săptămîni vei fi complet vindecată. Alegerea este a ta. Sau te întorci în Atlanta să te plimbi în jurul livezii de piersici ca doamna Me-

lanie, sau faci ceea ce ar face Scarlet în locul tău.

Ea zîmbi, deși se simțea confuză.

– Adică?

– Poți veni cu mine pe Zephiros. Mă gîndeam, oricum, să-mi petrec cîteva săptămîni la casa mea de acolo. Asta ți-ar da destul timp să te re-faci.

– N-aș putea. Nu pot să mai profit de prezența ta nici un minut în plus.

Alex nu putea crede că încerca să convingă o femeie să meargă împreună cu el pe Zephiros.

– Nu am să iau cu forța, dar gîndește-te înainte de a-mi răspunde. Tu alegi. Înapoi în Atlanta, la toată perfecțiunea aia, sau pe Zephiros, cu adevăratul Alex Stoner, spuse el. Ce-o să alegi?

Ea își mușcă ușor buza, în timp ce privi spre fașa care îi cuprindea încheietura. O zi mai putea să o scoată la capăt cu Alex. Dar să rămînă trei săptămîni cu omul ăsta, care-i stimula întreaga imaginație? Apropierea de el era o provocare, ca și cuvintele lui.

– Ești sigur că nu aș fi o intrusă în viața ta?

– Nu, doar să te poți hotărî.

Trei săptămîni? Trei săptămîni absolut impre-vizibile, în care orice s-ar fi putut întîmpla? Nu

venise de fapt tocmai pentru asta?

Ea zîmbi.

– Atunci, adevăratul Alex Stoner, dacă ești amabil.

El aprobă din cap, apoi o ajută cu atenție să coboare de pe masa de consultație.

– Alex!

– Te-ai răzgîndit?

– Nu. Mă întrebam ce o fi spus oare doctorul înainte de a părăsi camera?

– A spus „Bine ați venit în Grecia!”

Capitolul 3

Cînd Bertram MacDougal intră în aeroportul din Zephiros, Alex era pe punctul să-și piardă răbdarea. Avusese timp să reconsidere invitația făcută lui Sandy.

Deși știa că el ar fi putut foarte bine să reziste pentru următoarele cîteva săptămîni, nu era la fel de sigur că și ea ar fi putut face acest lucru.

Grupul de prieteni autoexpatriați ai lui Alex nu era un grup de club elegant. Imprevizibilitatea lor era suficientă pentru a-i trimite pe indivizii res-

pectabili de unde veniseră.

Se uită în jos la Sandy, ghemuită în scaun, dormind, apoi spre prietenul care se apropia. Bertram purta costum scoțian. Alex închise ochii.

– Unde-i Nike?

– Hei, salut Alexander! Menajera ta mi-a telefonat înainte de cină să-mi spună că soțul ei a lovit cu camionul o capră și să mă întrebe dacă aş putea veni eu să-l conduc pe domnul Alex de la aeroport. Îmi pare rău pentru întârziere.

– Mai bine te gîndeai să mori cu o zi înainte.

Scoțianul, de peste un metru optzeci, zîmbi personalului din aeroport și, prinzîndu-și degetele în fusta scoțiană, închise un ochi spre Alex.

– De ce?

– Pentru că altfel o să întârzii la propria ta înmormîntare.

Alex continuă:

– Îți termini cina în jur de opt. Acum e nouă. Ce-ai făcut în ultima jumătate de oră?

Bertram îl bătu pe umăr, apoi îi strînse mîna cu forță și spuse:

– Ei bine, dacă tot vrei să știi, mi-am acordat vioara. Se trase înapoi, pentru a o privi mai bine pe Sandy.

Alex își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. *Acum să vezi, se gîndi.*

– Și, după cum se vede, continuă prietenul lui, și tu ai acordat-o pe a ta, nu-i așa?

Strîmbîndu-și gura a dezaprobare, Bertram luă cîteva valize și o porni spre ușă.

– E o rușine că a trebuit să îi luxezi încheietura pe cînd i-o făceai. Mai există și tehnică.

Alex închise ochii. Din momentul în care se decisese să o aducă pe Sandy, știa că va fi subiectul tuturor bancurilor.

Luînd-o în brațe, își urmă prietenul spre micul autobuz parcat neregulamentar în fața ușii de la intrare și se așeză pe scaunul din față ținînd-o pe genunchi.

După ce Bertram aranjă lucrurile, se urcă la volan și porni motorul.

– Era și timpul să îți împarți casa aia splendidă cu cineva.

– Bertram, știi al dracului de bine ce cred despre lucrurile astea. Muncesc destul la compania mea ca, atunci cînd vin aici, să nu trebuiască să distrez pe cineva în fiecare minut. În afară de asta, ultima oară cînd am adus pe cineva aici, n-a mai vrut să plece.

– Astea-s semnalele pe care le trimiteai tipelor care te-au aranjat?

– Ce semnale?

– Tu ești un burlac care a decis că îi place așa. Mai ești și bogat, arăți bine, și nu prea stai mult fără o iubită. Gîndește-te la provocarea pe care le-o arunci acestor fete.

Alex privi pe fereastră. Cele spuse de Bertram erau adevărate. Chiar de la început, le arăta limpede fetelor pe care le întâlnea că nu era interesat de o relație de lungă durată.

De cele mai multe ori, se simțiseră și mai provocate. Iată că pentru prima dată i se părea că o femeie înțelesese.

Și o adusese pe Zephiros. Înainte de sfîrșitul lunii, îi vor sosi pe insulă îmbrăcămintea, colecția de artă și cîinele afghan.

– Fata asta nu e o provocare, Bertram. Numele ei e Sandy Patterson. E văduva unui prieten vechi. A avut un accident la Delphi și m-am oferit să îi dau camera de oaspeți pînă va fi suficient de bine pentru a-și continua călătoria.

Bertram schimbă vitezele, apoi privi pe geamul deschis al portierei și zise:

– Sandy Patterson. Și dacă soțul lui Sandy

Patterson s-ar ridica din mormînt, tu l-ai mai iubi la fel?

Alex îi aruncă o privire de avertisment:

– Bertram!

– Ei bine, ai fi putut să o întinzi în spate, amice. E o minune că nu ți s-a oprit circulația în...

– Bertram!

Scoțianul rîse cu poftă, făcînd-o pe Sandy să geamă. Apoi, ea își frecă nasul de bărbia lui Alex, în timp ce acesta continua să se uite cu un ochi la Bertram, care-l bătea ușor cu mîna peste coapse.

Nici un om nu putea avea un prieten mai bun, dar Bertram avea un simț al umorului mai îndrăzneț decît oricine altcineva. Alex închise ochii și își sprijini bărbia de fruntea lui Sandy.

– la medicamente pentru dureri, cum vei face și tu, dacă nu îți ții gura.

– S-a rănit, nu-i așa?

În timp ce se apropiau de intersecția de pe deal, Bertram încetini. De obicei, vira pe două roți.

Mulțumit pentru coastele lui că nu făcuse asta, Alex îl întrebă despre cel de-al doilea lucru drag inimii lui.

– Cum merge galeria? Vînzările au crescut sau mai aștepți încă vasele cu turiști la vară?

Cu nesfârșită plăcere, Bertram cheltui restul timpului povestindu-i lui Alex multe lucruri despre galerie. Ascultînd numai pe jumătate, Alex își trecu mîna pe sub încheietura mîinii lui Sandy, ținînd-o într-o poziție mai confortabilă.

Ea se luptase cu el pentru a nu lua nici un fel de medicamente toată după-amiaza. Cînd Alex îi spusese că scurtul zbor spre Zephiros va fi un zbor plin de hurducăieli, acceptase, în sfîrșit, și luase o pastilă.

Ca un pisoi somnoros, ea rămase adormită, în ciuda primirii zgomotoase a menajerei lui Alex. În timp ce Eleni avea grijă de somnoroasă, așezată acum pe patul din dormitor, Bertram și Alex luară bagajele.

– Clanul te așteaptă la șapte, mîine seară. Nu uita să îți aduci fata.

– Nu e fata mea.

– Aha!

Bertram închise ușile microbuzului și se urcă la volan.

– Adu-o pe văduva prietenului, atunci. Taro știe că te-ai întors și pregătește ceva cu sos negru.

– Bertram!

– Zi!

El clătină din cap.

– Nimic, voiam numai să-ți mulțumesc că ne-ai condus acasă.

Alex rămase în fața ușii, mult timp după ce farurile din spatele microbuzului dispăruseră. Vuietul valurilor care se spărgeau la țărm și mirosul mării umpleau aerul din jurul lui și un fel de pace îl cuprinse. Deci Taro pregătea sosul negru pentru întâlnirea de mâine seară.

Bertram purta costumul scoțian, ceea ce însemna că avea o nouă poveste în viața lui. Și soțul îngrijitoarei lovise o capră. Părea că viața pe Zephiros mergea înainte, în ritmul ei obișnuit.

Partea interesantă a întâlnirii va fi reacția lui Sandy la întâlnirea cu „clanul“, după expresia favorită a lui Bertram.

Rîzînd în sinea lui, se întoarse să intre.

– Domnul Alex?

– Da, Eleni, cum e musafirul nostru?

Menajera lui, rotundă și scundă, zîmbi atotștiutoare:

– Drăguță. Foarte drăguță. E plăcut pentru dumneavoastră să aduceți o domnișoară drăguță pe Zephiros, nu-i așa?

Ar fi fost mai bine să treacă peste observațiile ei și să se ducă în dormitorul lui, pentru un somn bun.

– Plăcut, aprobă el. Doarme?

– Da. A luat pastilele pe care mi le-ați dat. Domnule Alex, are lucruri de noapte foarte drăguțe. Veniți să vi le arăt, adăugă ea.

El o bătu ușor pe umăr:

– Nu, mulțumesc. Asta ar fi tot, pentru seara asta.

– Niko se întoarce să mă ia la o plimbare. Nu trebuie să mă conduceți. Domnule Alex, se va însănătoși în curînd?

Grija din ochii ei îl mișcă.

– Da, se va însănătoși în curînd. În două sau trei săptămîni, după cîte spune doctorul.

– Sînteți un om bun că ați adus-o aici. Vă va mulțumi. Bine ați venit acasă, domnule Alex, spuse ea înainte de a închide ușa în urma ei.

Alex se duse în camera de oaspeți, spunîndu-și că ar fi fost normal să vadă cum se simțea Sandy. Aprinse doar lumina din baie, dar fu dificil să o vadă la început. Reuși să audă cum se foia în pat. Simți emoția urcîndu-i-se în gît. O interpretă ca pe o nevoie de acțiune.

Sandy nu avea nevoie să își extindă perioada de recuperare printr-o nouă rănire, așa că amplasă o pernă sub încheietura mîinii ei. Înainte ca ochii lui să se adapteze la lumină, se retrase de lîngă pat.

Ultimul lucru care i-ar mai fi trebuit ar fi fost să arunce o privire spre sînii ei, sub cămașa aia de noapte atît de sexy.

Sandy controlă ca toți nasturii să-i fie încheiați, înainte de a apuca mînerul ușii. Reuși să-și strîngă degetele în jurul clanței, apoi le trase repede înapoi.

Privi în jos, spre podea, apoi îi luă ceva timp să îndrepte colțul unui covor cu degetul de la picior. Felul ei ușor ezitant de a mînuî lucrurile începuse să o enerveze.

Pentru Dumnezeu, își spuse. *Ăsta nu e sfîrșitul lumii*. Dacă nu își amintea cînd s-a dezbrăcat pentru culcare, în noaptea trecută, nu ar putea fi decît o singură explicație.

Alex fusese acela care o dezbrăcase, o îmbrăcase în neglij-ul ei diafan și o pusese în pat. Circumstanțele fuseseră de așa natură încît, dacă i le-ar fi amintit lui Alex sau ar vorbi el despre asta,

ar fi trebuit să-i mulțumească pentru efortul lui.

Nu era prea distractiv să dezbraci pe cineva adormit. Nu? Murmurînd o rugăciune în sinea ei, ca obrajii să nu îi fie roșii, își aruncă o șuviță de păr peste ureche și deschise ușa.

Îi trebuiră cîteva minute ca să găsească bucătăria, iar căutarea îi fu din plin răsplătită. Casa era primitoare prin simplitatea ei rustică. Cergi mici și mari și covoare manuale erau așezate peste podelele de marmură și din lemn, în camerele înșorite.

Spre deosebire de mobilele ei vechi și fragile, mobila lui Alex părea confortabilă și solidă. Singurul lucru în comun cu casa ei din Atlanta era preferința pentru obiecte de bună calitate.

– Alex!

Vocea ei răsună între pereții finisați manual, cu bîrne pe tavan și cu faianță colorată în stil grecesc. Cum el nu-i răspunse, ea încetă să-l mai caute și ieși pe terasă.

Resturile dejunului lui mai erau încă pe masă, împreună cu un al doilea tacîm, probabil pentru ea. În timp ce bău un pahar cu suc de portocale, se plimbă pe terasă, încercînd să nu-și amintească noaptea trecută.

Partea această a casei fusese construită în apropierea unei stînci și formațiunea aceea de roci se înălța ca un turn în fața țarmului.

La capătul spațioasei terase, se găsea o platformă de un albastru deschis și o intrare cu scară, care ducea spre mare. Luînd o felie de pîine prăjită, ea se îndreptă spre scări și începu să coboare.

Pe la jumătate, dincolo de turnul de stîncă, văzu plaja de nisip care îmbrățișa sclipitoarea Mare Egee. Soarele era deja sus, pe un cer fără nori, împrăștiindu-și reflexele aurii peste apa de un verde-albastru.

Îi venea să pună șevaletul și să prindă pe pînză peisajul care îi lua răsuflarea.

Stînci înalte și cerul fără nori și apa ca o piatră nestemată... și Alex, în timp ce ieșea din apă...

Artistul din ea aprecie calitățile unice ale luminii, dar femeia se concentrează asupra lui Alex. Coborînd încet treptele, observă mai îndeaproape detaliile.

El stătea în apă pînă la mijloc, cu spatele spre ea. Sandy se așeză pe o treaptă, își propti brațul pe genunchi și bărbia în mîină. Conturul mușchilor lui, poziția dreaptă a spatelui erau suficiente pen-

tru a-l inspira pe orice artist, dar mai era ceva anume demn de remarcat.

Picăturile de apă care îi cădeau din păr, peste umeri și peste brațe. Apa și soarele lucrau împreună, iluminându-l într-o strălucire arămie. Când își așază mîinile pe cap, mușchii de pe spate parcă cereau să fie reprodusi de penelul ei.

Dintr-odată, el se lăsă într-o parte, dispărînd sub apă pentru mult timp, apoi reapăru la suprafața scăldată în soare a apei.

Jocul lui masculin îl aduse mai aproape de mal, de data aceasta. Era numai o problemă de secunde, pînă ce el o va vedea... spionîndu-l.

Sărind în picioare, ea îi făcu cu mîna și îi strigă numele.

– Bună dimineața, Alex!

El îi strigă:

– Cum e cu încheietura?

Ridicînd mîna și făcîndu-l să o aștepte pînă cînd va ajunge jos, ea coborî restul treptelor și traversă plaja.

– Încheietura mea e bine.

– Perna aia a ajutat. M-am gîndit că te-ar împiedica să te răsucești în somn peste încheietură.

Deci, el o dezbrăcase. O liniște penibilă se

lăsă între ei. Își umezi buzele, nervoasă, și apoi se decise:

– Da, perna aia a ajutat. Mulțumesc pentru că m-ai ajutat să merg la culcare noaptea trecută.

El își îndepărtă picăturile de apă de pe buze, apoi strânse din umeri:

– Nu îți amintești? Menajera mea a făcut asta. Eu doar ți-am pus perna sub încheietură.

– Menajera ta? Oh, da, acum îmi amintesc.

El o privi cu o suspiciune care părea să se transforme într-un zîmbet înțelegător. Trebuia să schimbe subiectul. Acum.

– Cum e apa în dimineața asta?

– Nu ai să crezi, e rece la început, dar odată intrat...

– Se încălzește imediat, spuse ea odată cu el.

Privirea ei coborî. Valurile domoale care îi mîngîiau stomacul aveau un efect hipnotic asupra ei. Începînd cu pieptul, săgeți subțiri de păr umed plecau spre stomac și dispăreau într-o răsucire de un blond mai întunecat în jurul buricului. După fiecare val, observă că săgețile continuau mai în jos.

– Sandy!

Ea privi spre el, văzîndu-i zîmbetul curios, care

îi apăruse pe față.

– Da.

O chemă la el.

– Hai, vino aici.

Ea se uită de la hainele ei spre el.

El îi spuse cu dezaprobare.

– Unde e gustul tău de aventură?

– Dar nu am costumul pe mine.

– Nici o problemă. Nici eu nu îl am pe al meu.

Ea își fixă ochii în zare, peste umărul lui.

– Eu știam... știam asta.

Încurcată, privi spre mîna bandajată în plastic.

– Din cauza încheieturii.

El se trase mai aproape:

– Uite, dacă vii pînă aici, cred că m-aș putea uita să văd cum mai e. Am crezut că-i mai bine.

Ea făcu un pas lateral.

– Bandajul pare a se lărgi. Nu aș vrea să îl ud. Nu trebuie să ieși acum afară.

Cuvintele îi ieșiră ca niște cai de curse; dar Alex ajunse primul la linia de sosire. Aruncînd în aer o perdea de apă, cu ambele mîini, ieși repede și ajunse lîngă ea, înainte ca ea să poată să își tragă răsuflarea.

O stropise din cap pînă în picioare și, cînd se

opri din clipit, îl privi cu neîncredere. Atîrnînd pericolos de jos pe şoldurile lui, avea un şort verde-albăstrui.

– M-ai păcălit!

Îşi puse degetele pe elasticul şortului şi începu să îl lase încet în jos:

– Să nu aud niciodată că se spune că Alex Stoner a păcălit o femeie.

– Să nu îndrăzneşti!

Îi mai trase în jos un centimetru. Ea se dădu înapoi.

– Opreşte-te!

El se opri, dar numai pentru a-i arunca o privire ironică.

– Credeai că nu am costumul, nu-i așa? o întrebă el, făcîndu-i cu degetul.

Uşurată că îşi pusese costumul, ea spuse:

– La început, am crezut că-l aveai, dar... Ei bine... ce importanţă mai are acum. M-ai făcut să cred că nu-l aveai.

– Întotdeauna eşti atît de încrezătoare?

Ea îşi aranjă bandajul de la încheietura mîinii. În Atlanta, nimeni nu ar îndrăzni să o deranjeze pe ea, văduva lui Jackson, fiica lui Patterson, artista clubului, cu glumele astea obscene.

– Nu vrei să-mi răspunzi?

Luându-și prosopul de pe o stîncă din apropiere, începu să își șteargă pieptul.

– Adevărul, zise el în continuare, e că, de obicei, nu port nimic cînd intru în apă. Mi-am pus șortul fiindcă nu știam cum ai aprecia tu stilul meu liberțin de viață, dacă s-ar fi întîmplat să treci pe aici.

Termină să se șteargă, își puse prosopul în jurul taliei și se apropie de ea. Luîndu-i încheietura în mîini, începu să-i aranjeze bandajul.

– Cum e? Prea strîns? Ia mișcă degetele.

Ea își mișcă degetele:

– Mă simt mai bine acum. Mulțumesc.

– Sandy!

El îi mai ținea încă mîna, cu degetele lui reci pe pielea ei caldă. Ea îl privea. Genele lui erau pline de apă, era neras, iar ochii lui încă ironici îi tăiară răsuflarea.

– Te întrebî cum ar fi dacă am înota fără costum de baie?

– Nu, zise ea, deși nu era adevărat.

– Ba da, te întrebî. Fiecare se întreabă cîteodată.

Ochii ei îi fixau pe ai lui, în timp ce el continuă:

– Asta e plaja mea. Plaja mea particulară. Nimeni nu ajunge aici, fără a trece pe proprietatea mea. Înțelegi de ce îți spun asta?

Ea își scutură capul.

– Dacă stai aici suficient de mult, inhibițiile tale vor dispărea, ca pietrele aruncate în mare.

– Nu cred, șopti ea.

– Ba așa e, Sandy. Majoritatea oamenilor de pe insulă înoată goi. Mai devreme sau mai târziu, îi vei vedea și vei începe să-i înțelegi. De-ai ști cât de bine te poți simți așa, făcându-te una cu marea. E divin. Aproape spiritual.

Se aplecă spre ea, îngroșându-și vocea îmbietor. Însălmîntător de îmbietor:

– E ceva minunat!

Nu mai era ironic. Dimpotrivă, părea cât se poate de serios.

– Alex, nu m-am dezbrăcat niciodată în public și nu am intenția să o fac nici de acum încolo.

– Dar nu e nimic public. E o plajă particulară.

Continua să zîmbească. Aștepta o provocare să treacă dincolo de o limită pe care fusese invitată să nu o treacă.

Privi în jur la pereții de stîncă, apoi spre apa verde-albastră care se transforma într-o linie în-

spumată la picioarele ei și ale lui Alex. Erau unele lucruri pe care fetele manierate nu le puteau face în nici un caz. Trăgându-și mîna, se îndepărtă.

– N-o ș-o fac niciodată. Cît voi trăi.

După prînz, el îi arată mica bibliotecă. După aceea, îi spuse că trebuie să se ocupe de niște acte pe care le adusese de la Atena. Ea îi mulțumi că îi arătase biblioteca.

Nu se mai obosi să îi spună că ultimul lucru pe care se aștepta să îl facă, odată ajunsă în Grecia, era să citească vechile numere ale revistei *National Geographic*, statisticile producției de lînă din Noua Zeelandă sau chiar colecția lui din marea literatură, în ediții de lux.

Venise să picteze și lumina de pe terasa parțial acoperită de umbră era prea tentantă pentru a fi ignorată. După ce, cu o singură mînă, își aranjă șevaletul și toate celelalte lucruri, începu să picteze marea dintr-un loc de pe terasă unde avea cea mai bună vedere spre larg.

Se simți entuziasată, cînd începu să suprapună diferitele nuanțe de albastru și bej într-o imagine impresionistă a Mării Egee.

Avusese dreptate cînd se gîndise că Grecia o

va inspira pentru a-și îmbunătăți munca, dar nu își imaginase niciodată că se va întâmpla atât de repede. Când se opri pentru a-și îndrepta spatele, două ore mai târziu, îl văzu pe Alex rezemat de tocul ușii.

– De cât timp ești aici?

– De aproape zece minute. Desigur că ai o imensă capacitate de concentrare. Se apropie de ea. Pot să mă uit?

I-ar fi permis să privească o schiță făcută în grabă, dar odată ce punea uler pe pânză, nu mai lăsa pe nimeni să tragă cu ochiul.

Acoperind șevaletul cu corpul ei, îi spuse:

– Te rog, nu îmi cere să te uiți.

Îi aruncă o privire compătimitoare.

– Nu prea îți iese, așa-i? Schița aia de la Delphi fusese atât de bună! Dar nu-ți face probleme. Diseară o să mergem la o petrecere cu niște prieteni de-ai mei. Te voi prezenta lui Bertram. El este proprietarul unei galerii în centrul turistic și poate că vei găsi acolo ceva care să-ți placă. Ce e atât de amuzant?

– Nimic.

Îl luă de cot și îl conduse departe de șevalet, spre casă.

– Cum merge lucrul cu actele alea? Facem o pauză pentru o limonadă?

– Amintește-ți ca la primul semn de durere la încheietură, să mă anunți. Întîlnirile astea tind să țină pînă în zori.

Parcase lîngă o casă la marginea centrului turistic și o ajuta să coboare din mașină în timp ce-i vorbea.

– Alex, ai spus că nu i-ai mai văzut pe oamenii aștia de trei luni. Nu vreau să te iau de lîngă ei, la cel mai mic semn de durere.

Aranjîndu-și gulerul rochiei, își privi imprimeul roz. El bătea cu degetele pe capota mașinii.

– Ce s-a întîmplat?

Își privi din nou rochia și oftă.

– Să nu-mi spui cumva că există o vestimentație obligatorie pentru întîlnirile astea.

Dacă ar fi fost așa ar fi fost tare dezamăgită la gîndul că încălcase toate regulile.

– Ei bine, sînt în regulă?

El își ridică mîna de pe capotă și făcu un gest de neputință.

– Arăți excelent, spuse el cu o voce ciudat de guturală.

– Și atunci, care e problema?

– Voiam doar să te previn, înainte de a intra, că grupul ăsta poate deveni ușor sălbatic.

Făcînd ochii mari, ea rîse:

– Sălbatic? N-am mai văzut așa ceva pînă acum.

Probabil că glumea sau exagera. Cuvîntul „sălbatic“ se potrivea cu călăreții de rodeo sau cu bătaușii din baruri. Ea scutură din cap și amîndoi se îndreptară spre intrare.

În timp ce Alex încercă să deschidă ușa, aceasta fu deschisă de un bărbos înalt, în costum scoțian. El se aplecă și o sărută pe Sandy zgometos, pe ambii obraji.

– Ultima dată cînd te-am văzut, erai ghemuită ca un pisoi în brațele lui Alexander.

Scoțianul îi puse un pahar de bere în mînă și o luă de braț, spunîndu-i lui Alex:

– Pe tine te așteaptă în bucătărie. Taro vrea să guști sosul.

Ea se întoarse spre Alex, neștiind ce să facă.

– Acum, drăguță, dacă nu ai de gînd să prinzi ultimul avion spre Atena, vei avea suficient timp pentru Alexander. Dar în clipa asta, unii dintre noi au nevoie de o opinie proaspătă asupra unui su-

biect scump inimii mele. Apropo, numele meu este Bertram, iar al tău este Sandy.

Ea merse cu el spre pian și, fără nici un avertisment, el o prinse și o așeză sus. Persoanele care stăteau deja împrejur, se prezentară pe nerăsuflăte, continuînd apoi discuția despre lungimea corespunzătoare a unei fuste scoțiene pentru bărbați.

După ce intrară în impas, schimbare brusc subiectul, discutînd despre o posibilă dizenterie, în caz cînd vreunul va fi, din întîmplare, în Noua Guinee. Grupul entuziast o făcu să se prăpădească de rîs și, înainte de a-și da seama, își petrecu o oră cu ei.

Se uită în jur de cîteva ori, după Alex. Cîteodată, el o privea într-un fel care o făcea să-și aranjeze rochia sau o șuviță de păr.

Cînd Bertram o văzu căutîndu-l din priviri pe Alex, îi spuse:

– E bine ca un bărbat să aibă propriul lui spațiu.

Ea îi întoarse zîmbetul generos, apoi mișcă un deget spre el.

– E bine și pentru o femeie.

Bertram rîse din inimă.

– Alex, strigă el, e o scumpă. O scumpă.

Își dădu seama curînd că nimic nu era considerat un subiect tabu pentru ei. Bertram insistă să fie atentă cînd discuția alunecă spre alimentația caprelor.

– Am cincizeci și opt de ani și nu vreau să aud de la nimeni de aici, nici măcar de la musafiri, cum se cresc caprele. Mai bine vino cu mine, Sandy, spuse el ridicînd-o în brațe de pe pian. Am să-ți arăt galeria mea, înainte de cină. E cu numai cîteva case mai jos și o să vorbim de niște lucruri frumoase pe drum.

Dumnezeule, era de-a dreptul frumoasă, se gîndi Alex. Cu rochia asta plină de trandafiri, mirosind a miere și iradiind farmecul Sudului.

O privi, în timp ce ea, privindu-l la rîndul ei, ridică din umeri, urmîndu-l apoi pe scoțian afară. Deși impetuos, Bertram era totuși un om sensibil la atmosfera și sentimentele celor din jur.

Alex nu avusese nici o clipă prilejul să rămînă singur cu Sandy, de cînd veniseră aici, dar era mulțumit că prietenul lui o scosese afară pentru puțină liniște.

Asta nu însemna că nu avea un enorm respect și admirație pentru prietenii săi, dar felul lor de a

fi, desigur, era diferit de ceea ce înțelegea ea prin societate. Cu toate că ea insistase să meargă, spunînd că era gata pentru „adevărata” viață, femeii ca Sandy Patterson înfloreau mult mai bine în mediul lor firesc.

Cînd cina fu servită în grădina decorată cu mici felinare, Alex făcu în așa fel încît să fie așezat în fața ei. Văzuse felul în care îl căutase cu privirea, toată seara. Ei, poate că numai de trei-patru ori, ca să fie sincer.

De fiecare dată cînd încercase să se apropie de ea, prietenii lui îl trăsese ră înapoi în grup. Ar fi putut aproape să creadă că încercau dinadins să îl țină departe de ea.

Tocmai cînd se întreba dacă nu cumva se prefăcea că rîde la una din poveștile cam deocheate ale lui Bertram, ea li se alătură altor doi americani care cîntau imnul Americii „*Steagul cu dungi și stele*”.

Alex aplaudă și aclamă împreună cu alții, la sfîrșitul cîntecului, dar se întrebă cum se va simți ea mîine, după toate astea.

Pe cît de natural fusese spectacolul la care participase, el știa că ea nu era tipul care să atragă atenția în felul ăsta.

Susan Connell

Cînd reuși, în sfîrșit, să scape de prietenii lui, o zări pe Sandy singură în grădină. Stătea lîngă un zid înalt, într-o poziție perfectă, cu umerii de un alb imaculat strălucind în lumina felinarelor.

Fie datorită rochiei înflorate care era unduită de briză, fie din cauza felului în care își prinsese părul în creștet, răspîndea o aură de feminitate care îi puse un nod în gît.

Fusese, probabil, un timp în trecut cînd, știind că îi aparținuse lui Jackson, Alex s-ar fi simțit vinovat de felul în care se simțea atras de ea. Adevărul era că Jackson fusese un om norocos, dar, oricum, el nu mai exista.

Alex nu trăia nici un complex de vinovăție care să-l facă să lupte împotriva acestei atracții. Își băgă mîinile în buzunare și ar fi vrut al naibii să nu-și fi uitat țigările.

– Ei bine, ești plină de surprize.

Ea privi peste marginea paharului pe care îl ținea în mînă, apoi îl coborî pentru a-i zîmbi. Muzica de cimpoi se auzea dinspre casă.

– Despre ce vorbești? Nu am dansat încă pe pian... cel puțin pînă acum.

– Vorbesc despre hobby-ul tău. Își scoase mîna din buzunar și desena cu degetul în aer.

Schițele alea pe care le faci. Șansa care te-a făcut să intri într-una din cele mai prestigioase școli de artă din America.

– Oh, micul meu hobby. Cine ți-a spus?

– Bertram. Spune că *Chevalier* e una din cele mai bune școli din SUA.

Își puse încheietura rănită pe unul din cele mai albe și mai pline decolteuri pe care le văzuse vreodată.

– Și ești surprins că m-au ales?

El se uită oriunde prin grădină, numai spre Sandy nu.

– Nu, sînt surprins că sînt ultimul care o află.

Ea voise să îi spună mai de mult. Încercă să se arate contrariată, dar fu aproape imposibil, cu toată muzica și rîsetele care veneau din casă.

– Vrei să mă arunci în stradă pentru că am trecut cu vederea?

Înainte ca Alex să aibă ocazia de a-i răspunde, cineva întrerupse muzica de cimpoi, pentru a pune alta.

– Asta e pentru prietena lui Alex, Sandy.

„Georgia e în mintea mea“, răsună peste grădină. Sandy își puse paharul pe marginea ferestrei.

– Ei bine, fii binecuvîntat, spuse ea, întinzîndu-și mîna spre Alex.

– Am o surpriză pentru tine. Nu am să-ți cer să dansezi cu mine pe pian, dar mi-ar face plăcere cu adevărat să facem cîțiva pași de dans în jurul grădinii ăsteia. Relaxează-te, sînt vaccinat și n-am mai mușcat pe nimeni niciodată.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, ea îi alunecă în brațe. Mai mult simți decît auzi rîsul lui, în timp ce o trase lîngă el și începu să danseze. Alex reuși să o țină cît mai aproape de el.

Degetele îi mîngîiară spatele, deasupra fermoarului și ușorul tremur al mîinii lui îi făcu plăcere.

Cînd vîntul bătu prin grădină și îi zbură o şuviță de păr peste mîna lui, el nu o puse la loc. Bărbia lui îi mîngîie capul de două ori înainte să și-o rezeme, în sfîrșit, acolo. Lumea se pierdea undeva departe, învîrtindu-se încet în jurul lor.

După puțin timp, el întrebă:

– Ce făceai aici, singură?

– Studiam silueta cupolei bisericii în lumina asta. Și îți dădeam timp să te refamiliarizezi cu prietenii tăi.

Se opri și îl privi.

- Nu era nevoie, zise el.
- De ce nu? întrebă ea.
- Abia te-am văzut în seara asta.
- Te-am observat privindu-mă.

El o conduse încet în jurul grădinii, apropiindu-și capul de capul ei, la fiecare tură.

Vîntul începu să bată mai tare, lipindu-i rochia de picioare și șuvițele părului de mîna lui. El îi aranjă o șuviță peste ureche, apoi lăsă degetul să îi alunece pe obraz și pe bărbie.

Respirația lui era dulce și ea își aminti că, atunci cînd își mîncase desertul, își umpluse buzele de miere.

Tocmai cînd credea că el o va săruta, cineva închise ușa.

Muzica se diminuează ca o șoaptă și momentul magic dispăru.

Alex se opri, făcu un pas înapoi și tuși.

– Cum e cu încheietura? Dacă ești obosită, putem pleca.

– Să plecăm? De ce? Mă distrez grozav. Tu nu?

– Sandy, ăsta nu este primul tău dans la un club de elită. Nu-i nevoie să pretinzi așa ceva.

– Oh, Alex, credeam că am trecut de toate

astea, dar văd că tu continui.

– Ce? Ce fac?

– Mă etichetezi. Asta-i ceea ce eu numesc un Club de Snobi.

– Nu te-am numit niciodată snoabă.

– Nici nu trebuie. Făcînd un gest cu încheietura rănită, spuse: Uite ce e! Poate că încă nu m-am urcat pe pian să dansez pe muzică scoțiană cu Bertram, dar asta nu înseamnă că nu mi-a plăcut să îl văd făcînd-o. Și m-am plîns cînd am mîncat salata de caracatiță fără furculiță?

• De fapt, și cînd ai încercat să mă convingi să îmi scot hainele să înot dezbrăcată azi-dimineață, cred că m-am purtat destul de bine.

– Sînt mulțumit că mi-ai amintit de asta, spuse el nepărînd prea vesel. Aș vrea să îmi cer scuze pentru că te-am făcut să te simți atît de jenată azi-dimineață. În fond, tu ești...

– O snoabă.

– Ești văduva prietenului meu.

– Asta este tot ce gîndești în ceea ce mă privește?

Privind-o dintr-o parte, el își duse degetele la buze.

– Eu... da. Apoi, dînd din cap energic, continuă

emfatic, prea emfatic: Da, eu o văd în tine pe văduva lui Jackson.

– Alex, asta este ca și cînd aș spune: „Ți-l prezint pe prietenul meu, Alex. Este un absolvent al *Universității Braxton*“. Asta ar putea fi adevărat, dar, de fapt, nu spune nici o zecime despre cine și ce ești.

El privi într-o parte, dar ea îl luă de mîneacă și îl făcu să o privească din nou.

– Cînd te uiți la un curcubeu, nu vezi numai partea roșie, nu-i așa?

– Sandy, ne cunoaștem numai pentru că ești văduva lui Jackson. Nu pot să uit asta.

– Da? Cred că ai și uitat-o de cîteva ori, spuse ea calm, în timp ce își puse mîna pe pieptul lui. Inima îi bătea puțin prea repede.

– Și am recunoscut că am greșit. Am greșit prin felul în care ți-am vorbit pe plajă și am greșit cînd te-am sărutat ieri. Te rog să accepți scuzele mele.

– Nu, nu le accept. Ea își trecu mîna peste partea din față a cămășii lui, și cu cealaltă îi cuprinse umărul. Dacă aș accepta, viața mea nu ar fi decît o repetare a ceea ce am lăsat în urmă. Îl împinse spre un scaun, apoi îi dădu un brînci ușor,

pînă cînd el se așeză. Aplecîndu-se peste el, continuă: Și îți dai seama cum e să repeți o vară, nu-i așa? Apropiindu-și fața de a lui, își coborî vocea pînă la șoaptă.

– Oameni artificiali, cu zîmbete insignifiante.

Alunecîndu-și mîna pe ceafa lui, își plimbă degetele prin părul lui.

– Cînd oamenii stau acolo unde li se spune să stea, cînd nici unul nu îndrăznește să devieze de la scenariu și...

Fața lui se înălță, gura îi era întredeschisă și arăta ca și cînd s-ar fi așteptat ca ea să explodeze. Dar ea îi rezervase un șoc mai puternic...

– Unde nu sînt surprize ca astea? continuă ea.

Ea își aplecă fața și, privind în ochii lui, îl sărută apăsător pe buze. Nu slăbi apăsarea, ci se concentrează pe gustul de miere al buzelor lui și pe expresia ochilor lui. Se măreau, odată cu entuziasmul ei. Cînd el își dădu seama că ea nu are de gînd să îi dea drumul, o trase în brațele lui și o sărută și mai adînc.

Capitolul 4

Odată ce Alex o îmbrățișă, ea nu mai putu să controleze sărutul. Îl controla el. Voia să înapoieze ceea ce primise, o răscolitoare lecție în ce privește surprizele.

Și ar fi mers, dacă ea nu și-ar fi închis ochii. Cu acel semn al predării, provocarea dispăru și tot ceea ce mai voia era să o atingă cu buzele lui.

Sărutări dulci, moi, ca fluturii, care să fi început de la pleoape și să se fi terminat cu vârful picioarelor. El începu să coboare pe obrazul ei, pe

gît și pe umerii catifelați.

Rămînînd acolo prea mult, îl făcu și pe el să cedeze. Alunecîndu-și mîinile pe sub coatele ei, își trecu degetele lungi peste corpul și sîinii ei ridicăți.

– Ah, Sandy, murmură el, trăgîndu-i rochia sub unul din sfîrcuri.

Își coborî gura peste vîrful roz. Cu fiecare nou gust, foamea lui crescuse. Cînd ea îi prinse capul în mîinile ei și îi rosti numele, știa că, dacă nu s-ar fi oprit în acel moment, nu s-ar mai fi oprit niciodată.

Retrăgîndu-se încet, îi trase rochia peste sîn și o privi pe sub pleoapele pe jumătate închise. Privirea ei era încă plină de dorință.

Ea îi șopti din nou numele, apoi își deschise ochii. Încet, se desprinse din îmbrățișarea lui. Retrăgîndu-se un moment, îl lăsă cu dorința de a avea mai mult.

Asta nu se va mai întîmpla din nou. El își puse coatele pe genunchi și privi drept înainte.

– Alex, nu ar fi trebuit să mergem atît de departe.

Nici nu încerca să reprime momentul și nici nu îi părea rău. Oricum, era conștientă de ceea ce se întîmplase între ei.

– E-n regulă. Îi zîmbi cald, ea încercă să-i răspundă, dar nu reuși; el rîse încet:

– Vom supraviețui.

Alex se transformase într-un ghid pentru împrejurimi și era numai din vina ei.

El se scuză pentru masa lor puțin prea aglomerată, și plecă în căutarea chelnerului. Astăzi, voia să o ia într-o plimbare în jurul orașului.

Vizitaseră o mănăstire în ziua ce urmase serii de la Bertram și petrecuseră ziua de ieri într-un muzeu de arheologie în aer liber. Dacă Alex o va ține în ritmul ăsta, va avea nevoie de pantofi noi, într-o săptămînă.

Pasul lui energic nu o putea păcăli; știa ce încerca el să facă. Încerca să șteargă amintirea nopții din grădina lui Bertram. Ea scoase un cub de gheață din paharul ei, îl aruncă în gură și zîmbi. Nu avea nici o șansă.

De la petrecerea lui Bertram, ea crezu că putuse să învingă bătălia cu Alex și să se impună. Tandrețea lui delicioasă zdrobi această posibilitate. E adevărat că ea provocase sărutul acela nebun, dar Alex fusese cel care îl transformase într-un act pasional, de răzbunare.

Dacă l-ar fi terminat acolo... dar el nu îl terminase acolo. Continuase cu sărutările alea păgîne pînă cînd ea crezuse că i se va topi în brațe.

Apoi, el îi dădu lovitura de grație și toate intențiile ei de a nu-i ceda lui Alex Stoner purtau acum direcția infern. Sau poate rai?

O purtase dincolo de pragul spre rai, cînd îi șoptise numele și, în ciuda a ceea ce îi spusese ea, nu avea de gînd să se mai întoarcă.

Ea își sprijini brațul de masă, în timp ce îl privea pe Alex făcîndu-și loc prin mulțime. Și nu era singura care privea mișcările superbului lui corp musculos care se strecura printre scaune și mese. Îl priveau și alte femei, zîmbetul lor demonstrînd clara lor apreciere.

Cîteva o studiară apoi pe Sandy și una dintre ele chiar își scutură capul. Gestul femeii ar fi putut să nu însemne nimic, dar ea îi dădu propria ei interpretare. Un fel de „minunat“. Ea îi zîmbi femeii, în timp ce Alex se apropia de masă.

– Mi-a trebuit mai mult timp decît mă așteptam. L-am găsit, în sfîrșit, pe chelnerul nostru. Era afară, juca fotbal cu prietenii lui.

Cînd ea îl privi, făcu în așa fel încît să fie sigură că Alex va sesiza un zîmbet ușor pe fața

ei. *Nu am uitat sărutul din grădină și nici tu nu l-ai uitat.*

– Nu face nimic. Pot fi răbdătoare.

El luă sticla de oranjadă, bău și o puse înapoi pe masă.

– Gata?

– Aproape.

Trăgându-și puloverul de pe umeri, ea își băgă mîna în buzunar și, scoțîndu-și lăntîșorul de aur, zise:

– Eleni mi l-a scos în noaptea în care am sosit și nu sînt în stare să îl prind singură, din cauza încheieturii. Vrei să mi-l prinzi tu?

– Desigur.

Trebuia să aibă încredere. Nu ezitase, recunoscuse ea, și nici nu păruse intrigat de această capcană. Nu reuși să se ascundă la fel de bine cînd ea se aplecă înainte în scaunul ei.

Rochia ei fără mîneci, de vacanță, atît de modest croită în fața de parcă era a unei eleve de liceu, o dezgolea aproape pînă la jumătatea spatelui.

Cînd termină, el păși din nou în fața ei cu mîinile în buzunarele pantalonilor lui scurți kaki.

– Ce-ai spune dacă am arunca o privire pe la

niște magazine de bijuterii? Cele mai multe sînt numai la vreo sută de metri de aici, spuse el.

Ridicîndu-se, ea își îndreptă partea din față a rîchiei care abia îi ajungea pînă la genunchi, apoi își luă poșeta și puloverul și le puse sub brațul bandajat.

Luînd cu nonșalanță sticla cu oranjadă, spuse:

– Excelent. Poate pot găsi ceva pentru mama mea.

Ochii lui se opriră pe sticlă, imediat ce o ridică.

– Nu prea mi-ai mai lăsat, spuse ea ironizîndu-l, în timp ce ridica sticla mai sus, ca să vadă mai bine ce a rămas.

– Asta era băutura ta? Întrebă el.

Ducîndu-și degetele la gură, ea își mări ochii, aprobînd din cap:

– Cred că a fost. Nu te deranjează, nu?

Ea remarcă expresia lui surprinsă.

Alex îi privi din nou buzele. Străluceau umede și deschise.

– Nu, minți el.

Pe dracu', nu-l deranja. La început, gura ei, apoi a lui, acum din nou a ei. Ar fi putut să-l sărute. Nu. Nu voise să spună asta. Nici măcar lui însuși.

O privi cu suspiciune. Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar crede că ea ar încerca să îl... ce? Să flirteze cu el? Să-l seducă? O senzație neplăcută îi străbătu stomacul la gândul ăsta.

Fusese atît de preocupat să lupte împotriva atracției lui față de ea, încît nici nu observase cît de interesată era ea față de el? Singurul fel în care ar fi reușit să își dea seama de asta, cu siguranță, ar fi fost numai acela de a-i acorda mai multă atenție.

În timpul plimbării prin magazinele de bijuterii, ea puse întrebări obișnuite despre arhitectura cubistă, colorată în alb, a orașului și despre porțile și jaluzelele din lemn, vopsite în albastru lucios.

Mergeau încet, pentru că fiecare floare sau plantă agățătoare trebuia privită, atinsă și mirosită. Fără ca ea să-i explice, el înțelegea de ce. Ea își aduna amintiri de vacanță pentru a le împărtăși, mai tîrziu, prietenilor de acasă.

Și-o imagina așezată la o masă imposibil de lungă, vorbind despre excursia ei în Grecia. Se întreba ce ar fi putut spune despre el.

Între două flori, ea îi vorbi despre ce fel de cadou ar voi pentru mama ei. El o asculta numai pe jumătate. Privea din nou felul în care ea comu-

nica prin corp. Felul în care gesticula cu mîna, cum își aranja părul.

Neafectat era singurul cuvînt la care se putea gîndi, în afară de minunat, atrăgător și plăcut, prin care o putea descrie. Da, ea făcea în așa fel, încît să poată avea un contact fizic cu el, dar numai accidental, de exemplu trăgîndu-se înspre el pentru a evita măgărușul lui Petro Theoderakis. Alex era mai confuz ca niciodată.

Își imagina doar flirturile ei subtile sau era pur și simplu ea însăși? Răbdătoare, sigură și naturală.

– Alex, cît e de perfect! arătă ea spre unul din aranjamentele unei vitrine.

– Ce anume?

Ea îi aruncă în glumă o privire exasperată.

– Nu erai atent la ceea ce îți spuneam? Piatra preferată a mamei este peridatul. Inelul din stînga, acela desenat în formă de omega. Are un peridat în mijloc.

Douăzeci de minute mai tîrziu, ea ieși din magazin cu un zîmbet satisfăcut, iar el aflase că măsura de inel a mamei ei era aceeași cu a ei, șase și jumătate. Aflase de asemenea că piatra preferată a lui Sandy era rubinul, dar că prefera

pietrele roșii amestecate cu perle. Majoritatea femeilor îi lăsaseră bilete despre astfel de lucruri sau îl făceau să afle prin alții sau, pur și simplu, i-o spuneau în față.

El aflase lucrul ăsta despre Sandy, ascultînd discuția ei cu bijutierul. Nu se gîndea să profite de informația asta, bineînțeles.

– Vor avea inelul făcut pe măsură cam săptămîna viitoare și i-l voi putea trimite mamei la timp, pentru ziua ei de naștere. Mulțumesc, Alex.

– Pentru ce îmi mulțumești?

Pierdu ocazia de a-i răspunde. În timp ce mergeau de-a lungul străzii șerpuite, un grup de turiști care fotografiau de zor îi separară. În timp ce el aștepta să treacă curioșii, o privi pe Sandy peste capetele lor.

O geronie roșie care se înfășura în jurul unei scări, îi atrase atenția. Se opri să privească ghiveciul din care planta groasă creștea și își scutură capul. Cînd reîncepură să meargă, ea îl apucă de încheietură.

– Alex, am prieteni la club care ar fi în stare de orice ca să afle cum pot crește geroniile în felul ăsta. Cum de reușesc oamenii ăștia?

– Întreab-o pe Eleni.

Merseră în liniște cîteva secunde.

– Vei avea o grămadă de povestit cînd te vei întoarce.

– Bănuiesc că da.

Iată că se gîndea din nou la plecarea ei. Nu putea defini exact acest sentiment, dar îl necăjea faptul că îl simțea, ori de cîte ori se gîndea că ea nu îi va mai fi aproape.

– Pentru ce îmi mulțumeai acum cîteva secunde?

– Pentru că ai avut răbdare pînă am găsit cadoul perfect pentru mama mea. Știu că majoritatea bărbaților ar prefera să li se scoată un nerv de la un dinte, decît să însoțească o femeie care face cumpărături.

– Da? Cît e de grav să ai un nerv scos? Nu mi s-a întîmplat niciodată.

Ea îl împinse încet cu umărul, apoi continuă să meargă zîmbind.

Surprinzător pentru el, privind-o cum încerca bijuteriile, fusese absolut agreabil. O vedea stînd în fața bijuteriilor, trecînd cu degetul peste șirurile de inele.

În timp ce le încerca, privirea ei concentrată se amesteca cu surîsul aprobator. La un moment dat,

ea îl privi și îi spuse:

– Îmi place să cumpăr lucruri drăguțe pentru mama.

Fraza ei spusă din inimă, îl izbi. Abia de curînd reușise să o găsească pe mama lui și să se împace cu ea. Îi părăsise, pe tatăl lui și pe el, cînd Alex avea numai cinci ani.

Acum, de ziua ei sau de Crăciun, Alex își instruisese secretara să aibă grijă să aleagă și să-i trimită un cadou. Era mai mult decît invidios pe Sandy, pentru entuziasmul cu care făcea cumpărături pentru mama ei.

– Sandy!

– Da?

– Cum ai... Ei, nu contează!

Începea, oare, să cedeze? După atîția ani de tăcere despre durerea asta din inimă, era acum gata să-și deschidă cutia Pandorei în fața lui Sandy? Își închise ochii pentru un moment. Uneori, dorința de a vorbi îl gîtuia, dar cu ea era atît de ușor să discuți. Dumnezeu, tuturor le plăcea să discute cu ea.

Strîngînd din dinți, își reaminti că el nu era bijutierul care, acum cîteva minute, nu își putuse ține gura să vorbească despre cina pe care o

avusese fratele lui la New Jersey.

Ea își încetini pasul.

– Voiai să mă întrebi ceva despre mama mea?

– Nu.

Ea îl privi o dată sau de două ori și, deși părea interesată de ceea ce voise el să o întrebe, abandonă subiectul. Felul ei simplu de a fi și tactul ei opri acel semnal de alarmă dinăuntrul lui.

O femeie care nu cere prea mult? Ideea în sine îl intriga.

În timp ce se plimbau pe alei, ea îl privi plină de curiozitate.

– Alex Stoner, cum am reușit să ajungem aici? Puteam să jur că ne îndreptăm înapoi spre cafe-nea, dar văd că am ajuns în altă parte, spuse ea.

– Nu există nici o stradă dreaptă în oraș. Fiecare duce la o alta și cele mai multe sînt legate prin alei sau treceri care dau în alte străzi.

– Sună ca și cînd orașul ăsta ar fi un joc de copii. Ea își scutură capul. Cred că ți-a trebuit o eternitate, pînă să înveți să te descurci.

– Nu prea. Tot ce trebuie să reții este că orașul se află pe o colină și toate străzile duc în jos spre chei. Amplasarea asta a fost plănuită cu secole în urmă, pentru a-i încurca pe pirați. Arată cu

degetul peste umăr. Nimeni nu ne uită, niciodată. Zîmbi, văzînd expresia ei mirată. Mai devreme sau mai tîrziu, ai să te întorci cumva și vei vedea sau vei auzi sau vei mirosi ceva familiar. Pășii în afara drumului și arătă spre ușa de lîngă el. Ca acest loc, de pildă.

Expresia ei sceptică fu înlocuită de un zîmbet:

– E galeria lui Bertram.

Indicînd drumul prin ușa deschisă, Alex o urmă înăuntru.

Bertram îi zări imediat și ieși din spatele biroului.

– Credeam că te ține prizonieră. Ignorîndu-l pe Alex, o îmbrățișă ca un urs pe Sandy și o sărută pe obraz. Ce ți-a mai făcut, drăguță?

– De fapt, mă ține într-un marș forțat, de la petrecerea ta.

Sandy privi peste umăr spre Alex și-și ridică sprîncenele:

– Nu-i așa, Alex?

Alex o privi pe Sandy, apoi pe Bertram.

– Vrea să spună că i se oferă un tur clasa întîi prin insulă.

– Are dreptate, aprobă ea. Alaltăieri, am vizitat mănăstirea, iar ieri am fost să vizităm săpăturile

arheologice din nord. Azi vizităm orașul și mâine mergem să vedem cum face brânza de capră familia lui Eleni.

– A, văd că ți-a aranjat un program serios. Ei bine, poți face o pauză ca să mă vizitezi. Privește pe cealaltă parte a zidului, Sandy. Acuarelele acelea ale portului, despre care-ți vorbeam, tocmai au sosit ieri.

În timp ce o privea plimbându-se printre tablouri, Bertram începu să zîmbească șiret.

– Sînt gata să primesc critici.

Alex își ridică sprîncenele, suspicios. Nu prea știa ce înseamnă asta.

– Cum adică, să-ți aducă critici?

– Mi s-a părut că te-am auzit spunînd că urăști să trebuiască să-ți distrezi musafirii în fiecare minut. Probabil că am auzit greșit. Se pare că Sandy se bucură din partea ta de o atenție clasa întâi.

– O interesează... începu el.

– Oh, Alex, i-o tăie Bertram. Și pe tine te interesează la fel de mult. Rîzînd, Bertram se îndepărtă de el.

Hotărînd că era mai inteligent să tacă, Alex se îndreptă spre masa de împachetat. *De cînd*, se

întrebă el, *devenise atît de evident interesul lui pentru Sandy? Şi de ce îl încuraja să continue această legătură? Dărar Bertram ştia că nu-i păsa de legăturile de lungă durată. Bertram ar fi trebuit să ştie că, în cazul lui Sandy, era singurul tip de relaţie posibil.*

Alex încercă să audă discuţia de cealaltă parte a zidului mobil. Cu o muzică de cimpoi pe fundal, ştia că nu avea nici o şansă.

Spre nefericirea lui, continuă totuşi să încerce. Nu reuşi să audă decît cîte o frîntură de frază a lui Bertram şi cîte un rîs neajutorat din partea lui Sandy.

Cînd simţi că au terminat discuţia, îşi dădu seama ce părere şi-ar fi făcut ei, dacă l-ar fi văzut privind aşă, de cealaltă parte a zidului. Luă repede telefonul, ridică receptorul şi formă la repezeală primul număr care-i veni în minte.

Pe la jumătate, îşi dădu seama că forma numărul biroului lui din Atena şi repuse receptorul în furcă, apoi chemă casa lui din Zephiros. Cînd o auzi pe Eleni, privi prosteste spre telefon.

După ce menajera îl întrebă pentru a doua oară ce poate face pentru el, o întrebă ce pregătea pentru cină.

– *Kotopoulo Fournou*, repetă el. Și apoi *Horriatiki Salata*. Mmmm. *Loukoumathes*. Îi spuse la revedere menajerei, surprinsă de tonul lui, și puse receptorul în furcă.

– Vorbesc foarte serios, Sandy. Adu ceea ce ai. Vreau foarte mult să văd ceea ce faci.

– Ce-ai spune de săptămîna viitoare? Ar trebui să am cîteva lucruri gata pînă atunci.

– Abia aștept.

Bertram o bătu pe braț, apoi se întoarse spre Alex.

– Nu cred că trebuie să vadă cum se face brînză de capră. Las-o să mai picteze cîte ceva, amice. Cît despre tine, arăți cam tensionat. Cred că ar trebui să tragi un pui de somn. Care-i cuvîntul pe care-l folosiți voi, americanii? Stresat? Of, arăți stresat.

– Tocmai am vorbit cu secretara. Avem ceva probleme cu un furnizor de lînă. Se întoarse spre Sandy. Gata?

Ea îl urmă, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Of, furnizor de lînă. Furnizorii ăștia de lînă pot fi foarte stresanți, zise Bertram, trăgîndu-se de mustață. Poate o cină bună și cartofi și puțină salată or să te facă să te simți mai bine. Ah, și

poate niște prăjituri cu miere te-ar face să te simți și mai bine.

Alex se opri brusc, făcînd-o pe Sandy să se împiedice de el.

– Îi voi sugera meniul lui Eleni.

După ce o reechilibra pe Sandy, îi aruncă o privire fulgerătoare lui Bertram. Scoțianul rîse. Evident, auzise discuția pe care o avusese cu menajera și acum îi dădea de știre.

– Fii atent la furnizorii de lînă, spuse Bertram,ăștia îți iau ochii dacă îi lași în voia lor.

– Da, o să-mi amintesc, răspunse Alex, calm.

Sperase ca privirea încruntată pe care i-o aruncase lui Bertram să fi reușit să exprime un amestec judicios de stînjeneală, scuze și mai ales un avertisment. Dacă nu, va trebui să aibă de-a face din nou cu el, săptămîna viitoare.

Săptămîna viitoare. Tentațiile raiului și ale infernului și ochii ei căprui îi apărură pe ecranul minții în timp ce-și imagina următoarele șapte zile cu Sandy.

– Alex, o să te superi dacă nu o să mergem să vedem cum se face brînză de capră?

– A fost visul vieții mele, dar am să trec peste asta.

– Glumești?

– Da.

– Poate că fratele lui Eleni o să ne lase să vedem procesul săptămîna viitoare.

– Cred că o pot convinge. Oricum, pe Bertram par să-l intereseze tablourile tale, nu?

– Alex, știai că a fost critic de artă în Glasgow, înainte de a veni și de a se muta aici?

– Mi se pare că a menționat ceva de felul ăsta. Menționase pe dracu'. Alex îl cunoștea pe Bertram de mai mult de trei ani și sălbaticul ăsta de scoțian nu menționase niciodată așa ceva. Alex o conduse să vadă alte cergi aranjate în vitrina unui alt magazin de pe chei. Privind marginile unui teanc înalt, împinse la o parte primele trei bucăți și-l privi pe-al patrulea.

– I-am vorbit de o serie de peisaje cu marea și părea să-l intereseze. Ce vrei să faci cu covorul ăla?

– Îi controlez calitatea.

Suflă peste lînă, apoi își încreți sprînceana, văzînd gaura rămasă pe covor.

– Oare peisajele astea marine ale tale, spuse el în timp ce continua să controleze covorul, îl numără printre ele și pe cel la care nu mi-ai dat

voie să mă uit?

Își întoarse capul, pentru a o privi.

– Da, dar ți-l arăt acum, dacă vrei. Numai când lucrez nu-mi place ca lumea să privească.

Își ridică bărbia în direcția covoarelor.

– Alex, șopti ea, n-o să te întrebe proprietarul de ce îi răscolești așa marfa?

Sinceritatea ei era dezarmantă și îl făcu să o ironizeze din nou. Încercînd să arate vinovat, el privi în jur, apoi se aplecă spre urechea ei:

– Eu sînt proprietarul.

Expresia de pe fața ei se transformă din surprindere în rîs, și el i se alătură.

Ea îi făcu cu degetul.

– *Ești* un băiat foarte neastîmpărat.

El se înapoie la covoare, părăind încă amuzat. Adevărul era că nu o putea privi în ochi, de vreme ce-l numise neastîmpărat. Cuvintele astea îl conduceau direct la Delphi și la momentul cînd o sărutase pentru prima dată.

Nimic nu mai fusese la fel de atunci. Își limpezi vocea.

– Știi că nu omorîm oile ca să facem covoarele astea? Și că aceste covoare sînt vîndute după greutate și nu după mărime? Cu cît este mai greu

covorul, cu atît este mai prețios. Dacă te interesează să cumperi cîteva, te pot ajuta să alegi. Pot fi expediate de aici.

– Mi se par atît de frumoase toate, spuse ea, trecîndu-și degetele peste lîna albă și moale. Îmi vine să mă ghemuiesc pe unul dintre ele și să trag un pui de somn.

În timp ce o privea trecîndu-și degetele prin lînă, și-o imagină nu ghemuită, ci mai degrabă întinsă pe covor... purtînd rubine și perle... și nimic altceva. Simți dorința strîngîndu-i-se jos, în stomac,... și încă și mai jos.

– Ei bine, nu e obligatoriu să le alegi astăzi, spuse el puțin mai brusc decît era nevoie. Ea își trase peste cap cîteva șuvițe de păr.

– Da.

Acoperindu-și ochii cu mîna, ea privi la soare, apoi la umbră.

– Alex!

El se simți pierzîndu-se în ochii aceia enormi ai ei.

– Ți-ar plăcea să te întorci acasă și să pictezi, nu-i așa?

– Ți-ar dispăcea dacă ne-am întoarce atît de devreme?

Da, mi-ar dispăcea dacă ne-am întoarce și tu te-ai apuca să pictezi. Mi-ar plăcea mai mult să te dezbraci, să-ți pui rubinele și perlele și să te întinzi pe cea mai albă și mai groasă cergă. Și, când vom termina, să dormi zile în șir.

Dar, în loc să spună asta, el înghiți în sec.

– Nu, deloc. Am de lucru pentru vizita aia a fraților Grimaldi.

– Ei sînt cei care au catalogul ăla minunat cu decorațiuni?

– Da. Și dacă fac afacerea cu ei, voi putea deschide cea mai mare piață a mea personală de pînă acum.

Ar fi trebuit să se concentreze în legătură cu afacerea Grimaldi, își spuse el, și să uite de rubine și perle, și de tot restul închipuirii ăleia.

– Ai să te arzi.

Sandy îl privi pe Alex, în timp ce cobora ultimele trepte ale scării care ducea la plajă. Ea încerca să nu-l facă să audă oftatul sau să vadă mina ei de ușurare.

– Mulțumesc că ți-ai pus costumul de baie.

– Păi dacă ai insistat că trebuie să-l purtăm, mulțumesc că ți l-ai pus pe ăsta, răspunse el,

trăgînd cu ochiul la bikini-ul ei alb cu flori. E unul nou, nu?

– Da, este. Privindu-și scumpul costum de baie, se ruga în gînd să-și fi amintit să scoată eticheta. De unde știi?

– Mijlocul ți-e mai alb decît restul corpului. Ai nevoie de o loțiune de plajă. E un soare diferit, aici.

– Alex, Zephios nu are un sistem solar diferit. Soarele care strălucește aici e la fel ca acela din Atlanta. În afară de asta, nu reușesc niciodată să-mi dau cu cremă pe spate.

– Am să te ajut eu.

Așezîndu-se pe pînza colorată, își lăsă capul pe spate, își deschise ochii și eliberă aerul din plămîni cu un oftat.

– Doar peste un minut.

Trecîndu-și dinții peste buza inferioară, ea zîmbi. Săptămîna asta fusese o tortură pentru el. Oricît ar fi fost de limitată experiența ei sexuală, era convinsă că-l aprinsese. Tot ceea ce avea el de făcut era să intre în camera în care era ea și tensiunea dintre ei creștea imediat. Continua să-i ceară să-l aștepte afară.

El era o bombă sexuală cu ceas, nu mai putea

să aștepte prea mult. Mai târziu sau mai devreme, vor face dragoste.

Pînă atunci, ea va continua să-l privească drept în ochi și să vîseze la ceea ce se va întîmpla cu ei. Și să se întrebe ce-l făcea să fie încă reținut. Ascultînd muzica micilor valuri de la țărm, ea se întoarse pentru a-l privi.

În mai puțin de două săptămîni de cînd erau pe insulă, tenul lui se bronzase foarte frumos. Părul, de un blond deschis, se deschisese și mai mult la culoare, iar din contrastul cu pielea lui, rezultase un bărbat devastator de atractiv.

După un minut, el spuse:

– Sandy!

– Ce-i?

– Ai fi putut fi demult pe plaja asta, dacă mi-ai fi cerut să-mi pun costumul de baie.

Ridicîndu-se, ea încrucișă picioarele și începu să desfacă bandajul de plastic de la încheietură. Mîna îi devenise destul de puternică încă de acum cîteva zile pentru a putea renunța la atelă.

– Aș fi putut, dar tu mi-ai părut puțin stresat în ultimul timp.

– Eu?

– Dă, tu. Știu cît de mult îți place apa. Vreau

să spun că mi-am dat seama cât de mult te relaxează. N-am vrut să insinuez nimic.

El își rearanjă poziția în scaunul de pînză și strînse din umeri.

– Ar fi trebuit să-ți fi spus mai devreme, dar m-am gîndit că erai atît de ocupată cu pictatul încît nu te interesa plaja.

Întorcîndu-și capul, el o privi.

– Îți dai seama că ai un fel de zîmbet secret cînd pictezi?

Ea își ridică marginea pălăriei de culoare violet, apoi și-o scoase. În ultima săptămînă, el alter-nase mersul în vîrfurile picioarelor în jurul ei cu plimbări și conversații. El era de-a dreptul adorabil în dimineața aceea și ea era înnebunită.

– Să știi, Alex Stoner, că sînt foarte serioasă cînd pictez.

– Ești fericită de-a binelea, o corectă el, punctînd-o cu degetul. Uîți că te-am privit pictînd timp de șase zile.

– Bine. Mărturisesc că sînt o persoană foarte fericită, și totul ți se datorează ție.

– Mie? Îi aruncă o cremă de plajă și ea o prinse. E un lucru ciudat ceea ce ai spus.

Ea își aranjă partea superioară a bikini-ului,

apoi își întinse picioarele. Turnându-și o cantitate bună de cremă în palmă, începu să-și ungă pielea.

– Nu, nu e ciudat. Tu m-ai adus pe insula asta, m-ai prezentat prietenilor tăi, mi-ai arătat împrejurimile. Pictez exact tot ceea ce vreau. Și în această după-amiaza asta o să-mi duc lucrările la galeria prietenului tău. De ce n-aș fi foarte fericită? Te-ai purtat minunat cu mine.

El nu răspunse imediat. Întinzînd crema pe interiorul unei coapse, era atentă să și-o ungă în întregime. La fel făcea și Alex.

Punîndu-și pe cap o șapcă de baseball, încercă să privească departe, la orizont:

– Nu știu. Probabil că simți lipsa prietenilor și a familiei. Te-am văzut scriind scrisori și vederi.

– Da, este adevărat.

Ea îl observă trăgînd cu coada ochiului spre corpul ei. Crema alunecoasă, soarele fierbinte și ochii lui albaștri se amestecau într-o lungă mîngîiere. El continua să o privească în timp ce-și mușca buzele, apoi privirea lui alunecă spre triunghiul de material de sub buricul ei.

Dacă privirea lui ar fi fost o mîngîiere. Își strînse picioarele. Senzația asta delicioasă pe care o

simțea, era de două ori mai puternică pentru că amîndoi se prefăceau că nimic nu se întîmplă.

El respira acum pe gură. Excitată de magia senzuală pe care o răspîndea el, ea își trecu degetele peste partea de sus a coapselor și apoi pe părțile laterale, în jos.

– M-ai făcut să mă simt binevenită aici.

– Așa și ești, murmură el în șoaptă.

– Vreau să spun că m-am simțit mai mult decît un simplu oaspete, în casa ta.

Acum, ea își dădea cu cremă peste partea de deasupra bikinilor. Desenînd cu degetele mici cercuri peste părțile neacoperite ale sînilor, ea îi zîmbi.

– Mă simt ca și cînd m-ai fi primit în familia ta.

Dintr-odată, el se întoarce cu spatele spre coș și magia dispăru. Scoase dinăuntru o pungă de cireșe. Părea să acorde o importanță enormă alegerii celei mai bune cireșe.

– Familie? Despre ce familie vorbești?

Ținînd o cireasă de coadă, el apucă fructul cu dinții, apoi își concentrează privirea spre orizont.

– Bertram, Eleni și soțul ei. Grupul ăla care a trecut pe aici noaptea trecută și cei de la petrecerea lui Bertram. Chiar dacă nu sînt legați prin

sînge sau prin căsătorie, au devenit cumva familia ta.

– Nu cred că înțelegi... începu el, căutînd prin pungă o altă cireașă.

– Ba da, spuse ea, ungîndu-se cu cremă pe braț, împrejurul încheieturii. Ei te iubesc, le pasă de fericirea ta și sînt acolo ca să te susțină. Familia mea face același lucru, numai că are tendința să treacă peste limite. Și ai tăi încearcă să-ți aranjeze întâlniri?

– Nu, răspunse el, ridicîndu-și privirea de pe pungă și privind-o pentru cîteva secunde. N-am fost niciodată apropiat de puținele rude pe care le am. Nu mă gîndesc la oamenii ăștia de pe Zephiros ca la un fel de altă familie și nu pretind că locul ăsta mă acaparează în vreun fel. Oricum, nu în felul în care te gîndești tu la familia ta sau la casa ta din Atlanta. De ce zîmbești așa?

Punînd capacul pe cutia cu cremă, ea o lăasă să-i cadă în poală. Luă un elastic și, ridicîndu-și părul, îl prinse într-un fel de coadă de cal, în creștet.

– Alex, îți place să crezi că n-ai nevoie de nimeni sau de nimic care să-ți umple inima, în afara afacerilor tale. Iar eu nu cred asta. Tu ești

prea bun, prea atent.

– Nu sînt un tip sentimental, Sandy. N-am fost niciodată și nu voi fi niciodată.

Strînse punga și o aruncă la coș. Ștergîndu-și mîinile una de alta, o privi din nou.

– Și-acum, am vorbit destul despre mine. Hai să-ți dau cu cremă pe spate.

El desenă cercuri rapide cu degetele, arătîndu-i că ar fi trebuit să se întoarcă. Cu cît se ținea mai departe de observațiile sentimentale despre viața lui, cu atît mai mult se relaxa.

Atentă la încheietură, ea începu să se rotească stîngaci pe prosop.

El îngenunche pentru o clipă, apoi o prinse de brațe și o ridică.

– Ce faci?

– În sfîrșit, o să te bag în apă, spuse el, în timp ce o luă în brațe și începu să alerge cu ea.

Ea nu mai avu timp să țipe, cînd el o strînse la piept.

– Să nu îndrăznești, Alex, dă-mi drumul. Chiar acum!

Dar el înaintă pînă cînd apa îi ajunse la fund, apoi îi dădu drumul.

Ultimele cuvinte pe care le rosti ea înainte de

a-și prinde nasul cu degetele, au fost:

– Ai să vezi tu!

După o luptă aproape mortală cu apa, în care el învinse, renunță să o mai facă să sufere și se mulțumi să arunce cu apă în ea, de la câțiva metri.

– L-am chemat pe Bertram, înainte de a coborî pe plajă. Ne așteaptă în jurul orei șase.

– Foarte bine, spusese ea, înotînd în apropierea lui, apoi în jurul lui, de cîteva ori. N-o păcălise. Lupta din apă fusese o încercare de a rupe tensiunea sexuală dintre ei și ea avea de gînd să încerce din nou să o refacă.

– I-am promis lui Eleni că o voi învăța în după-amiaza asta cum să facă plăcintă cu piersici.

Își ridică mîna, pentru a se proteja de apa pe care el reîncepuse să o arunce spre ea.

– Oprește-te! Alex, oprește-te!

Ea făcu greșeala de a-i răspunde și îl stropi cu apă, dar în următoarele cinci minute regretă gestul.

Jocul acesta ținu pînă tîrziu, după-masă, cînd făcură plăcintă și apoi o porniră prin oraș. Cu pînzele atent aranjate pe scaunul din spate și cu plăcinta așezată pe genunchi, Sandy îl asculta pe Alex vorbindu-i despre frații Grimaldi.

– Au magazine specializate în decorațiuni în Beverly Hills, Palm Beach, și alte locuri din astea. În fiecare vară amîndoi își iau nevestele și călătoresc prin diferite părți ale lumii, pentru a alege lucruri pentru magazinele lor.

– Și vin să-ți vadă covoarele?

– Da. Îi aștept săptămîna viitoare.

Senzația de gol din stomac se extindea tot mai repede. Cum de trecuse timpul atît de repede?

În cîteva zile, ea îl va părăsi, oare, cu adevărat? Spunea tot soiul de lucruri pe care fusese învățată să le spună, dar inima ei nu participa la discuție.

– Înțeleg. Oricum, sînt sigură că-mi voi scoate bandajul ăsta pînă atunci. Am s-o șterg cu suficient timp înainte, ca să-ți poți aranja casa în vederea primirii lor.

El parcă mașina în spatele galeriei și trase frîna de mîină.

– Nu-i cazul să-ți faci probleme. Nu primesc niciodată clienții aici. O să plec la Atena, ca să-i întîlnesc.

Ea se aștepta ca el să spună ceva despre plecarea ei, dar el nu menționează nimic. Privind plăcinta, ea se lăsă în voia acelei raze de speranță,

În timp ce reflecta asupra ultimei săptămîni.

Chiar și în casa asta enormă cu un etaj, el reușise întotdeauna să fie aproape de ea sau cel mult la cîțiva pași. Singura excepție era cînd picta. Atunci, el intra în biroul lui și dădea telefoane sau cobora la plajă să înoate.

Apoi, adesea, apărea cu cîte o limonadă, pe la jumătatea dimineții, sau cu cîte o băutură după-amiaza, insistînd că ar trebui să facă o pauză și să stea împreună. Cu toate că el îi stătea mereu în preajmă, reușise să n-o atingă niciodată.

Cu toată masca aia de persoană răbdătoare, cum fusese odată, Sandy nu se simțise nicicînd atît de vioaie, atît de dispusă, atît de doritoare să fie iubita lui. Ea își închise ochii pe jumătate, în timp ce întrebarea aia care o deruta revenea mereu.

De ce nu încercase pînă acum să facă dragoste cu ea? Ce-l reținea? Bineînțeles că asta s-ar fi putut datora faptului că ea era văduva prietenului lui. Dar Jackson și Alex nu se văzuseră încă dinaintea căsătoriei ei cu Jackson și, cu excepția unor scrisori ocazionale, cei doi nu prea mai păreau preocupați unul de celălalt.

Alex nu-l mai menționase pe Jackson de cî-

teva zile. Și dacă se gîndea bine, de la petrecerea lui Bertram nici ea nu-l mai menționase. Fără cel mai mic sentiment de vinovăție, ea realiză cît de plăcut era să nu vorbească despre Jackson.

În timp ce Alex descărca pînzele de pe scaunele din spate, ea îl privi și zîmbi. Nu-și imaginase privirile pe care el putuse să i le arunce toată săptămîna, una chiar în momentul ăsta.

Era tipul acela de privire care o făcea să se simtă și puternică și slabă în același timp. Iar săptămîna următoare era încă departe de după-amiaza asta. Planurile mai puteau fi schimbate. Orice s-ar fi putut întîmpla pînă săptămîna viitoare. Absolut orice. După ce ajunseră în galerie, după ce Alex aranjă cu atenție pînzele lîngă perete, el rupse o bucată de plăcintă și o mîncă.

– Trebuie să-ți spun, Alex Stoner, că ai întrecut limita. Am lăsat două bucăți de plăcintă în bucătărie, și, dacă nu te superi, asta era pentru Bertram.

Punînd plăcinta pe un dulăpior, ea se întoarse cu spatele la Alex, dar nu înainte de a-l vedea rupînd o altă bucată de plăcintă.

– Bertram! Vrei să fii amabil și să iei plăcinta înainte ca Alex s-o dea gata?

Așteptară cîteva secunde, pînă ce Alex îl chemă. Își lîngea degetele.

– Asta-i ciudat. Nu lăsa niciodată locul ăsta nesupravegheat.

Privirea lui de băiat neastîmpărat dispăru cînd, ridicînd mîna spre ea, spuse:

– Așteaptă aici.

Ea îl privi, în timp ce el îl căuta pe Bertram în toate locurile posibile din galerie.

– Acolo te-ai uitat? întrebă ea, arătînd spre o ușă unde Alex nu controlase.

– Mă îndoiesc să fie acolo, spuse el, scuturînd din cap. E o veche debara pe care o folosește rareori. După un moment, ridică din umeri. Să încercăm totuși.

În timp ce ea controla debaraua, Alex se îndreptă spre o ieșire laterală.

– Mă duc pînă acasă la el, poate că...

– Oh, nu! Alex! Alex, vino repede.

Bertram zăcea sub o cutie cu bucăți de lemn și ce mai rămăsese din rafturile făcute din cărămidă și lemn. Fața îi era palidă, rana dintr-o parte a tîmplei îi sîngera și părea leșinat.

– Alex, respirația abia-abia i se simte. Pulsul e foarte slab.

Alex înjură, ridicînd cărămizile și bucățile de lemn de pe prietenul lui. Fără să se mai gîndească la încheietură, Sandy interveni și ea.

– Bertram, nu te lăsa, spuse Alex. Te vom scoate de acolo într-un minut.

Îngenunchind lîngă Sandy, îl striga pe Bertram dar acesta nu dădea nici un răspuns.

– Sandy, trebuie să-l scoatem de aici.

– Nu. Nu-l scoatem pînă nu vine un doctor care să ne spună că-i în regulă. Poate are vreo leziune internă. Trebuie să găsim un doctor.

Alex se propti pe călcîie și-și șterse gura cu dosul palmei.

– N-avem cum. Doctorul Constantine este la Atena, pentru weekend.

– Atunci trebuie găsit un altul. Sîngerează, zise ea, apucînd grăbită mîna lui Bertram, pentru a-i simți pulsul.

– Alex, mă ascuți?

– Pe aici nu mai e nici un alt doctor, spuse el calm.

Capitolul 5

Sandy privi neîncrezătoare la Alex.

– Nici un alt doctor? Asta-i groaznic! Atunci cheamă spitalul.

– Sandy, nu sîntem în Atlanta. Aici nu-i nici un spital.

– Ei bine, ce aveți atunci?

El își trecu degetele prin păr.

– Avem o clinică mică.

Ea înghiți în sec și făcu tot ce putu pentru a-și ascunde nesiguranța care-i transforma trăsăturile

feței. Spuse încet:

– Și dacă doctorul e la Atena, atunci poate că a rămas sora? Am putea telefona după ea.

– Sora a plecat cu el.

Rîsul lui Alex se auzi ca un sunet stins în mica debara.

– Au întâlniri cu alți doctori și surori pentru a spori numărul personalului.

Scuturînd din cap, Sandy îl prinse din nou pe Bertram de mîină, pentru a-i controla pulsul:

– E tot scăzut, Alex, și privește-i fața. Devine din ce în ce mai palid. Cred că e sub stare de șoc. Poți să-mi aduci niște pături din casa lui și...

– Și ce?

– Am făcut un curs de prim-ajutor. Asta-i. Încearcă să telefonezi la hoteluri și vezi dacă în vreunul e găzduit vreun doctor sau o soră. Vocea ei era joasă, gravă, cînd sublinie: Este vorba despre o lovitură la cap. Serioasă.

Alex inspiră lung și încet, apoi își trecu din nou mîina peste gură. Posibilitatea ca Bertram să nu-și poată recăpăta cunoștința îl șocă.

Sandy avusese dreptate cînd spusese că prietenii lui de pe Zephiros deveniseră familia lui. Cel puțin omul ăsta. De ce avusese nevoie de atîta

timp, ca să-și dea seama? Simți mîna lui Sandy pe umărul lui.

– Grăbește-te, Alex.

Cinci minute mai tîrziu, ei îl înfășurară pe Bertram în două pături, îi curățară și îi bandajară rana de pe frunte și îl controlară să vadă dacă nu are oase rupte.

Gîndul că totul era în ordine, fu singurul moment liniștitor, de cînd îl găsiseră acolo. Gîndul că l-ar fi putut pierde pe Bertram îl zgudui pe Alex mai mult decît s-ar fi așteptat. Calmul care-l cuprinsese văzînd-o pe Sandy bandajîndu-l, îl surprinsese de asemenea.

Cînd nu-i lua pulsul, îi privea pupilele. În timp ce-l striga pe nume, de fiecare dată Sandy îi masa încheieturile mîinilor.

Alex trase telefonul în debara. Îi privea cînd pe Sandy, cînd pe Bertram, în timp ce telefona la toate cele cîteva hoteluri de pe insulă.

Cu fiecare răspuns negativ, sentimentul lui de neputință crescuse. Învățase demult din viață, că dacă vrei ceva cu disperare, ai toate șansele să fii dezamăgit.

La un moment dat, Sandy îl privi, și el nu putea spune că nu văzuse sclipirea aceea de frică

din ochii ei. Masîndu-și fruntea, lupta cu oboseala care începea să-l cuprindă. N-avea de gînd să se lase.

– Mai este încă un loc. Hotelul *Apollo*, de cealaltă parte a insulei.

Douăzeci de minute mai tîrziu, un tînăr doctor australian îngenunche lîngă Bertram, în debara. Sprijinit de zid, cu degetele apăsate pe frunte, Alex răspundea întrebărilor doctorului, împreună cu Sandy.

Cunoscutul și universalul „hmmm” fu singurul cuvînt pe care-l rosti doctorul, cînd îl examinează pe Bertram. După ce sparse o fiolă de amoniac și i-o dădu s-o miroasă, scoțianul își recăpătă cunoștința, înjurînd.

– Pare să aibă voința de a trăi, cel puțin pentru a ne vedea pe toți în iad în jurul orei ceaiului. Dar, oricum, atenție la capul lui. Din cauza durerilor, va fi al dracului de neagreabil în următoarele săptămîni.

Sandy îngenunche din nou.

– Of, Bertram, ne-ai speriat de-a binelea. Îl băt看 pe umăr. O să te doară capul pentru cîtva timp, dar doctorul spuse că totul va fi în regulă.

În timp ce doctorul se pregătea să-i coasă rana de pe frunte, îl întrebă pe Bertram cîteva lucruri. Cînd termină, se întoarse spre Alex și spre Sandy.

– Mă voi întoarce mîine, pentru a-l vedea din nou. Cineva va trebui să stea cu el tot timpul, pentru cîteva zile. Are o familie?

Alex o privi pe Sandy și-i întîlni zîmbetul, pentru prima dată în tot acest timp:

– E un fel de a spune.

– Vom sta noi cu el, zise Sandy.

Doctorul își ridică sprîncenele:

– Arătați amîndoi epuizați. Dacă credeți că va fi posibil să stați treji...

– Cheam-o pe Claire Seurat, șopti Bertram. Cred... începu el, apoi întrerupse fraza cu o grimasă. Cred că ar putea fi convinsă să își petreacă noaptea lîngă mine.

– Claire Seurat?

Imaginîndu-și că e vorba de femeia aceea liniștită care avea în jur de patruzeci de ani, Alex se apropie de prietenul lui. Proprietara noului magazin de cărți de lîngă agenția de voiaj? Acea Claire Seurat?

Zîmbetul diavolesc al lui Bertram fu un răs-

puns suficient, dar adăugă în șoaptă:

– Da, îi place fusta mea scoțiană.

După ce o aduse pe proprietara librăriei lângă Bertram și după ce fu sigur că îl va chema pentru orice motiv, Alex o luă pe Sandy și se întoarseră acasă, prin ploaia dezlănțuită.

– Îmi amintesc că am întâlnit-o pe Claire la petrecerea lui Bertram. Alex, are un suflet atît de delicat. Se văd de mult timp?

– Nu știu. Are librăria aia de cîteva luni. Bertram cam evită să discute, nu e genul. Scutură din cap, în timp ce parcă mașina pe aleea circulară din fața casei lui. Sper să îmi telefoneze, dacă are nevoie de ajutor.

– L-a văzut doctorul. O să fie bine, zău, te poți relaxa.

El își scutură capul, ca pentru a alunga temerile.

– Ai dreptate, admise el, nu reușesc să mă gîndesc la altceva. Privi afară prin parbriz și văzu că plouă cu găleata. El îmi e un fel de unchi.

– Ce-ai spus?

El o privi timid.

– Am spus că, pe cît se pare, va trebui să stăm aici pentru cîtva timp.

Zîmbetul ei se transformă într-unul ironic:

– Știi ce ar spune unchiul tău, nu-i așa? Unde e simțul tău de aventurier? zise ea, imitînd accentul lui scoțian. Își desfăcu centura de siguranță și deschise ușa.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Se va răscula din nou Sudul?

Accentul ei sudic, dulce, fu tot impulsul de care avea el nevoie, dar cînd ea sări din mașină printr-un salt prea puțin demn de o doamnă, el fu sigur că avea să o urmeze.

Între mașină și ușa din față, graba lor prin ploaie se transformă într-o adevărată cursă de alergare. Simți o reală plăcere să o lase să învingă, în timp ce-i privea bluza portocalie și pantalonii scurți din în transformîndu-se într-o a doua piele.

Odată intrați în casă, el trînti ușa, aprinse lumina, aruncă cheile pe masă și o porni pe coridor, după ea. Ea trecuse deja pragul camerei, cînd el o urmă fără să mai stea pe gînduri.

Ea îi aruncă un prosop, dar el nu îl prinse.

– Nu prea ești în formă, Stoner, spuse ea privind prosopul de pe dușumea.

Remarca ei, făcută în joacă, fu o expresie de ușurare pe care o simțiră amîndoi. Bertram va fi

bine, iar ei erau acasă. El își scoase cămașa udă, se sprijini de ușă și o privi cum își ștergea ploaia de pe față.

Cu toate că ultimele ore fuseseră extenuante, avea ceva proaspăt pe figura ei, în ciuda tensiunii la care fuseseră supuși amândoi. Era acasă. Acasă cu Sandy. Căldura ei îl inunda și el nu se putu opri să nu o privească.

Era strălucitoare, iar aerul din jurul lor părea să vibreze. El închise ușa și făcu un pas către ea.

– Sandy!

Ea își coborî prosopul alb de pe obraz:

– Da.

Ca și când ar fi făcut asta de o mie de ori pînă atunci, el ridică un colț de prosop și îi șterse picăturile de pe bărbie.

– Ai fost minunată astăzi. Ți-ai păstrat calmul. Continuă să încerci, fără să te mai dai bătută.

El o privi în ochi în timp ce cobora prosopul.

– Și nici pe mine nu m-ai lăsat să mă dau bătut. Nu știu cum voi putea să îți mulțumesc.

Ea îi mîngîie cu prosopul urechea, apoi obrazul.

– Nu știi? Prosopul îi alunecă din mînă, în timp ce ea îi prinse obrazul în palmă. Nu cred.

– Nici eu, spuse el, alunecându-și degetele prin părul ei umed și trăgându-i fața spre a lui. El gustă ploaia și umezeala de pe buzele ei.

– Dumnezeuule, ești frumoasă, reuși el să mai spună printre nesfârșite sărutări, care o lăsară fără respirație, mai ceva decît fugă lor de mai înainte.

Gura lui fierbinte pe buzele ei reci făcu să dispară imediat senzația de joacă, înlocuind-o cu un soi de entuziasm erotic care o cuprinse în întregime.

– Credeam că nu mă vei mai atinge niciodată, spuse ea într-o șoaptă grăbită.

Ea îi cuprinse gâtul cu brațele și își apăsă sfîrcurile de pieptul lui.

El își opri respirația, apoi simți că momentul se risipește dintr-odată. Nu voia să o atingă și trebuia să se oprească. O prinse de umeri și, cu un efort inimaginabil, o desprinse de el.

– Ce s-a întîmplat? Ce nu e în regulă?

El deschise gura, apoi inspiră greu, înainte de a răspunde.

– Asta nu e o idee prea bună.

Ea clipi, neînțelegînd, apoi își deschise brațele surprinsă:

– De ce?

El luă prosoapele și le puse în dulăpior, fără a o privi.

– Alex! șopti ea, ducîndu-și o mînă la gură. Pentru că sînt văduva lui Jackson? Din cauza asta, nu-i așa?

El își trecu limba prin interiorul obrazului, fără a o privi.

– Știu că nu am vorbit despre el prea mult, dar e atîta timp de cînd a murit. Am depășit partea asta a vieții și credeam că și tu...

El o opri la jumătatea frazei:

– Nu-i vorba de asta.

Își umflă obrajii, apoi scoase aerul afară, printru buzele strînse. Dumnezeuule, de ce continua să nege? Da, era absolut o minciună faptul că era nervos pentru că Sandy era văduva prietenului lui, dar ea ar fi acceptat cu mai multă ușurință minciuna asta decît adevărul.

Și adevărul era că ea era o femeie fără apărare, care trecea prin niște schimbări incredibile. Era prea vulnerabilă. Și nu voia să creadă că s-a îndrăgostit de el.

Trecînd peste toate, și-ar fi putut imagina că își dorea o noapte nebună cu el, dar, cînd se va trezi dimineța, ea va fi tot Sandy Patterson. Și,

oricît și-ar fi dorit să se fi adîncit în ea și să o audă strigîndu-i numele, nu avea de gînd să o facă.

Fie că ea își dădea seama sau nu, viața ei era acolo, în Atlanta. Poate, surîse în sinea lui, Atlanta era în alt sistem solar.

Pentru un lung moment, ea privi și așteptă. Era gata pentru el. Gata ca el să spună, *la dracu cu toate motivele alea tîmpite*, să îi scoată hainele de pe ea și să facă dragoste. După toată tăcerea asta stîmjenitoare, ea se apropie de fereastră și trase perdelele grele.

Ploaia se opri la timp, pentru a lăsa să se vadă semiluna înaltă de la orizont. Strălucea peste Marea Egee, dar aproape că nu o observă. Dacă adevăratul motiv nu era faptul că era văduva lui Jackson, atunci care putea fi?

Privi afară pe fereastră, pînă cînd ochii o usturară. Apoi, un gînd o lovi ca un fulger. Un gînd atît de surprinzător, încît aproape că îl ignorase. După un timp, îl întrebă:

– Crezi că dinadins nu ți-am vorbit de Jackson?

El nu răspunse imediat și ea se întoarse pentru a vedea dacă el mai era acolo. Era. Dezbrăcat

pînă la mijloc, atrăgător dincolo de orice descriere și privind spre patul gol.

– Spune-mi că nu este adevărat.

Arătînd ca și cînd ar fi preferat să nu fi fost acolo, scărpinîndu-și sprînceană cu degetul mare, spuse:

– Bănuiesc că da.

Apoi se întoarse și părăsi camera.

Ea merse spre ușă, dar înainte de a-l urma pe coridor, prinse în mînă rama ușii și se opri. Asta nu putea fi calea cea mai bună ca să rezolve situația asta.

Dacă i-ar fi spus adevărul despre Jackson, ar fi crezut-o și apoi ar fi disprețuit-o, pentru că i-ar fi distrus imaginea despre cel pe care îl admirase cîndva. Oricum, ar fi văzut în ea o femeie disperată, care tînjea după el.

Da, o sărutase, într-adevăr, dar într-un moment de entuziastă relaxare. Dacă ar fi avut intenții reale, ar fi sărutat-o de mii de ori toată săptămîna trecută. Îi dăduse suficiente ocazii. Fusese atît de concentrată asupra propriilor ei dorințe, încît văzuse numai ce voise să vadă.

Din prima zi în care îl întîlnise, citise greșit intențiile lui. Închizînd ușa, se sprijini de ea, lăsînd

ca greul umilinței să treacă. Apoi începu să își adune forțele, pentru a face ceea ce trebuia făcut.

Două ore de înot în apa rece a mării îi lăsară o piele strălucitoare, iar sîngele îi alerga nebunește și gîndurile ei erau la fel de răvășite ca în seara precedentă. Fie ce-o fi, tot trebuia să dea ochii cu ea.

La dracu', o voia, o dorea – dar ce ar fi putut spune era încă un mister pentru el. Cel mai bun lucru ar fi fost să o asculte ce are de spus și să înceapă cu asta.

Termină cu îmbrăcatul, își prinse ceasu! și îl privi. Era zece și jumătate. Și ea trebuia să apară undeva, prin preajmă.

O găsi pe Eleni încruntată, făcînd patul.

– Unde e?

Eleni se ridică, punîndu-și mîinile în șolduri. Își ridică umerii într-un mod dramatic, cum Alex nu o mai văzuse.

– Nu poate fi pe terasă să picteze, pentru că plouă din nou. Unde e?

Privindu-l mînioasă, Eleni scoase un plic din buzunarul șorțului ei, făcu un pas înainte și i-l puse în palmă.

– A plecat cu taxiul lui Marcos.

– Ce a făcut? întrebă el, urmînd-o din dormitor pe coridor. Cînd, Eleni?

– Cînd te-ai dus să înoți.

– Ce a spus?

– A spus că încheietura s-a vindecat. Mi-a mulțumit și mi-a dat asta, spuse ea, arătînd spre scrisoarea din mîna lui.

Tocmai o desfăcea, cînd sună telefonul.

– Asta-i ea, spuse el mai mult pentru sine decît pentru Eleni. Îndreptîndu-se spre telefonul din biroul lui, el strigă peste umăr:

– A fost o neînțelegere. Asta-i tot.

– Bună dimineața, spuse el pe un ton calm, apoi așteptă să audă dulcele accent din Sud. Trecură cîteva secunde înainte să se așeze pe scaun, în spatele biroului.

– E domnul Stoner la telefon?

– Maria?

Nu se aștepta să-l sune secretara lui administrativă din Atena, iar tonul lui șocat o demonstra.

– Da, eu sînt, Maria. Îmi pare rău că vă deranjez într-un moment nepotrivit, dar am crezut că trebuie să știți numaidecît.

Deși avusese destule surprize în dimineața a-

ceea, lucrurile nu puteau fi cu mult mai rele.

– Spune.

– Frații Grimaldi și soțiile lor sînt aici în biroul dumneavoastră. Au plecat din Spania mai devreme decît era prevăzut. Domnule Stoner, nu sînt prea încîntați de voiaj. Una dintre soții și-a pierdut bagajul în tranzit și hotelul nu era pregătit pentru sosirea lor. Ce-ați vrea să fac cu ei?

Ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie astăzi. Trecîndu-și mîna peste față, deschise ochii și o văzu pe Eleni punîndu-i în față o tavă cu plăcintă de piersici și cafea.

Zîmbetul ei plin de speranță îi înmuie inima. Menajerei începuse să îi placă Sandy și, cînd el își scutură capul, zîmbetul ei se transformă în în-cruntare. Aproape că trînti tava pe birou.

– Domnule Stoner! spuse din nou Maria. Mă auziți? Ce ați vrrea să fac cu ei?

– Du-i în apartamentul meu și fă în așa fel încît să se simtă confortabil. Apoi cheamă aeroportul. Vezi ce poți afla despre bagajul pierdut. Am cîteva lucruri de care trebuie să mă îngrijesc aici, dar am să termin astăzi. Spune-le fraților Grimaldi că în seara asta voi fi la Atena și îi invit la cină. O cină tîrzie, să zicem la zece.

În jurul orei unu, aflase deja cîteva lucruri. Sandy nu luase avionul. Nu luase nici vaporeșul, pentru că nici unul nu sosise încă. Nu putea vorbi cu Marcos pînă mai tîrziu. Marcos și taxiul lui fuseseră angajați pentru un tur.

Sandy luase inelul de la bijutier.

La unu și jumătate, se duse la Bertram.

– Ce broderie superbă pe fruntea ta, prietene, spuse Alex.

– Of, mi-au spus că va rămîne o cicatrice, zise Bertram arătînd spre frunte, apoi îi șopti lui Alex: Sînt un erou romantic. Mi-a spus-o Claire, noaptea trecută. Imaginează-ți. O lovitură de cap și am devenit mai dorit ca oricînd.

Alex rîse numai pe jumătate.

– Văd că te simți mai bine.

Bertram aprobă, lăsîndu-se pe pernele din spatele lui.

– Ah! Mulțumită lui Claire, ție și lui Sandy.

– A plecat, Bertram.

Bertram scutură din cap.

– Da, a plecat. Devreme, în dimineața asta, a plecat, fără să-mi spună. Am să încep să telefonez pe la hoteluri și moteluri. Nu este obișnuită să călătorească singură.

– După cum spui, s-ar părea că este un biet puișor care a scăpat pe o stradă din oraș. Nu pare a fi acea Sandy pe care o cunosc eu.

Alex se ridică și își puse mâinile în buzunare, înainte de a începe să se plimbe în jurul lui Bertram.

– Nu înțelegi. Trece printr-o serie de schimbări și are impresia că e gata pentru... anumite lucruri.

– Hai, spune mai departe, zise Bertram, cu un aparent ton de încurajare.

– Am avut o neînțelegere și... Oricum, trebuie să o găsesc înainte să se însereze, pentru că trebuie să prind zborul de opt spre Atena. Se întoarce, pentru a-l privi pe Bertram. Trebuie să dau un telefon.

– Sandy stă în apartamentul lui Claire, Alex.

– Ce?

Își puse o mână peste piept și expiră pînă ce umerii îi coborîră. Își închise ochii și așteptă ca inima să își încetinească bătăile.

– De ce dracu nu mi-ai spus de cînd am intrat?

– Pentru că nu m-ai întrebat.

Își deschise ochii abia după cîteva secunde.

– Cum a ajuns la Claire?

– A venit să-și ia la revedere. A spus aceleași

lucruri pe care le-ai spus și tu, că voi ați avut un fel de neînțelegere. M-am gândit că era ciudat, pentru că nu avuseseseși niciodată vreo problemă în a te face perfect înțeles mie sau membrilor clanului. Bertram își coborî bărbia și așteptă.

– Am lăsat-o să creadă că mă deranja cumva căsătoria ei cu Jackson.

– Bunule Dumnezeu, Alex! E văduvă de peste doi ani.

– Am spus, am lăsat-o să creadă că mă deranja. Uite, nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Scoțianul aprobă respectuos.

– Bertram, cum ai reușit să o oprești?

– I-am spus adevărul, pe care tu ar fi trebuit să i-l fi spus, orice ar fi fost între voi doi. Oricum. Apoi, am insistat să aștepte câteva zile, să vadă dacă aş putea vinde vreun tablou de-al ei. Părea hotărîtă să plece, dar după ce i-am spus că insula asta nu era atît de mică încît să fi putut avea ocazia să dea peste tipi ca tine la fiecare cinci minute, s-a hotărît să stea. Își îndreptă capul spre ușa de la bucătărie. Cum Claire a fost atît de amabilă încît s-a mutat aici pentru un timp, a sugerat ca Sandy să stea în camera de deasupra librăriei.

Alex începuse să se ridice.

– Și Sandy e acolo, acum?

– Da. Dar primește un sfat de la un om mai înțelept. Dă-ți o zi sau două de răgaz. Lasă să se mai limpezească ceața asta. Acum, pot să văd după ochii tăi, că ești gata să te duci acolo și să o iei de la capăt. Ia zborul ăla de opt, spre Atena. Termină-ți treaba și întoarce-te peste o zi sau două. Vă veți înțelege mai bine, atunci.

Alex privi spre ușă, apoi spre prietenul lui. Gîndurile lui se concentraseră s-o găsească pe Sandy și nu la ce îi va spune cînd o va găsi. Trecînd peste limită, ar fi putut să o facă să își împachezeze din nou lucrurile.

Bătu peste buzunarul cămășii, în căutarea țigărilor. Nu găsi nici una, nu mai fumase de cîteva zile.

– Zici că plănuiește să stea încă vreo cîteva zile?

– Așa mi-a spus, și o cred.

Mergînd spre ușă, Alex se opri, cuprins de nesiguranță. Dacă tot își lua riscul ca, pentru un scurt timp, să fie despărțiți și dacă spera că asta va face ca lucrurile să devină mai ușoare între ei, el voia să fie mai sigur că ea va fi acolo cînd el se

va întoarce.

– Ai numerele mele de telefon din Atena. Dacă pare că e gata să plece, ai să mă chemi?

– Ești pe mîini bune, Alex, așa cum am fost și eu ieri.

O senzație pe care o putea descrie doar ca o slăbiciune sentimentală, aproape că îl sufoca. Înghiți încet.

Capitolul 6

Ea vîndu un tablou.

Sau mai bine spus, Bertram vînduse tabloul. Unul dintre peisajele ei marine era acum în posesia unei perechi din California. Un zîmbet ridică ușor unul din colțurile gurii ei, în timp ce mergea pe unul din drumurile întortocheate ale orașului.

Fiorul pe care îl simțise de fiecare dată cînd se gîndise la prima ei vînzare ar fi trebuit să se fi transformat într-un adevărat entuziasm. Dar nu era așa și ea știa de ce. Ca și străzile care se

întîlneau toate pînă la urmă, gîndurile ei se întorceau pînă la urmă la Alex. Ar fi putut celebra evenimentul împreună, dacă el nu ar fi învinuit-o că îl ținuse pe Jackson departe de conversațiile lor. Poate că ar fi trebuit să-i fi spus adevărul în dimineața aceea, la Delphi. Poate...

Se opri din urcușul dealului, se sprijini de un zid de culoarea lămîii și își împreună brațele cu un oftat. Nici un „poate“ despre asta. Ceea ce nu făcuse, nu conta; avea sens numai ceea ce făcea. Își exersă răbdarea.

Da, îi permisesese lui Bertram să creadă că o convinsese să rămînă din cauza „marii probabilități“ ca un tablou de- al ei să se poată vinde. Oricît de tentantă era perspectiva, nu se amăgea singură. Știa adevărata rațiune pentru care rămăsese pe Zephros în ultimele trei zile și de ce plănuia să stea mai mult timp aici. Era speranța.

Speranța că îl va vedea pe Alex din nou. Speranța că lui îi pasă suficient de ea, ca să o caute și să-i ceară o explicație. Atunci și numai atunci îi va spune adevărul despre Jackson. Între timp, avea alte treburi de făcut. Cu respectul de sine încă intact și cu dorința de a-l vedea pe Alex rănindu-i încă inima, își va urma cursul vieții.

Inspirînd adînc, se obligă să se gîndească la motivele plimbării ei din dimineața aceea. Știind că, dacă va picta din nou o marină, își va aminti din nou de Alex, hotărîse să facă ceva cu totul diferit.

Orașul era plin de priveliști colorate, iar ea era în căutare de motive de inspirație. Urmînd cotitura străzii pavate, trecu pe sub o boltă și intră într-o piață însoțită cu o mulțime de perspective.

Flori luminoase în culori electrice se ghemuiau la bazele treptelor și lîngă ușile unor clădiri uluitoare de albe. În jurul bordurii circulare a unei fîntîni, două școlărițe o rugau pe a treia să le acorde privilegiul de a mîngîia o pisicuță gri.

În partea opusă a pieței, două gospodine îmbrăcate în negru rîdeau de o glumă. Alături de ele era o tarabă încărcată cu lămîi, vinete și verdețuri. Temele universale îi stîrneau natura creatoare și ea ridică aparatul de fotografiat ce-i atîrna de încheietura mîinii, ca să poată prinde cît mai multe imagini.

Luă cîteva poze candides cu fetele și pisicuța, apoi continuă să tragă poze cînd ele zîmbiră spre aparat. Îngenunchind ca să pozeze de aproape niște flori roșii, își închipuia deja în minte cîteva

tablouri. Avea suficient material ca să picteze săptămîni în şir. Nu era de mirare că Alex venea în insula aceasta... Lăsă în jos aparatul de fotografiat, pînă cînd mîinile încetară să-i mai tremure, apoi traversă piaţa mergînd spre tarabă.

Ținînd în sus aparatul, le zîmbi femeilor rugîndu-le să-i permită să le fotografieze. Gesturile lor negative, emfaticе, îi spuseră că nu sînt de acord. Acceptînd răspunsul lor cu o ridicare indiferentă din umeri, arătă apoi spre produsele de pe tarabă.

– Dar asta pot să fotografiez? întrebă ea dînd din cap.

– Se poate, răspunse o femeie.

După ce completă ce îi mai rămăsese din filmul din aparat cu prim-planuri, ea arătă spre lămîi și ridică două degete. Băgîndu-și mîna în buzunarul bluzei ei turcoaz, scoase dinăuntru suficiente drahme pentru a plăti lămîile. Fu cel mai neînsemnat lucru pe care îl putea face pentru a arăta cît le era de îndatorată.

Le privi cu o grijă reținută pe femeile care umpleau cu lămîi două pungі de plastic. Două duzini de lămîi păreau excesiv de mult, pînă își reaminti că Eleni aducea pungile alea pline cel puțin o dată

pe săptămîină. Simțindu-se mai mult un locuitor al insulei decît un oaspete, aprobă.

– „*Efcharisto*“, spuse ea, încercînd cuvîntul grecesc pentru „mulțumesc“, apoi luă pungile de plastic cu fructe și le ținu cu stîngăcie la piept.

Își strînse buzele, dar prima bucurie îi dispăru repede, cînd trecu pe lîngă fîntînă. Douăzeci și patru de lămîi! În timp ce pășea pe sub arcada din piață, copiii se țineau lanț de ea.

Dintr-odată, pisoiașul sări din brațele unei fetițe în calea lui Sandy. Arcuindu-și spatele, o făcu să rîdă de-a binelea pe Sandy, cînd o scuipă cu vehemența unui leu de munte. Era prima dată că rîdea, de cînd îl părăsise pe Alex, și, fiind amuzată, se simți minunat.

Apoi se întîmplă necazul. Uneia dintre pungi i se rupse o toartă și o lămîie era gata să cadă. În timp ce o ținea cu bărbia, altele se îngrămădiseră spre margine și apoi Sandy privi cum, una cîte una, lămîile căzură pe stradă. Se aplecă să le ridice. Cîteva secunde mai tîrziu, ea ținea în brațe două pungi goale, privind cele douăzeci și patru de lămîi care o porniseră la vale.

Cei trei copii, împreună cu cîțiva proprietari de tarabe, i se alăturară în încercarea de a le prinde,

În timp ce strada răsuna de râsete.

Cînd lămîile se opriră pe o treaptă, ea începu să-și exerseze greaca, mulțumind de cîteva ori, apoi se așeză pe o treaptă și umplu prima pungă. Pe la jumătatea celei de-a doua, o mîină bărbătească apăru la nivelul ochilor ei, oferindu-i o altă lămîie. Oare oamenii adunau încă lămîile căzute? se miră ea. Încă una? Și în timp ce se întinse după ea, el spuse:

– Încă una.

Mîna i se opri la jumătatea gestului, la auzul vocii lui. Aproape că putea să-și audă inima bătîndu-i în piept. Era Alex. Splendidul, blondul Alex, într-o cămașă albastru deschis și pantofi kaki. Momentul era promițător. *Mai spune ceva*, se rugă ea în tăcere. *Spune ceva sau am să mă fac, pur și simplu, de rîs.*

– Am auzit că stai la Claire.

El puse ultima lămîie în pungă, cînd văzu că ea nu voia să o ia din mîna lui.

Relaxîndu-se din încleștarea de moarte cu care ținea punga, o apucă de cealaltă toartă.

– E adevărat.

Întreabă-mă despre Jackson. Întreabă-mă de ce nu mai scria, îl ruga ea în gînd. Aruncîndu-i o

privire, își întoarse rapid capul, prefăcându-se că avea probleme cu toarta. Trebuia să se oprească să îl mai privească. Era destul că tremura. Nu trebuia să vadă că și în ochii ei ardea speranța.

Îi oferi mîna, dar ea se făcu că nu o vede și se ridică fără ajutor. Tăcerea deveni din ce în ce mai de nesuportat. Într-un efort de a nu se demasca și mai mult printr-o nouă privire, ea făcu cu mîna proprietarului unui magazin de peste drum.

Alex privi în urma lui, apoi tuși.

– Da, Bertram mi-a spus că a vîndut unul din peisajele tale marine. Felicitări.

Ea aprobă din cap, apoi luă una din pungi. Tăcerea reveni în aerul cu miros de lămîi. Simțea în tot corpul nevoia de a fi în brațele lui, de a se mula pe corpul lui, să-i simtă gura pe gura ei. Tot ceea ce ar fi trebuit să facă era ca el să-i întindă mîna.

El își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul.

– Sandy...

Ea își privi adidașii și își ținu răsuflarea. *Măcar întreabă-mă de ce.*

– Da?

– Ține bine lămîile alea, să nu-ți cadă.

Asta era tot ce avea să-i spună? Ține bine lămpiile! După trei zile de despărțire, asta era tot ce îi venea în minte? Simți furia urcându-i-se în piept.

Tocmai trecuse prin treizeci și șase de ore de viață, de durere, de speranță și de umilință și iată că tot ceea ce avea el să-i spună era să aibă grijă de pungile cu lămpi! Simți nevoia să i le arunce în cap, una câte una. Aplecându-se, apucă aparatul de fotografiat și cea de-a doua pungă.

– Salut-o pe Eleni din partea mea.

Aruncându-și părul pe spate, o porni pe stradă în jos.

– Am s-o salut!

Se întoarce ca să-i privească formele feminine ale șoldurilor și picioarele ei subțiri, mișcându-se seducător sub bluza lungă, turcoaz și sub pantalonii albi strâmți. El continuă să o privească, până dispăru în josul dealului, apoi se ciocni de zid.

După trei nopți la Atena, crezuse că știa ceea ce avea să-i spună. Ceea ce nu prevăzuse fusese atitudinea ei. Tot timpul și-o imaginase într-un moment când se simțea bine, relaxată, zîmbind, răgătoare. Dar acum, nici măcar nu se ostenise să îl privească în ochi.

Fusese atît de ocupată cu lămpiile alea, să-i facă cu mîna și să-i zîmbească vînzătorului de peste drum, că aproape nu îl privise deloc. Pur și simplu, trebuia să aștepte pînă ce ea va veni să-i vorbească. Ce se întîmplase cu vacanța lui? Ce se întîmplase cu el?

– Nu îți place deloc.

– Nu-mi place? Sandy, ești nebună? E una dintre lucrările tale cele mai bune. Poți simți energia izburcînd din ea.

Bertram făcu încă un pas înapoi, depărtîndu-se puțin de tabloul cu cele opt lămpi așezate într-un vas cu dungi roșii.

– Asta e o adevărată direcție nouă pentru tine și trebuie să o ții înainte așa.

Ea își trecu mîna prin păr, în timp ce un zîmbet ușor îi lumina fața.

– Mă faci să mă simt stingherită, cu complimentele tale.

El se prefăcu că nu aude remarcă ei și privi și celelalte două tablouri pe care le adusese.

– Sînt cu totul impresionat. Penelul pare curajos, aventuros, aproape sălbatic, dar nu atît încît să fie fără control.

El dădu din cap în timp ce ieșiră pe ușă.

– Draga mea, te așteaptă un viitor strălucit.

Priviră spre fereastră, în timp ce feribotul de la Atena ancora în port.

– Cred însă că nu voi mai avea plăcerea să-ți privesc pînzele pentru multă vreme.

– De ce?

– Pentru că cineva de pe vasul ăsta le va vedea și va voi să le ia cu el.

– Mulțumesc, Bertram. Mulțumesc pentru că îmi vorbești în felul ăsta. Își mușcă buza. Vă sînt recunoscătoare, ție și lui Claire, pentru că m-ați convins să mai rămîn aici.

Ea privi din nou spre vas.

– Ai greșit însă, spunînd că nu îl voi mai întîlni pe Alex din nou. S-a oprit și a vorbit cu mine săptămîna trecută, pe cînd făceam fotografii. De atunci, ne-am mai întîlnit de cîteva ori. Ea lovi cu palma zidul din apropiere. La dracu'! Apare pe oriunde trec. Și tot ceea ce face este să mă privească, așteptîndu-se ca eu să spun ceva!

Ea își aranjă o șuviță de păr după ureche și își strînse umerii. Poate a fost o coincidență că ne-am tot întîlnit. Oricum, nu l-am mai văzut de vreo două zile.

– A trebuit să se întoarcă la Atena. Vrea să facă afaceri cu frații Grimaldi de mult timp, altfel nu ar fi plecat.

Bertram își scutură capul, apoi trecu la un alt subiect.

– Uită-te la grupul de tineri care coboară de pe vas. Îi vezi? O mulțime gata de petrecere, așa zice. Nu vei avea un moment de liniște, dacă stai în oraș, astăzi.

– Ai dreptate, spuse ea, oftînd. Plănuisem o excursie pe dealurile de dincolo de oraș. Am de gînd să mă duc după-amiază.

– Hm. Poate te-ar interesa să prinzi vaporul de ora două din fața *Agenției de Turism* a lui Spiro. E o călătorie plăcută în jurul părții de vest a insulei, spre pădurile de măslini din apropierea hotelului *Apollo*. Un loc minunat pentru plimbat și pentru a reflecta.

Făcîndu-și drum prin mulțimea de pe chei, Sandy ajunse la vapor suficient de devreme pentru a-și cumpăra biletul. Lumea roia prin jur, într-o atmosferă festivă. Sau poate așa i se părea ei, pentru că ea era într-o stare ce numai festivă nu era.

Nu și-l putea scoate pe Alex din minte, după discuția ei cu Bertram.

Alex se juca tot timpul, juca un joc psihic, la care părea să câștige sau cel puțin să fie în avantaj.

Era supărată când era prin preajmă și încă și mai supărată când nu era.

Observînd vasul ancorat, nu putu decît să zîmbească.

Pictat în culori vii, părea jucăria unui copil, cu scărița aia roșie agățată într-o parte. În timp ce se așează la rînd pentru îmbarcare, începu să întrezărească posibilitatea unei după-amiezei relaxante. Se rîdea mult, se făceau glume în vreo patru limbi diferite. O atmosferă de contagioasă veselie o înconjura și ea inspiră profund aerul sărat al mării. Poate că măcar pentru o după-amiază, putea să lase deoparte problemele ce-i frământau mintea.

– Ești sigură că vrei să iei vasul ăsta?

Ea se întoarce la primul sunet al vocii lui. Cu inima în gît, ea înghiți în sec. Cuvîntul îi ieși aproape fără suflare.

– Alex.

– Ți-ai amintit numele meu.

Zîmbetul lui sexy nu o va mai seduce din nou

atît de ușor. Nici ochii lui, decise ea, în timp ce făcea un efort pentru a lupta împotriva magnetismului calităților lui. Ridicîndu-și bărbia, se întoarse și privi mulțimea de la coadă.

- De ce n-ar trebui să iau vasul ăsta?
- Știi unde merge?
- Bineînțeles că știu.
- Ei bine, ai devenit chiar o aventurieră.
- Da, chiar așa.

– Spune-mi că sînt nebun, Sandy, dar aș fi putut jura că tu nu erai genul căruia să îi placă natura.

Ea îi zîmbi peste umăr.

– Ești nebun.

În timp ce el îi plăti vînzătorului de bilete, Sandy aruncă o privire spre ceas. Era ora două, exact cum spusese Bertram. Bineînțeles, destinația în limba greacă de pe biletul ei ar fi putut indica orice, dar oricum nu avea nici un motiv pentru care să-l suspecteze pe Bertram. Și, totuși, Alex rîdea în sinea lui, în timp ce se așeză la coadă, după ea. Se simți încruntîndu-se, suspicioasă.

Întoarse capul.

- lei vasul ăsta numai ca să vii după mine?
- Așa să fie?

Asta fu ultima picătură. Hotărîtă să nu îi mai spună nici un cuvînt, se urcă pe vas și se așează pe un loc liber de lîngă balustradă. Alex reuși să găsească un loc la mică distanță de ea. Cele două scandinave drăguțe, așezate de o parte și de alta a lui, intrară imediat în conversație cu el. În franceză, dacă nu se înșela. Nevoind să fie văzută privindu-i, Sandy își îndreptă atenția spre urma lăsată de vapor. Ce după-amiază relaxantă avea să aibă!

Pentru următoarele cincisprezece minute, ea încercă să se concentreze spre dealurile pe lîngă care trecea vasul. Era aproape imposibil să nu privească spre Alex, din cînd în cînd. La un moment dat, ea își scoase ochelarii de soare din geantă și și-i puse. Dacă avea să mai audă rîsetele alea ale noilor lui prietene, ar fi fost gata să țipe.

Bărbatul prezentabil din stînga ei îi zîmbi.

– Scuzați-mă, ați mai făcut excursia asta vreodată?

Sandy privi spre dreapta ei și îl văzu pe Alex încă prins de discuția cu cele două tinere.

– De fapt, nu, răspunse ea, întorcîndu-se. Am auzit că e foarte frumos.

– Mă numesc Marty Winslow, apropo. Sînt din Denver. Îi întinse mîna, zîmbindu-i amical.

– Sandy Patterson. Din Atlanta.

Marty părea un tip plăcut și, dacă se întîmpla ca Alex să își ia ochii de la blondele alea, ar fi văzut că și ea se putea bucura de călătorie în felul ei.

Marty se sprijini cu spatele de balustradă.

– Sînt nespus de bucuros că vei fi prin preajmă în după-amiaza asta. Poate am putea petrece cîtva timp împreună...

– Nu prea cred! se auzi o voce mult prea familiară.

Lăsînd balustrada, Sandy se întoarse, îndreptîndu-și umerii. Mișcarea o dezechilibra, aruncînd-o înspre Alex. Impactul cu pieptul lui musculos îi împinse ochelarii pe nas. Cu mîinile lui strînse în jurul ei, dorința îi reveni cu putere. Prezența lui o domina și, dintr-odată, realizează cît de mult îi lipsise.

Vocea lui Marty o readuse la realitate.

– Cred că asta depinde de Sandy.

– Cred că trebuie să îți vezi de treburile tale, băiete.

– Ce ai de gînd, Alex?

– Ai încredere în mine. Faci o greșeală.

Alex nu îi lăasă mîna și continuă să o privească.

Motorul navei începu să scadă în rotații, iar oamenii din jur începură să își adune bagajele, îndreptîndu-se spre scară. Ea putu auzi rîsete și plescăituri, în timp ce oamenii coborau în apa pînă la genunchi, îndreptîndu-se spre țărm.

– Scuză-mă, Alex, dar nu cred că fac nici o greșeală. Și dacă ar fi așa, ar fi greșeala mea, nu?

Ea îi împinse mîna, își întoarse tivul pantalo-
nilor deasupra genunchilor și se îndreptă spre scară. Ce l-o fi apucat? Maniera lui aproape acapara-
toare o iritase îndată ce dispăru ceața aceea de senzualitate în care el o înfășurase. Ea îi aruncă o privire în timp ce cobora de pe scară în apa mării.

– Sînt în spate, strigă Alex, în timp ce Marty o prinse de cot, pentru a o echilibra, în mersul prin valurile ușoare ale mării.

Ignorîndu-l pe Alex, ea îi zîmbi, stînjinită, lui Marty.

– Ce pot spune?

– Bănuiesc că nu vă veți mai vedea unul pe celălalt.

Merseră de-a lungul țărmului, împreună cu mi-

cul grup, spre un chioșc de răcoritoare.

– Asta poate fi o explicație, mai mult sau mai puțin. Dar tot nu îmi pot da seama ce se întâmplă cu el. Nu credeam că e tipul care să facă o scenă în public, spuse ea, aruncându-i o privire urâtă lui Alex.

– Probabil că îi pare rău că a venit, spuse Marty, în timp ce ocoli chioșcul.

Sandy întoarse capul, confuză, când Marty își scoase bluza.

– De ce crezi asta?

– E prea multă competiție aici, cred, spuse arătînd în josul plajei.

În timp ce privirea ei urma direcția indicată de degetul lui, zîmbetul îi părăsi buzele. Cel puțin cincizeci de nudiști se relaxau la soare. Ea clipi, voind să fie sigură că nu aiura, apoi se întoarse brusc spre Marty, când își dădu seama că ea nu era o nudistă.

– Dumnezeuule, ăsta nu este drumul spre păduricea de măslini, spuse ea, scoțîndu-și ochelarii de soare.

Marty își încreți nasul și își scutură capul.

– Ei, în cazul ăsta, trebuie să ne adaptăm programului, spuse el, descheindu-și fermoarul blu-

gilor. Hai, poți și tu s-o faci.

Alex, acompaniat de fetele scandinave, merse spre Sandy și se opri. Din privirea lui amuzată, Sandy înțelese că auzise ultima frază a lui Marty.

Cu toate că nu putea să își oprească sîngele care îi năvălea nebunește în obraji, restul corpului îi rămăsese drept, demn și sub autocontrol.

– Bineînțeles că pot. Dar, pur și simplu, nu mă interesează.

Strîngîndu-și pantofii la piept, simți cum bluza îi expune mijlocul gol. Apucînd marginea bluzei cu rapiditate, o trase, încercînd, fără succes, să se acopere.

Alex nu scăpă un gest. Întorcîndu-se spre Marty, ea dădu politicos din cap.

– Mi-a părut bine că ne-am cunoscut, Marty. Dar, scuză-mă, acum mă grăbesc.

Ocolindu-le pe cele două blonde, își ținu privirea înainte, îndreptîndu-se din nou spre țarm.

Avea de gînd să se urce înapoi pe vas, să se întoarcă în oraș și să nu mai facă vreodată o greșeală ca asta.

Privind înainte, se opri înmărmurită. Unde era vasul? În momentul cînd ea îl văzu pierzîndu-se în spatele insulei, Alex o ajunsese din urmă.

– Noii noștri prieteni au decis să-și unească forțele în după-amiaza asta. El nu vorbește franceza iar ele nu vorbesc engleza.

– Sînt sigură că vor găsi vreun mod de a se înțelege, spuse ea, înaintînd suficient de încet ca el să o ajungă. Întorcîndu-se spre dreapta, se îndepărta de Alex și de apă.

– Așteaptă, strigă el.

– Nu!

Ea se opri doar cît să-și pună pantofii, apoi o porni înainte. Dar nu pentru mult timp. Mîinile lui fură pe umerii ei, ținînd-o nemișcată. Ținînd-o aproape. Ținînd-o.

– Sandy, trebuie să vorbim, șopti el.

– Nu pot. Ea se întoarce ca să-l privească. Nu aici.

El aruncă o privire spre nudiști.

– De acord.

Părăsind plaja, ea îl urmă de-a lungul unei mici cărări care ducea printr-un cîmp de flori albastre, spre un drum prăfuit.

– Mai jos e o stîină de capre. O să găsim puțină umbră. Putem vorbi acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, părăsiseră drumul și stăteau sprijiniți cu spatele de zidul de piatră.

Momentul pe care ea îl așteptase sosise și nu știa acum de unde să înceapă. Ieși din umbră mai la soare pentru a privi o mică plantă verde. Deodată, aerul fu plin de un miros înțepător.

– Se pare că îți este familiară partea asta a insulei.

– Da. De fapt, am fost aici de cîteva ori. Încă te mai deranjează treaba asta cu nudiștii.

– Nu. Ba da. Îl privi scurt. Nu m-ai însoțit ca să mă întrebi asta, nu-i așa?

Ironia dispăru din ochii lui.

– Nu, nu pentru asta. Trebuie să vorbim despre alte lucruri. Lucruri pe care ar fi trebuit să le discutăm pînă acum.

Ea rupse o bucată din plantă și o strivi între palme.

– Ei?

– Moartea lui Jackson, felul în care a murit, trebuie să fi fost totul greu pentru tine.

Se așteptase la întrebări despre viața lui Jackson, dar nu despre moartea lui.

– M-am descurcat.

Ea privi peste drum, la pajiștea plină de flori și de capre. Simțise, oare, remarca lui? Sau felul în care o privea?

Ea trimitea semnale contradictorii, dar el era hotărît să le separe unele de altele.

– Cum a fost?

Strângându-și genunchii la piept, ea își propti capul de zidul de piatră și oftă adînc.

– El a fost foarte organizat în toată treaba asta. Cînd tratamentele nu au mai mers și știa că va muri, a decis să aibă el însuși grijă de... încheiere, cum o numea el.

Sprîncenele lui Alex se împreunară, de mirare.

– Încheiere?

– Ăsta era felul în care și-a rezolvat problema morții; transformînd măcar o parte a ei în ceva care putea fi dirijat. Organizat. Să-i spună pe nume, să o înfrunte, să reacționeze față de ea. Îi zîmbi. Ți-l amintești pe Jackson. Insista întotdeauna că există un mod corect și altul incorect de a trata lucrurile. Chiar și în privința felului în care o persoană trebuia să moară. Insista că trebuia să moară în patul bunicului lui, așa că, în ciuda insistențelor doctorilor, l-am adus acasă. Pînă în ultimul minut, a fost preocupat de cum ar fi trebuit să fie „încheierea“. Din punct de vedere organizatoric, financiar și social.

Dar nu de mine. Nu s-a preocupat de mine.

În umbră, putea vedea ochii lui Alex, de un albastru rece, începînd să se încălzească de o compasiune atît de adevărată, încît o duru inima. Putea să înțeleagă, oare, singurătatea pe care o simțise în acele ultime săptămîni?

Sau poate că și el trăise ceva asemănător în propria lui viață? Aruncă bucățelele de dafin și își strînse ochii, închizîndu-i. Sau poate ceea ce citise în ochii lui fusese doar milă.

– Sandy, nu voiam...

Vorbind repede, ea i-o tăie scurt.

– Tu crezi că am făcut sau am spus ceva ca să îl țin pe Jackson departe de tine. Alex, marea aventură a lui Jackson în viață au fost cei patru ani petrecuți la *Braxton University*. Cînd asta s-a terminat, el își satisfăcuse nevoia de orice altceva. De aventură. Îmi pare rău dacă asta te supără, dar nu am de gînd să fac ceea ce Jackson și alții mi-au făcut mie. Nu am să-ți ascund adevărul. Și adevărul este că, dacă nu aparțineai de clubul lui, dacă nu erai înrădăcinat de cel puțin șase generații în istoria Atlantei, dacă nu erai unul din băieții de familie, nu contai.

Ea îl privi, încercînd să descopere dacă îi atinsese vreun nerv.

Drept răspuns, el se mulțumi s-o privească.

– Spune mai departe.

– În felul lui, sînt sigură că el prețuia amintirile despre tine. Cînd fuseseși o parte din viața lui, fuseseși pentru el un motiv de inspirație. Admira la tine calități pe care el nu le avea. L-am auzit odată spunînd „Lui Alex Stoner nu i-a fost nicio-dată frică să încerce ceva nou“. Ea se ridică și făcu cîțiva pași în lumina soarelui, apoi continuă: După ce a murit, m-am uitat în agenda lui și le-am scris scrisori tuturor, inclusiv ție, celor care, bănuiam, că vor să afle despre moartea lui.

Privi de-a lungul pajiștii. Cîteva capre se uitau spre ea, mestecînd liniștite.

– Păstrase toate scrisorile tale. Le ținea într-o ladă, în pod. În aceeași ladă în care ținea lucrurile din universitate. Le-am găsit acum cîteva luni. Îmi dădusem seama, după ultimele scrisori, la care din ele nu răspunsese.

Alex se încruntă și clătină din cap. Cînd dracu' trimisese scrisorile alea? Era atît de mult de atunci.

– Bănuiesc că era prea bolnav ca să scrie.

Cum ea nu răspunse, el se ridică și merse spre ea.

– Sandy, îmi pare rău că amintesc de toate lucrurile astea care te dor. Nu ar fi trebuit...

Ea făcu un pas înapoi, înainte ca el să o poată atinge.

– Nu era atît de bolnav ca să nu poată să îţi răspundă. Le primise încă înainte de a fi diagnosticat.

Ea îşi frecă fruntea, apoi îl privi pe Alex. Părea încurcat dar nu supărat. Şi nici rănit, cum se aştepta.

– Poate că voia să te menţină în siguranţă, undeva, în amintirile lui, acolo unde nu îl puteai deranja... să îşi analizeze propria lui viaţă şi felul în care o trăise. Alex, tu fuseseşi odată foarte important pentru el. Într-un moment din viaţa lui, cînd ar fi putut să-şi aleagă un drum diferit, tu ai contribuit, oricum, la această alegere. După ce terminase colegiul, şi-a ales un mod de viaţă pe care îl putea... controla.

El se întoarse, privind înspre drumul pe care veniseră. Ea privi umerii lui largi şi felul în care părul lui se ridicase din cauza transpiraţiei. Ea îşi trecu limba peste buze, sperînd inutil ca vocea să nu-i tremure.

– Ce altceva ai vrea să ştii despre Jackson?

Se întoarce în așa fel încît să-l poată vedea numai din profil.

– De fapt, despre tine voiam să știu mai mult. Cum te-ai descurcat cu moartea lui. Cum ai trecut prin perioada aia? Cum...

– Alex, eu nu l-am ținut pe Jackson departe de tine.

El se întoarce pentru a o privi.

– Nu am crezut niciodată că ai făcut asta.

Îl privi pentru cîteva secunde.

– Dar...

El clătină din cap.

– Dar nimic, Sandy! Mă jucam aiurea. Nu fusem cinstit cînd ți- am spus că tu îmi ruinezeși prietenia cu Jackson. Am folosit scuza asta ca să nu facem dragoste.

Ultima lui frază o împietri și se simți dintr-odată rigidă.

– Dacă nu voiai să... fim împreună, de ce nu ai spus așa? Aș fi plecat de pe Zephiros încă de acum cîteva zile și m-aș fi scutit de umilința asta. De ce dracu a trebuit să minți?

Înainte ca el să poată răspunde, ea se întoarce pe călcîie și o porni pe drum. Îl auzi venind în urma ei și grăbi pasul. Dar nu suficient. El o prinse

pe după umeri și o trase cu spatele spre el. Ea încercă să se smulgă din strînsoare, dar el o ținu bine.

– Nu voiam să ne trezim unul în brațele celuilalt, numai pentru a regreta în dimineața următoare. Sandy, tu te afli în pragul întregii tale vieți viitoare. Se întâmplă atît de multe cu tine. Mai ai și școala de arte. Familia te așteaptă să te întorci în America. Ești în toiul acestei perioade de auto-descoperire, cînd totul pare posibil. Dar, Sandy, ai rămas aceeași persoană, cînd vine vorba de ceea ce crezi, de valorile tale, de tradiții. Numai că nu vreau să te văd suferind.

El își coborî brațul și ea se întoarse să îl privească în ochi. Pentru un moment, lumea nu fu altceva decît o privire lungă, înfometată. O privire răscolitoare, care o dezbrăca, o înfierbînta cu căldura ei și o împingea spre a face dragoste cu el. Atunci, el se îndepărtă de ea.

– Probabil crezi că poți controla toată electricitatea asta care vibrează între noi, dar cred că te pregătești pentru cea mai mare greșeală din viața ta. Nu sînt tipul de bărbat care să alerge după o căsătorie fericită. Și cînd te vei trezi dimineață, îți vei da seama că ai rămas exact aceeași per-

soană de mai înainte.

Ea auzi aceste cuvinte, dar ele nu mai avură nici o importanță. Erau fără importanță, pentru că se simțea deja în fața purului adevăr. Acesta era acolo, întreg, în ochii lui Alex. Poate credea că mai stătea la distanță pentru a nu o răni.

Poate credea că era nobil și curajos, protejînd-o de o mare greșeală, dar, de fapt, nu era deloc așa. Lui Alex Stoner îi era frică să încerce ceva nou. Să se arunce în „fericirea de după aceea”. Să iubească și să fie iubit.

Apoi un alt adevăr uimitor o izbi. Fie că își dădea seama sau nu, o iubea.

Și ea îl iubea pe el.

Dragostea ei pentru Alex Stoner îi umplea inima, așa cum lumina soarelui inunda cîmpurile din jurul lor, Și, dintr-odată, totul păru posibil. Pe un drum prăfuit, lîngă un cîmp cu flori albastre și capre în apropierea unui adăpost părăginit, ea îi făcu o promisiune în tăcere. *Înainte ca această vară să se sfîrșească, am să îți alung frica.*

– Sandy, înțelegi de ce am făcut ceea ce am făcut? Poți înțelege că eram îngrijorat de tine și de viitorul tău?

Privea neîncrezător și pe bună dreptate. Ea

stătea în mijlocul drumului surîzîndu-i. Încercînd să pară serioasă, ea își strînse buzele.

– Înțeleg. Înțeleg ce spui și de ce.

Ea continua să dea din cap, neștiind ce să mai zică.

Începu și el să dea din cap.

– Ei bine. Atunci... sînt bucuros. Studiind-o și clătînd încă din cap, strînse ochii. Ești sigură?

– Oh, da. Absolut.

Începea să se simtă ca o marionetă și încetă brusc să își mai clatine capul. În schimb, își deschise mîinile cu palmele în sus.

– Încotro o luăm? întrebă el.

Era evident că nu pregătise partea asta a discuției și nu prea știa ce să spună. Nu prea multă lume, presupuse ea, îl văzuse pe omul ăsta, de obicei, atît de controlat, fiind de data asta atît de încurcat.

Crezuse că îi va fi mult mai dificil să o convingă decît fusese, și acum era teribil de încurcat. Ea se lupta cu zîmbetul ce îi apăru pe față. Oricît de mult ar fi dorit, nu îl va îmbrățișa.

Tușind, ea se prefăcu că privește în jur.

– Da. Unde mergem? O luăm înapoi și așteptăm vasul? întrebă ea, arătînd spre spatele lui.

Sau poate e vreun autobuz pe care-l putem lua?
Trebuie să ne întoarcem în oraș și...

– Excelent! spuse el, trecându-și degetele prin păr. Grimaldi. Am uitat cu totul de Grimaldi.

– Unde sînt?

– Nu prea știu.

– Alex, se pare că i-ai cam pierdut.

Îi luă mîna și, împreună, o apucară pe drum.

– Într-un fel, ai dreptate. I-am lăsat plimbîndu-se pe chei.

Capitolul 7

Calmul cu care Sandy acceptase motivele pentru care el nu voise să facă dragoste îl lăsase oarecum suspicios. Se așteptase să-l fi certat sau măcar să fi avut vreo discuție. Dar ea acceptase în liniște și părea să fi închis subiectul. O privi în timp ce îl ajuta să găsească portul. Suspiciunea îi fu alungată de interesul ei sincer de a-i găsi pe rătăciții Grimaldi.

Era ca și când revelațiile ultimelor două ore ar mai fi existat. Ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi

așteptat de la cineva care, cu mai puțin de două săptămîni în urmă, răspunsese atît de pasionat sărutărilor lui. Ea, care avea gustul și mirosul mieirii. Care îl făcea să se înfierbînte numai privind-o.

– În ce stare de spirit erau cînd i-ai părăsit? întrebă Sandy.

– De cine vorbești?

Ea rîse în felul acela care provoca o caldă, plăcută senzație în pieptul lui. Scînteia din ochii ei fusese întotdeauna acolo sau era, pur și simplu, un reflex al portului? El clipi și apoi privi la casele albe ca zahărul, din spatele ei.

– A, despre Grimaldi? Nu prea erau într-o bună dispoziție. Credeam că, dacă îi aduc pe Zephîros pentru cîteva zile, s-ar mai relaxa puțin și ar putea fi mai bine dispuși.

El privi cheiul în așa fel încît să nu trebuiască să o privească în ochi și să își piardă din nou mințile.

– Asta nu e în întregime adevărat. De fapt, simțeam nevoia să vorbesc cu tine, încă nu am încheiat afacerea cu ei. I-am convins să vină aici pentru cîteva zile, în loc să ia vasul pentru Mykonos.

El privi spre locul gol unde ar fi trebuit să fie

vasul, apoi se așează pe o bancă, cu spatele la zidul alb.

– Mă gîndeam că ar fi fost mai bine pentru ei să fi plecat la Mykonos. Poate că au plecat totuși la Mykonos.

– Sînt pe aici, pe undeva, spuse ea, încercînd să îi dea curaj.

– Dar de ce spui că ar fi fost mai bine dacă ar fi plecat la Mykonos? Trăgînd fermoarul buzunărului de la pantalon, ea căuta ceva în timp ce aștepta un răspuns.

– Pentru că Eleni a plecat la nunta nepoatei ei și nu se va întoarce pînă săptămîna viitoare. I-am lăsat pe Grimaldi bînd uzo în taverna asta, în timp ce încercam să găesc un alt bucătar, și...

– Și...

Ea își puse bereta de culoarea ambrei între dinți, prinzîndu-și părul într-o coadă de cal, în timp ce privea la bărcile de pescuit.

– Și atunci te-am văzut.

Și nu am putut să mă mai gîndesc la altceva în afară de tine.

Ea nu părea să îl asculte și, cînd îl privi din nou, ea își deschise brațele în semn de mirare.

– Oh, Alex! Ce nebuni sîntem! Gîndește-te un

pic, spuse ea trăgîndu-l de pe bancă și conducîndu-l în jos pe chei. Frații Grimaldi sînt aici, pentru că sînt în căutare de lucruri pentru magazinele și cataloagele lor. În afară de magazinul tău de covoare, unde ar mai putea fi în clipa de față?

Amîndoi răspunseră într-un glas:

– La Bertram!

– Ea este un nou talent pe care sînt mîndru să ți-l prezint, domnule Grimaldi, îl auziră ei pe Bertram spunînd, în timp ce intrară în galerie. O artistă americană prinde pe pînză frumusețile Greciei cu multă prospețime și într-un mod provocator.

Bertram întoarse capul la auzul pașilor lor.

– la te uită, spuse el, cu spatele spre Grimaldi, a apărut chiar persoana de care vă vorbeam, domnișoara Sandy Patterson din Atlanta, și e împreună chiar cu gazda dumneavoastră.

Bertram făcu cu ochiul cam exagerat, încît păru aproape un gest dintr-un vodevil.

Pe cînd Alex se gîndea la o scuză acceptabilă pentru că îi părăsise, familia Grimaldi apăru de după zid.

– Probabil că ne crezi teribil de încurcă-lume părăsind restaurantul ăla de pe chei așa, fără să

te așteptăm. Și am dispărut pentru aproape două ore.

Caroline Grimaldi se întoarse înspre rudele ei.

– Săracul Alex ne-a căutat probabil peste tot, înnebunit. Nu-i așa, Alex?

Înebunit? *Ce femeie civilizată*, se gândi el.

– Nu vreau să vă mai fac probleme, spuse el, încercînd să îndepărteze grija.

După ce prezentările fură făcute, Grimaldi o conduse pe Sandy spre mica expoziție, iar Bertram îl luă pe Alex deoparte.

– Deci ai găsit-o?

Voia să explice ceea ce se întîmplase, dar se opri din cauza sentimentelor confuze pe care le trăia.

– Ea a luat cealaltă navă de la ora două.

Bertram rîse tare.

Alex nu se putu opri să nu zîmbească.

– E o poveste lungă.

Prietenul lui scoțian îl privi fără nici o jenă, apoi clătină din cap.

– Și e posibil ca povestea asta lungă să nu aibă încă sfîrșit?

Alex își duse mîna la gură în timp ce căuta cuvintele care l-ar fi satisfăcut pe Bertram... și pe

el. Spre consternarea lui, devenea din ce în ce mai confuz în ceea ce îl privea pe el și pe Sandy. De vreme ce îi spusese motivele pentru care nu voia să facă dragoste și de vreme ce ea acceptase ceea ce spusese el, nu putea să se mai gîndească la nimic altceva. Ca și cum ar fi luat un medicament cu un gust amărui și neplăcut, el continua să încerce să înghită tot ceea ce își spusese lîngă adăpostul caprelor. Nu reușea să-și găsească calmul și buna dispoziție. Ce dracu' se întîmpla cu el?

Rîsul lui Sandy se auzi prin galerie și el își simți stomacul strîngîndu-i-se de dorința de a o avea. Nu putea să își ia ochii de la pantofii ei, pe care îi vedea pe sub unul din panourile cu tablouri. Își pusese un picior pe vîrf, lîngă celălalt. Poziția asta îi aminti de felul în care obișnuia să stea cînd picta la șevalet și amintirea îi provoca durere.

– Le plac picturile ei?

– Da. Sînt de-a dreptul impresionați. Așa cum ar trebui să fie.

Alex clătină din cap, apoi se întoarse spre prietenul lui. Bertram zîmbea, de parcă ar fi spus: „Ei, vezi, ți-am zis eu“.

Alex tuși, făcînd astfel încît să pară la fel de sigur ca prietenul lui.

– Înainte să uit, spune-mi unde aş putea găsi un bucătar pentru cîteva zile?

Bertram clătină încet din cap, în timp ce se îndreptară spre ceilalți.

– Aici m-ai prins. Toți cei care îmi trec prin minte au plecat la Mykonos, la nuntă.

– Alex, ești aici. Tocmai îi spuneam lui Caroline și lui Beth că mi-am comandat toate materialele prin intermediul cataloagelor lor, ani de zile.

Alex o auzi pe Sandy. Îi privea picturile. Culoarele explodau din pînze, captivîndu-i pe toți cei ce le priveau. Se întoarse spre Sandy.

– Sînt remarcabile, de-a dreptul remarcabile, spuse el încet, în timp ce încerca să își ordoneze emoțiile.

Picturile astea noi aveau o intensitate care îl șoca. Ce altceva nu mai știa el, oare, despre Sandy Patterson? se întrebă. Ce alte lucruri noi ar mai putea apărea? Și ce era cu zîmbetul ăsta sigur al ei, care îl făcea să tremure?

Privea în ochii lui Sandy, cînd unul din frații Grimaldi spuse:

– De acord, Stoner. Mai ales lămîile din vasul

cu dungi roșii. Te-ar deranja dacă am invita-o pe Sandy la cină?

– Cină? repetă Alex. Încă nu găsisese un bucătar și, de vreme ce tot ceea ce putea pregăti el erau doar niște sandvișuri cu cod și supă din cutie, lucrurile nu arătau din nou prea bine.

– Cred că Alex nu a avut ocazia să vă spună, spuse Sandy în timp ce se îndrepta spre Alex luându-l de braț. Voi veni la cină. De fapt, o voi pregăti chiar eu.

– Sandy, nu am mai gustat grătar de pui marinat de când am părăsit America. Și peștele ăla prăjit a fost atît de gustos. Ultima oară cînd am mîncat așa ceva, s-a întîmplat cu mulți ani în urmă. Eram o fetiță, în Arkansas. Caroline Grimaldi mai puse încă două farfurii pe dulăpiorul lui Alex.

– Ești sigură că nu ai nevoie de ajutor? întrebă Beth Grimaldi.

– În nici un caz, insistă Sandy, Alex v-a invitat aici ca să vă relaxați.

Dîndu-i femeii o tavă cu uzo, pahare, apă și gheață, el spuse:

– Dacă vrei să iei astea pe terasă, terminăm aici și venim și noi peste cîteva minute. După ce

Beth și Caroline ieșiră, Alex se întoarse spre Sandy, clătinînd din cap. Ar fi vrut să o cuprindă în brațe, cu toate că avea degetele murdare, dar posibilitatea asta fusese înlăturată de discuția pe care o avuseseră în ziua aceea. Se apropie doar de ea, în timp ce vărsă mai mult săpun lichid în chiuvetă.

– M-ai salvat în seara asta.

Privirea ei îl alarmă la început.

– Știu.

Făcu cu ochiul în același fel scandalos în care obișnuia Bertram. Abia atunci își dădu seama cît de mult îi lipsea lui simțul umorului. El se mișcă ușor agitat în jurul dulăpiorului. Întrevăzuse o scîlpire de intimitate în ochii ei sau el era cel care căuta deznădăjduit. Luă cuțitul de plastic și începu să arunce resturile de mîncare la gunoi.

– Vorbesc serios, Sandy, nu știu ce m-aș fi făcut dacă tu nu mi-ai fi sărit în ajutor.

Ea ridică din umeri.

– I-ai fi putut lua la un restaurant în oraș. Mîncarea e bună și atmosfera e încîntătoare.

– Nu ar fi fost același lucru. Pur și simplu, i-ai fascinat în timpul mesei.

– Fascinat? Alex, n-aș spune că i-am fascinat.

Tu m-ai fascinat pe mine.

Nu-mi cere să te cred

– Oricum, par să fie încântați de când te-au întâlnit. Să aplecă spre ea și își coborî vocea. Lucrez la afacerea asta de mai bine de un an și faptul de a-i aduce aici, fără nici un plan în prealabil, a fost un adevărat risc.

Ea întrerupse felul în care se priveau unul pe celălalt, punînd un alt rînd de vase în chiuvetă.

– Alex, Alex, Alex! Totul e un risc. Ridică din umeri în mod dramatic. Să le servești pește prăjit unor oameni aproape necunoscuți, a fost un risc, adăugă, încercînd să înveselească puțin atmosfera.

Alex rîse încet.

– N-ai de gînd să mă lași să-ți mulțumesc.

– Nu astă-seară, spuse ea, umezindu-i vîrfurile bărbiei cu săpun, ne simțim prea bine pentru o astfel de atitudine sobră, adăugă ea în glumă.

El își împreună amîndouă mîinile peste ale ei și simți de parcă un curent ar fi trecut printre ele.

– Nu e numai grațitudine.

– Hei, voi doi.

Joe Grimaldi își băgă capul prin ușa de la bucatărie.

– Ieșiți afară? Ne-a venit o idee pe care am vrea să v-o propunem.

– Du-te, Alex, am să termin eu aici, propuse Sandy.

– Vă vrem pe amîndoi, insistă Joe.

Cîteva minute mai tîrziu, Alex și Sandy îi a-companiară pe cei patru pe terasa care dădea spre Marea Egee.

Lumînările de la cină încă mai ardeau, arun-cînd o lumină festivă în jurul fiecăruia. Joe Grimaldi îi turnă fiecăruia uzo și apă.

– Vrem să știm dacă pe voi doi vă interesează ideea noastră.

Alex o privi pe Sandy, apoi ridică din sprîn-cene.

– Vă ascultăm.

– Sîntem gata să facem un contract pentru cergile tale, spuse Joe. Dar ceea ce vrem să vă spunem acum este altceva. Caroline și Beth își amintesc că au văzut cîteva covoare țesute manual în biroul tău din Atena.

Alex își puse paharul pe masă.

– Da, cele de lînă. Sînt de vînzare. Dar din cauza costului și a cererii limitate, sînt un produs pe care nu prea l-am mai fabricat.

Joe Grimaldi îl privi pe fratele său, Rico, și acesta făcu un pas înainte.

– Soțiile noastre, ca și noi de altfel, sîntem deosebit de atrași de pînzele lui Sandy. Cu puțină asistență, folosind computerul, picturile ar putea fi țesute în covoare. Rico se întoarce spre Sandy: Le-am putea prezenta în cataloagele noastre, împreună cu o ediție limitată a pînzelor tale.

– *Lămîile din vas* ar fi prima noastră alegere, continuă Caroline. Liniile alea roșii, curajoase, care s-ar putea curba într-un colț al covorului, ar fi fabuloase.

Închizînd ochii și clătinînd din cap, femeia se lăsă pierdută în imaginația ei.

Încercînd să își controleze emoțiile în legătură cu propunerea, Beth interveni.

– Nu vrem să vă grăbim, dar Rico a spus că, în mod sigur, catalogul din vara viitoare va prezenta covoarele Stoner. Cred că ar fi o idee minunată să avem posibilitatea de a oferi și covoare de artă.

Alex privise la reacția lui Sandy față de această idee. Păru complet absentă pentru cîteva momente iar ochii ei căpătară o privire neutră, stinsă. Își mișcă încet buza, în timp ce urmărea atentă discuția dintre Grimaldi. Cei patru membri ai familiei discutau aprins despre cînd ar fi mai bine să

apară covoarele în catalog și cînd ar fi mai bine să apară în magazine. O asemenea discuție dezordonată nu ar fi putut avea loc în societatea distinsă și ordonată din Atlanta, se gîndi Alex. Iar cînd veni vorba de prețuri, păru că tot infernul se prăbușește peste ei. Nu. Alex era sigur că nu așa se purtau discuțiile în familia ei.

– Cred că Sandy are nevoie de timp, pentru a se gîndi la propunerea voastră, interveni el.

Toată discuția încetă, cînd cei patru o priviră pe Sandy.

– Nici o problemă, spuse Joe Grimaldi, căutînd o țigară în pachetele din buzunar.

Caroline surîse.

– Mai sînt, bineînțeles, detalii pe care trebuie să le discutăm.

– Asta e bine pentru toți, adăugă Rico, mutîndu-și privirea de la Sandy la Alex, apoi înapoi la Sandy.

– Cît despre risc..., începu Beth.

– Risc? Ochii lui Sandy se luminară, întorcîndu-se spre Alex. Sînt gata să-mi asum orice risc. Tu ce spui?

Provocarea ei directă plutea în aerul dintre ei.

Alex uită de costurile de producție. Uită de ca-

pacitățile fabricii, de dislocarea personalului și de prețul lînii. Uită și de Grimaldi. Într-o rază de lumină, cu Marea Egee lovind țărmul undeva dedesubt, el o văzu doar pe Sandy. Zîmbetul ei dulce, curajos și sigur, privirea ei fixă, îl descumpăniră. Toate lucrurile de care fusese sigur începuseră să se sfarme în bucăți, el străduindu-se apoi să le rearanjeze într-o ordine nouă înăuntrul creierului, al inimii și al sufletului. Greșise cînd se gîndise că ea era numai o bucată fragilă de cristal, gata să se spargă la cea mai mică vibrație. Îi plăceau schimbările, încîntată de posibilitățile lor, devenind astfel mai sigură pe ea. El se mulțumi să dea o dată din cap la întrebarea ei, apoi își puse lui însuși o întrebare. Putea ea să accepte o schimbare în privința lui?

În timp ce femeile o înconjurară pe Sandy, antrenînd-o într-o discuție vie, frații se apropiară de Alex, închizîndu-i vederea spre grupul feminin.

Joe îl bătu puternic pe spate.

– Ce-ai spune dacă am face un tur al insulei, mîine dimineată, după care tu și Sandy să luați avionul împreună cu noi spre Atena?

Rico ridică paharul.

– Beth simte lipsa copiilor, iar Joe cu Caroline

s-au gîndit că, dacă voi sînteți de acord cu treaba asta, ei s-ar putea reîntoarce acasă. Avocatul tău ar putea aranja un contract preliminar și, după ce semnăm, am putea sărbători asta mîine seară.

Alex întinse mîna după una din țigările lui Joe.

– Dacă Sandy e drăguță...

– Dacă Sandy e drăguță? repetă Joe. Alex, ea e una din persoanele cele mai drăguțe pe care le-am întîlnit vreodată. Nu-i așa, Rico?

– Chiar așa.

În seara următoare, Alex își aștepta rîndul în lumina caldă a restaurantului *Plaka*, pentru a arunca o privire prin fotografiile lui Sandy. Acestea erau trecute din mînă în mînă și se bucurau de aprecierile familiei Grimaldi. În timp ce aștepta, observa felul în care bluza de catifea neagră a lui Sandy se mula pe sînii ei. Și felul în care unul din cerceii ei, în formă de discuri roșii, îi mîngîiau umărul, cînd se apleca rîzînd. Lumînările pîlpîitoare îi luminau fața și umerii în culoarea caldă a mierii. El își masa tîmpla, în timp ce își aminti că, de fapt, ea chiar avea gustul și culoarea mierii. Deci faptul că și pielea ei avea aceeași culoare în lumina lumînării, nu era nici o surpriză pentru el.

Și, în mijlocul atmosferei festive, el era adâncit în gînduri.

Ar fi trebuit să fie mai vesel. Obținuse ceea ce dorise. Contractul inițial pentru covoare fusese semnat și, în plus, afacerea cu covoarele era în lucru.

Joe îl observă.

– Sandy e amuzantă, nu-i așa?

– Foarte amuzantă, fu de acord Alex, încercînd să nu o privească.

– Da, domnule. Și-ar putea lua fotografiile astea cu ea în Atlanta și ar putea picta după ele acolo, sau oriunde. Joe aruncă o privire peste fotografii. Nu sînt grozave? Nu putem spune că nu am fost norocoși să o găsim?

Lumina caldă dispăru brusc și, o secundă mai tîrziu, reflectorul fu îndreptat spre ringul de dans. Prin ușoara agitație care urmă, Alex revăzu în minte anumite momente. De ce îi păsa de ele? Frînturi de conversație îi trecură prin minte „... norocoși să o găsească... înapoi în Atlanta...”. În timp ce ritmul unui cîntec cunoscut începu, Alex trecu printr-un moment de frică paralizantă.

Tocmai cînd începuse să o vadă pe Sandy ca pe femeia capabilă de schimbări, de tranziții ușoare,

de a accepta cel puțin părți dintr-o lume altfel decât a ei, i se reaminti că l-ar fi putut părăsi peste câteva ore, ca să zboare înapoi, spre Atlanta.

Grăbind ritmul, orchestra se plimba printre mese. Cîțiva chelneri se mișcau în ritmul muzicii în timp ce serveau.

– Asta-i muzica din *Zorba Grecul*. Unde o fi Anthony Quinn acum? întrebă Caroline, aruncînd o privire directă spre soțul ei.

– Chiar aici, scumpo, spuse Joe, încetînd să mai bată ritmul cu degetele pe masă. Vrei să dansezi cu el?

În timp ce ei li se alăturară celorlalți pe ringul de dans, Beth Grimaldi se întoarse spre soțul ei, zîmbindu-i întrebător.

– Nu dansez, Beth, ripostă Rico. În trei ore, vom fi în avion și e ultima mea ocazie de a discuta cu Alex.

– Oh, Rico. Asta e o scuză aiurea și o știi prea bine, spuse Beth, întorcîndu-se spre Sandy. Nu știu ce crezi tu, dar nu am de gînd să părăsesc Atena, înainte de a dansa asta.

– Ei bine, nici eu, spuse Sandy, împreunîndu-și degetele peste masă și pocnind din pantofii ei de culoarea catifelei negre. Fără să-l privească, ea

se îndreptă spre ringul de dans. Rochia în dungi alb- negre se ondula atrăgător la câțiva centimetri deasupra genunchilor.

În ultima zi și jumătate, fusese la fel de caldă și delicată ca întotdeauna. Îl ajutase în noaptea trecută, rîsese de glumele lui în timpul plimbării pe care o făcuseră în dimineața aceea și chiar îi ceruse părerea în timpul discuției de afaceri pe care o avuseseră după-amiază. Ceea ce nu făcuse era să îl privească, așa cum obișnuia. Lung și adînc, făcîndu-l să-i bată inima și umplîndu-i sîngele de dorință. Și acum, voia să danseze înainte de a părăsi Atena. Deveni conștient dintr-odată, fulgerat de simplitatea acestui gînd. Dacă nu va face nimic, ea va dispărea pentru totdeauna. Alex simți panica, în timp ce nevoia de a se hotărî îl cuprinse din toate părțile, trecînd peste senzația de teamă care îl bîntuia de săptămîni. Se desfăcu la cravată, trăgînd-o în jos dinspre guler, și așezînd-o pe scaunul de lîngă el. Și, în timp ce își desfăcu cei doi nasturi de la cămașă, Rico se întoarse să îl privească.

– Vrei o țigară? îl întrebă Rico, lăsîndu-se pe spate, în scaun.

– Cred că tocmai m-am lăsat de fumat. Mulțu-

mesc oricum, spuse el, ridicîndu-se brusc de pe scaun. Își scoase haina, apoi își întoarse mînele cămășii deasupra coatelor. În tot timpul acesta, o privea pe Sandy și brațele ei fine, întinse peste umerii celor aflați de o parte și de alta. Un nor întunecat de păr plutea în jurul feței ei, în timp ce încerca să urmărească jocul dificil al picioarelor. Se urcă pe ringul de dans și se îndreptă spre ea. Ea își ridică fruntea în timp ce el întinse brațul și pocni din deget, chemînd-o spre el.

– Dar abia învătă pașii, o auzi el spunînd.

Îi zîmbi cald, într-un fel care ar fi sfărîmat cea mai tare dintre inimi, dar știa că ea putea s-o facă încă și mai bine. El voia zîmbetul acela care îl răscolea în stomac, pentru ca apoi să îl aprindă în întregime.

– Am să te învăț.

Ea îl privi în ochi și, în timp ce legătura dintre ei se adîncea, zîmbetul ei deschis se îndulci, trecînd peste el ca adierea caldă a brizei de vară. Ea își ridică brațele, apoi își puse mîinile într-ale lui. El o conduse spre centrul ringului de dans, în deliciul și aplauzele însuflețite ale celor din jur.

Scopul dansului era acela de a sărbători forța vieții lăuntrice. El cunoștea pașii, îl dansase de

nenumărate ori în cluburile de noapte din oraș. Dar, de data aceasta, pentru prima dată, el înțelegea eleganța seducătoare a dansului. O îndruma în mișcărilor ei nesigure, făcînd în așa fel încît încrederea ei să crească, cu fiecare nou pas, ca o undă delicată. Muzica spori în intensitate și mulțimea bătea din palme din ce în ce mai repede. Învîrtindu-se pe degetele lui, rochia ei bătea moale peste șoldurile lui. Cînd dansul se termină, Sandy era în brațele lui, sala era în picioare și teoria lui despre supraviețuire se sfărîmase în bucăți în jurul inimii lui.

Sandy își lăsa capul pe spate, apoi se întoarse un sfert de cerc, pe călcîie. Candelabrul de deasupra ei strălucea ca văzut printr-un cristal.

– Apartamentul ăsta aparține aceluiași Alex Stoner care scuipa sîmburi de cireșe pe plaja din Zephiros?

Auzi rîsul lui profund, în timp ce ușa se închise în spatele ei, cu un ușor clic.

– Da, aceluiași.

– Nu prea ești unidimensional, domnule Stoner, glumi ea privind peste umăr.

Felul lor jucăuș de a fi continuă așa cum înce-

puse imediat după dansul lor. Fără să înceteze să se privească unul pe celălalt, el își aruncă haina pe unul din scaunele sculptate din fața ușii. Cu excepția momentului în care dansaseră, el nu o mai ținuse în brațe, de fapt nu o mai atinsese de câteva zile.

Erau singuri și, la vederea brațelor lui dezgolite, ea oftă încet și adânc. Mînecele cămășii lui erau încă răsucite pînă deasupra coatelor, iar părul creț, blond, de-a lungul brațelor, îi înmuia linia mușchilor. Ea simți cum tensiunea creștea în toate punctele sensibile, în timp ce el trecea pe coridorul din marmură roz.

– Ești obosită?

– Deloc.

– Bine. Deschise brațele în semn de invitație. Mai e încă timp să vezi răsăritul soarelui peste Acropolis.

O cuprinse deziluzia pentru moment. Cîteva secunde se scurseră în tăcere.

– Trebuie să ieșim din nou?

El rîse, apoi o cuprinse cu brațul pe după umeri și o trase spre el.

– Doar pe terasa mea.

Un minut mai tîrziu, se sprijineau de balustradă,

privind luminile Atenei sclipind pe dealurile și valea de sub ei.

– Am senzația că așteptăm să se ridice cortina și nu să răsară soarele. În ce direcție trebuie să privesc?

– Acolo, la dreapta celor două lumini albastre.

El se apropie și mai mult și își lipi fața de a ei.

Obrazul lui, răsuflarea și căldura lui, în aerul răcoros al dimineții, o făceau să dorească să-și mîngîie obrazul de pielea lui.

– Cît mai durează? Întrebă ea, încercînd să nu pară amețită de apropierea lui.

El se retrase, apoi se sprijini cu cotul de balustradă.

– Destul ca să putem vorbi.

El ezită înainte de a continua, lăsînd-o să îl privească pentru o secundă. Toate senzațiile minunate pe care le trăise se adunară în stomac și o privi cu dorință.

– Despre ce?

– Ieri ți-am explicat de ce credeam că nu trebuie să facem dragoste.

Ea privi în jos, trecîndu-și unghia degetului mare peste linia catifelată care unea bluza de catifea cu rochia ei. Nu voia să audă tonul ăsta serios al lui.

– Sandy!

Nu-mi mai repeta numele, pentru binele meu, și nu îmi spune că seara asta nu a însemnat nimic pentru tine. Ea își ridică ochii, dar în loc să îi înfîlnească pe ai lui, îi fixă pe perdelele de nuanță portocalie ale orizontului.

– Da?

Dar nu îmi sfărîma inima, adăugă în gînd.

– Privindu-te, ieri și azi toată ziua, mi-am dat seama că nu am nici un drept să decid ce riscuri trebuie să iei tu sau nu. Faci o treabă excelentă fără să ai nevoie de vreun sfat din partea mea.

El își trecu degetele prin păr, apoi se apropie de ea într-un gest natural.

– Sandy, eu...

O cuprinse de umeri, strîngînd-o încet.

Tensiunea din mîinile lui îi transmise emoția ca un fel de curent prin centrul ființei ei.

– Credeam că-mi pot controla sentimentele astea dar, de fiecare dată cînd te privesc, te doresc și mai mult.

El își trecu degetele peste brațele ei și peste spate, ca și cînd ar fi vrut să și-o imprime în memorie cu fiecare mîngîiere.

– Nu vreau să regreti... Sandy, dacă nu ești

pregătită pentru asta...

Fiecare terminație nervoasă a ei vibra de dorința pentru el. Carnea ei părea să ardă peste tot pe unde o atingea el. Ea își puse degetele peste buzele lui, pecetluind cuvintele cu atingerea și zîmbetul ei.

– Sînt pregătită, Alex.

El o trase înapoi pentru a mai spune ceva, dar se predă cu un geamăt cînd ea își puse buzele ei pe ale lui.

– Sînt tot atît de pregătită pe cît ești tu, șopti ea, sărutîndu-l de cîteva ori pe bărbie.

El se aplecă, lăsîndu-se pradă sărutărilor, pe care apoi le făcea mai profunde, în timp ce își trecea limba peste buzele ei și înăuntrul gurii ei. Un rîu de senzații îi invadează corpul. Instinctiv, ea păși într-o parte împreună cu el, apoi se răsuci în brațele lui, pentru a avea o poziție mai bună. Cînd presiunea păru să o îngenuncheze, el îi prinse spatele coapselor și o trase mai aproape. Cu încă un sărut înfometat, ea se simți plutind și îl prinse de umeri. Gravitația dispăru brusc, cînd el o ridică înspre el și ea își înnodă picioarele în jurul șoldurilor lui.

Gura ei era umedă și gata pentru a fi explorată

și el știa că și restul trupului ei era la fel. O purtă în dormitor și o lăsă să își alunece picioarele peste șoldurile și coapsele lui.

Fu ceva delicios de stîngaci în felul în care descheiară cămașa lui și o traseră de pe umeri. Oprindu-se și reîncepînd de cîteva ori, căzură unul peste altul printre izbucniri de rîs. El își aruncă pantofii și își trase ciorapii, în timp ce ea își trase fermoarul rochiei.

– Lasă-mă pe mine să fac asta.

Desculț și fără cămașă, el își sprijini fruntea de a ei și își duse mîna prin spatelui ei. Îi deschise fermoarul pînă la baza spatelui, apoi îi trase rochia, dezgolindu-i sînii și începu să o coboare odată cu el însuși.

– Ești ca un cadou pe care așteptam să-l despachetez de atîta vreme... de cînd mă știu, murmură el savurînd curbele ei perfecte din apropierea suprafețelor lui tari. Rochia ateriză încet pe podea, în jurul gleznelor ei.

Trecîndu-și degetele prin părul lui, ea se înfioră cînd el își presă buzele de ale ei, sărutîndu-i întîi un sîn, apoi pe celălalt, după care își croi un drum de foc, sărutînd-o încet pe buric. Purta ciorapi bej pînă la coapse. Încet, el trase în jos unul

dintre ei. Mișcările lui grijulii păreau concepute anume pentru a o înnebuni. El își trecu buzele, apoi limba, prin interiorul unei coapse, în timp ce îi trăgea încet ciorapul de pe celălalt picior. Senzații delicioase o străbătură, în timp ce îi prinse umerii. Nimic din tot ceea ce experimentase pînă acum nu fusese atît de bogat în intensitate și atît de puternic erotic. Ținîndu-se de el, ea simți o plăcere nemăsurată cînd el își trecu buzele peste pielea ei. Ea se eliberă numai atît cît avu nevoie să își bage degetele mari pe sub lenjeria albă de dantelă, dar el fu cel care i-o trase în jos peste picioare și o fixă în timp ce ea o aruncă cu piciorul într-o parte. Dorința, ca o mulțime de focuri de paie, îi lumina, amenințînd să îi înghită pe amîndoi.

El se opri, își trase fermoarul pantalonilor și își dezbracă restul îmbrăcăminte.

Ea vru să-și scoată cerceii.

– Așteaptă.

– De ce? întrebă ea, înainte de a vedea o scînteie de umor în ochii lui întunecați de pasiune.

– Lasă-i.

El își ținu respirația, pînă cînd ea îi zîmbi în felul acela care îl făcea să i se strîngă stomacul.

Prinzându-i fața în mâini, el îi linse buzele în timp ce o cobora pe pat. Simțind discurile din sticlă roșie alunecând peste mâinile lui, el șopti din nou:

– Lasă-i unde sînt.

El îi supse sînii, pînă cînd fiecare sfîrc deveni tare și ea oftă în extaz. Voia să o strîngă, să o sărute, să o atingă pentru următorii o sută de ani, dar în momentul în care degetele lui simțiră lichidul încălzit dintre coapsele ei, el dori să-și unească carnea cu a ei. Ea gemu de dorință, cînd degetele lui îi mîngîiară sexul; apoi, el se ridică și o lăsă pe ea să îl conducă în adîncimea satinată. Înaintînd încet în ea, el își ținu respirația cînd presiunea amenința să-l dea gata. O simți fierbinte în jurul lui, apoi izbindu-se de șoldurile lui. Cînd își recăpătă controlul, începu să o sărute din nou. Sărutările erau fierbinți, încete, și deveneau mai profunde cu fiecare mișcare a șoldurilor lui.

Nu era timp de gîndit, dar ea nu făcuse altceva toată săptămîna decît să se gîndească la asta. Senzațiile de sfîrșit de act continuau să crească în ea, sporindu-i foamea, adîncindu-i dorința, conducînd-o din ce în ce mai aproape de totala unire cu Alex.

Cînd ea îi strigă numele, el o strînse, apoi o însoți într-o explozie de plăcere, topindu-se împreună. După aceea, el o ținu în brațe, încă sărutînd-o și încă strigînd-o.

– Sandy!

Ea își împreună degetele cu ale lui, simțindu-se pe deplin satisfăcută în brațele lui.

– Mmm, da?

– Am pierdut răsăritul soarelui.

Ea se vîrî și mai mult în brațele lui.

– Nu, nu l-am pierdut, șopti ea.

Capitolul 8

De pe măsuța de toaletă, pe care se cocoțase, Sandy urmărea liniile corpului lui Alex, detaliind încet musculatura picioarelor și a spatelui său.

Aruncînd o privire spre ceasul de pe noptieră, știa că va trebui să îl trezească în curînd. Trebuiau să fie la aeroport într-o oră, să-i primească pe cei doi negustori de lînă din Noua Zeelandă.

Imediat după ce se întorseseră de la Atena, Alex fusese total de acord să primească mai mulți oameni de afaceri și prieteni la casa lui din Zephi-

ros. Pînă în prezent, ea aranjase două picnicuri pe plajă, o cină la miezul nopții și o petrecere destul de mare. Și toate acele minunate zile și nopți petrecute singură cu el, printre toate astea. Deschizîndu-și casa și viața, el deschisese și o parte din ea. Asculta părerile ei, îi cerea sfatul și o ținea concentrată în prezent. Pentru prima dată în viața ei, cineva îi dăduse frîu liber și, fără nici un fel de restricții, îi spusese:

– Dă-i înainte!

Și așa și făcuse, în toate privințele. Cînd trebuiau să facă dragoste, ea era atît de surprinsă de spontaneitatea lui, pe cît era de a ei. Descoperise o senzualitate voluptuoasă, pe care nu știuse că o are, atunci cînd o făcea să se simtă mai vie și mai femeie decît se simțise vreodată. Fiecare moment cu Alex era desăvîrșit, era tot ceea ce își dorea, tot ceea ce își dorise vreodată.

El se întoarse în somn, mișcîndu-și piciorul pe sub cearceaf, și răsucindu-l apoi peste pat. Ceea ce se vedea din el pe sub cearceaful răvășit părea a fi o statuie căzută.

Observa tabloul: un braț fără cusur și două picioare puternice, masculine, despărțite, capul lui auriu parțial ascuns sub pernă și un braț răsucit

peste marginea patului.

Dar, deși picioarele și mâinile păreau ieșite din sculpturile lui Michelangelo, el nu era o statuie lipsită de viață; își reaminti cât de plin de viață fusese Alex Stoner la ora unu din dimineața aceea. Lovindu-se cu creionul peste buze și bărbie, și-l trecu apoi încet peste gură.

Dacă genul ăsta de gânduri avea să continue, nu va termina niciodată schița pentru că și-ar fi făcut din nou loc lângă el, înfierbîntîndu-l încă o dată, înfășurîndu-se în jurul lui și acoperindu-l cu zeci de sărutări. Zîmbindu-și sieși, își aminti de ultimele săptămîni și înțelese cât de fericit ar fi fost el dacă ar fi rămas mai mult împreună.

El își întoarse capul și ea putu vedea că fața lui era încă adormită. Coborî creionul, continuînd să îi privească gura. Gura aceea păgînă, care îi înfiorase corpul atît de intens, în orele tîrzii ale nopții. Simți un fior de plăcere, amintindu-și de clipele acelea.

Unul din ochii lui se deschise.

– Bună dimineața, frumoaso.

– Bună dimineața.

– De cît timp ești acolo?

– Nu prea de mult. Știi că trebuie să fii la

aeroport într-o oră, ca să-i primești pe negustorii aceia de lînă.

– E suficient timp. Strînse perna sub ureche și își frecă obrazul de ea. Încă nu ai terminat?

– Ești cam morocănos?

– Păi sînt cam singur aici, mormăi el, uitîndu-se la ea cu un ochi. Își întoarse capul spre pernă, dar ei nu-i scăpă zîmbetul lui plin de dorință.

– Ești într-adevăr?

Fără să îl privească, ea își trecu degetele peste cutia de creioane, dînd să se înțeleagă că alegerea creionului potrivit era mai importantă decît starea lui de singurătate.

– Da, într-adevăr. Și nu înțeleg de ce nu iei aparatul din sertarul de sus să îmi faci o fotografie. E mai rapid.

– Mai rapid?

Ea aruncă creionul în cutie și blocul de desen pe podea, înainte de a coborî de pe măsuță. Cu prefăcută dezamăgire, întrebă:

– Alex, nu știi că lucrările cele mai bune le fac foarte... încet?

El deschise amîndoi ochii. Își propti bărbia cu o mînă și își trase deoparte șuvițele de păr care îi cădeau peste frunte. Ochii i se iluminară, urmă-

rind-o venind spre pat.

– Nu ți-a luat atît de mult azi-noapte, ca să...

Ea se descotorosi într-o secundă de bucata de pînză care îi acoperea corpul.

– Doamne, ai cea mai nesuferită gură.

– Am crezut că îți place gura mea. Noaptea trecută m-ai întrebat...

Ea își puse mîinile peste gura lui.

– Nu te interesează cum arată desenul pe care ți-l fac? Am avut probleme cu partea asta a ta...

El îi împinse mîinile și i le ținu pe lîngă corp.

– Ai avut necazuri cu una din părțile mele? Și eu care credeam că le cunoști deja pe toate! Se aplecă pentru a trage cearceaful. Poate vrei să mă studiezi mai de aproape.

– Să-ți spun drept, ești incorigibil. E vorba de urechile tale. Sînt niște urechi mici. Compacte și...

– Poate ar trebui să privesc mai îndeaproape desenul ăsta, spuse el, întinzînd capul pentru a vedea blocul de desen de pe covorul de lîngă pat. Sper că nu faci unul din desenele alea ale lui Picasso, unde am trei ochi, părul albastru și un enorm...

– Alex!

Aplecîndu-se peste marginea patului, el apucă

blocul de desen.

– Hmm... și, în orice caz, ce sînt cheștiile astea care îmi cresc în frunte?

– Care chești? întrebă ea aplecîndu-se peste bloc.

– Coarnele astea, spuse el, arătînd spre cîrlionții de păr. Cînd ea se aplecă mai aproape, el o sărută ușor pe gît. Blocul căzu din nou pe covor, cînd el își trecu un picior peste ea. Începu să îi descheie nasturii cămășii ușoare.

– Ai făcut din mine un tip pasional.

– Vom întîrzia la aeroport, șopti ea, trăgînd cearceaful de pe șoldurile lui.

Aplecîndu-se, ea îi înconjură buricul cu sărutări catifelate, de-a lungul corpului.

– Alex!

– Hmmm?

– Ce ai să le spui?

– Am să le spun tuturor că e numai vina ta, zise el, închizîndu-și ochii cu un mic geamăt.

Ea privi spre el în momentul în care Alex ieși de sub apă și îi făcu semn cu mîna să-l urmeze.

– Hei, e ziua ta, domnișoară! E timpul să te miști ca să-ți faci poftă de mîncare pentru cină.

Ridicînd pensula de pe pînză, ea îşi privi hainele. Purta pantaloni scurţi şi un maieu.

– Sînt chiar la mijlocul pînzei ăsteia pe care o fac pentru tine şi, în afară de asta, nu am costumul de baie pe mine.

– Presupun că ai pe tine costumul de naştere, de ziua ta. E o veche tradiţie grecească.

Ea încercă fără succes să îşi oprească rîsul.

– Cred că am mai avut discuţia asta şi înainte, spuse ea, ridicîndu-şi pălăria cu pensula şi înălţîndu-şi capul. Dacă vreodată în viaţă fusese tentată să uite de sine, acum era. Inspiră tare şi închise ochii, ştiind că o viaţă întregă de „educaţie” nu putea fi dată deoparte aşa uşor.

– Pe cît de mult ador lipsa ta de inhibiţie, eu, spuse ea privind într-o parte, nu prea mă văd...

– Complet goală în natură? întrebă el mergînd spre locul unde stătea ea la şevalet.

– Ai dreptate, chiar dacă te repeţi.

– Poate că merită să mă repet, spuse el, aplecîndu-se şi plasînd un sărut pe obrazul ei. Lăsîndu-se în jos ca să se așeze pe enormul prosop de lîngă ea, el îşi şterse apa de pe faţă, apoi îşi rezemă bărbia în pumni.

– Oricum, am impresia că te obosesc.

El continua să se concentreze spre pînză, așteptînd ca figura ei să apară din spatele acesteia. Zîmbi cînd ea reapăru.

– Să mă obosești? De ce spui asta?

Întinzîndu-se peste cei cîțiva centimetri care îi despărteau, el își trecu degetele peste vârful picioarelor ei.

– Prima dată, doar la gîndul că fac baie în pielea goală, nu știai unde să mai privești.

Ea rîse ușor.

– Și acum nu fac la fel?

– Ba da, doamnă, la fel.

Așezîndu-se în așa fel încît să se poată bronză în apropierea lui Sandy, el închise ochii și zîmbi. Zilele petrecute împreună cu ea treceau pe lîngă ei într-o paradă a nesfîrșitelor plăceri. Să conducă de aici biroul din Atena devenise o treabă extrem de ușoară. Pentru prima dată în viața lui, înțelese ce însemna bucuria și știa că și Sandy o simțea. În afara faptului că împărteau această fericire, avusese și mica plăcere de a o privi testîndu-și posibilitățile ca artist și ca femeie de afaceri și reușise să aibă succes în ambele. Era conștient că legile vieții lui începuseră să se schimbe, de cînd simțea prezența lui Sandy, cu fiecare zi care

trecea. Singurul element de îngrijorare era această agitație pe care o simțea, când ea nu era prin preajmă.

– Cred că Harry și George au făcut o excursie plăcută pînă aici, nu crezi? întrebă ea.

Alex și-i imaginează pe cei doi din Noua Zeelandă pe scutere închiriate, alergînd în jurul insulei, săpătămîna trecută. Celor doi oameni exuberanți părea că le place insula, cu excepția unui singur lucru:

– „Locul ăsta are nevoie de un teren de tenis, amice“, spuse Alex încercînd să imite accentul lor, în timp ce o privea pe Sandy. Ce-i cu sprîncenele astea ridicate? Credeam că am reușit să le imit bine accentul.

Sandy ridică din umeri.

– Trebuie să recunosc, că și mie îmi lipsește jocul de tenis.

El observă privirea ei și simți cum îngrijorarea îi crește în piept.

– Jucai mult în Atlanta?

– Da. Obişnuiam să joc de trei, ba uneori de patru ori pe săptămîină, la club.

Își mușcă ușor buza, în timp ce părea să se gîndească la alte lucruri.

Cel mai mare dubiu al lui fusese acela că, probabil, ea nu s-ar fi putut obișnui niciodată cu stilul lui de viață. Dar ea nu numai că fusese de acord cu acesta, dar reuși să i-l schimbe în bine, făcându-l mai fericit ca niciodată. Și acum, cu tenisul ăsta blestemat care îi reamintea de Atlanta, începu să se întrebe dacă nu cumva era obosită de vacanța asta nesfârșită. Se ridică într-o rînă.

– Sandy!

– Da?

El luă o mînă de nisip, apoi o lăsă să curgă într-o grămăjoară conică în fața prosopului lui. De ce se simțea ca un copil speriat?

– Scrii mai multe scrisori în ultima vreme și primești altele aproape în fiecare zi. Am sentimentul că începi să simți lipsa prietenilor și a familiei, mai mult decît afirmi.

Ea ridică pensula de pe pînză, își strînse buzele și apoi clătină din cap.

– Mă plictisesc cîteodată, cu toată atenția și grija asta a lor, dar, într-adevăr, îmi lipsesc.

Ea își scărpină nasul.

– Dar tu? Trăind așa departe, nu îți lipsește niciodată familia? Nu vorbești niciodată despre ei.

El se ridică și își trase șortul pe el.

– Alex, am spus ceva greșit?

El dădu din cap.

– Nu vorbesc niciodată despre ei, pentru că ai mei nu sînt o familie fericită, ca a ta.

– Mă gîndeam că ar putea fi vorba de așa ceva. Dar mi-ar plăcea să te ascult vorbind despre ei, pentru că, oricum, sînt ai tăi. Accentul ei dulce, sudic, îl îmbună.

O privi un timp, apoi se rezemă de un zid de piatră.

– Cînd eram la Delphi, chiar înainte de a picta, spuseseseși că ai avut o viață perfectă. Ei bine, eu nu am avut una perfectă, Sandy. Mama ne-a părăsit, pe mine și pe tata, pentru un alt bărbat. Aveam numai cinci ani pe vremea aceea și tot ceea ce mi-a spus mama a fost că ea nu ne mai voia și că nu aveam să o mai vedem vreodată. Am crescut, crezînd că o făcuse, cumva, din vina mea.

Concentrarea se așternu pe fața ei.

– Oh, Alex, îmi pare rău. Am citit că întotdeauna copiii cred că ei sînt vinovați cînd un părinte dezertează.

El ridică din umeri.

– Oricum, ne-am luat lumea în cap, din ziua în

care mi-a spus-o. Ne-am tot mutat. Nu am stat prea mult nicăieri. Rîse scurt și tăios. Tata și cu mine nu prea eram de tipul Norman Rockwell. Sărbătoream „Ziua Recunoștinței” cu mîncare de-a gata de la autoservire. Cea mai lungă perioadă în care am stat undeva, a fost la *Braxton University*.

Ea se ridică și înaintă spre el.

– Continuă, spuse ea, vreau să aud tot.

El o trase în brațele lui și ea îi sărută fruntea.

– Cam la un an după moartea tatei, mama m-a găsit și mi-a spus că încercase tot timpul să afle unde eram. Mi-a spus că lucrurile nu mai mergeau bine cu noul ei bărbat, de multă vreme, și cînd el a aflat că ea se întâlnea cu cineva din familie, a trebuit să-i jure că nu mă va mai vedea niciodată.

Sandy își trecu mîna prin părul lui.

– După cum vorbești, se pare că încă nu o crezi.

– Nu știu dacă să o cred sau nu. Taică-meu a fost cel care era întotdeauna acolo, pentru mine, eram viața lui. Îi luă mîna lui Sandy și i-o sărută. Cînd mama și cu mine am reușit să fim, în sfîrșit, împreună, ea părea fericită să mă vadă, dar eu... nu prea puteam să mă apropiu sufletește de ea.

Sandy se trase din brațele lui, pentru a-l putea privi în față.

– E greu să uiți trecutul și să mergi înainte.

Menținându-și privirea spre apă, el expiră o gură de aer, printre buzele strânse.

– Trebuie să o faci, Alex, tu știi asta. Și am încredere în tine; știi că o vei face.

El își scutură capul și spuse:

– Cei și simpatie, nu? Se îndepărtă de stîncă și o luă înspre trepte. Asta nu se poate șterge cu o felicitare.

Ea se duse după el și îl apucă de braț oprindu-l.

– Întotdeauna există două fațete ale aceleiași povești. Nu pot vorbi în numele tatălui tău sau al mamei tale, dar pot vorbi din propria mea experiență.

– Propria ta experiență?

– Nu vreau să îți mai spulber alte iluzii despre Jackson, dar am să îți spun cîteva lucruri despre el, care te-ar putea ajuta să vezi lucrurile în perspectivă. L-ai cunoscut ca prieten, eu l-am cunoscut ca soție și familia mea l-a cunoscut ca pe „soțul perfect al lui Sandy“. În felul lui, el m-a iubit, dar îmi cerea mult și era inflexibil, înclinat să facă din mine versiunea lui de soție perfectă.

– Ce vrei să spui?

– Deși știa cât de mult însemna pictura pentru mine, credea că îmi răpea prea mult timp din cel dedicat pentru a fi o adevărată doamnă Jackson Benedict. Poate că era și gelos. Oricum, decisese că aș fi putut fi o soție mai bună dacă m-aș fi lăsat de pictură și mi-aș fi dedicat tot timpul lui. Și a reușit, pentru că eram tânără când ne-am cunoscut și vulnerabilă la criticile lui. Apoi, mai erau prietenii mei, dintre care unii erau de acord cu el. Îi făcea să se simtă atît de stingheriți de aerele lui de superioritate, încît au încetat să mai vină pe la noi. Uneori, credeam că înnebunesc în casa aia mare a lui și în lumea aia îngustă pe care o crease. Alex, a încercat pînă și din mormînt să își „conducă” soția văduvă.

– Din mormînt? Nu înțeleg.

– Oamenii pot face astfel de lucruri în numele dragostei. A hotărît ca, după o respectabilă perioadă de doliu, să mă recăsătoresc.

Alex clătină din cap.

– Continuă.

– A decis să mi-l aleagă el însuși pe norocosul bărbat și, apoi, cu puțin înainte de a muri, le-a spus asta părinților mei. Aproape cu vreo șase

luni în urmă, ei mi-au prezentat alegerea lui. Ea își scutură capul și rîse. Semăna atît de mult cu Jackson! Ceea ce a contat cu adevărat a fost că părinții mei și-au revenit, în sfîrșit, și mi-au vorbit despre asta.

– Jackson a ales pe cineva căre să fie viitorul tău soț?

Ea arată cu degetul spre el.

– Da. Așa cum tatăl tău v-a ținut despărțiți, pe tine și pe mama ta, toți acei ani, Jackson a făcut ceea ce credea el că era mai bine pentru mine. Numai că nu m-a întrebat niciodată ce credeam sau ce voiam eu, așa cum tatăl tău nu te-a întrebat niciodată pe tine.

– Era altceva, eu eram un copil, Sandy.

– Dar crescuseși.

Alex își coborî capul pentru un moment, apoi privi înspre mare.

– Nu știi, Sandy, chiar nu știi. A trecut atîta timp. Ea are acum un alt bărbat, are copii. Și nepoți.

Ea îi prinse bărbia cu vîrfurile degetelor și îl făcu să o privească.

– Viața e prea scurtă, Alex. Las-o să te iubească. Și dă-ți voie să o iubești.

– Lasă-te iubit, dă-ți voie să o iubești, repetă el, zîmbindu-i tandru. Ușor de zis, nu?

– Poate.

Întorcîndu-se la pensulele ei, începuse să pună capacele la tuburile de culori.

– Sandy, să nu te superi. Nu vreau să par nerecunoscător pentru mărturisirile tale.

– Nu m-ai supărat. Mă gîndeam numai cît de mult îmi lipsesc ai mei. Aș vrea să mergem în casă și să văd dacă reușesc să le telefonez, înainte de a ne întîlni cu Bertram și Claire pentru cină. Vrei să aduci tu șevaletul și restul de lucruri cînd vii?

Inima începuse să îi bată puțin mai repede decît de obicei.

– De ce să îi suni tocmai acum?

– Ca să aflu dacă tata își menține scorul la golf sub optzeci și dacă mama a primit inelul pe care i l-am trimis. Îi făcu cu ochiul, înainte de a apuca pînza între degete și de a se grăbi cu ea în sus, pe trepte.

– Știi, cred că ți-ar plăcea ai mei.

El începuse să simtă că lucrurile erau pe cale să se schimbe. Mai întîi telefonul. Apoi anunțul, de care-i fusese atît de teamă că va sosi.

Își începea primii ei pași înapoi, spre viața ei din Atlanta.

– Ce-ai zice de o cafea, înainte de a ne întoarce? întrebă Alex, în timp ce se plimbau de-a lungul cheiului.

– Mi-ar face plăcere o ceașcă, spuse ea, așezându-se la o masă goală de lângă faleză.

– Vrei să mai încerci să îi suni la telefon pe părinții tăi?

– Da, cred că da, spuse ea, întorcându-și fața spre marea de dincolo de port. Oh, Alex, uite, pot vedea vasul care intră în port. E atît de misterios, așa iluminat în întuneric.

Alex îi lăsa mîna și i-o strînse, în timp ce chelnerul se apropie. După ce comandă, el se lăsă pe spate, respiră adînc și privi spre solnițele cu sare și piper. Starea asta contemplativă o intriga. Imediat după plecarea de la Bertram, fusese tăcut.

– Mulțumesc pentru aniversarea asta atît de intimă, cu Bertram și Claire.

Bătînd din degete pe fața de masă albă, el îi zîmbi:

– Hmmm? Ah, ai dreptate.

Ea se aplecă înainte, scuturîndu-l ușor de braț.

– Alex, ai auzit ce-am spus?

El clipi.

– Îmi pare rău, ce?

– Ți-am mulțumit pentru aniversarea asta intimă a zilei mele, care s-a transformat într-o petrecere surpriză cu optsprezece dintre cei mai nebuni oameni pe care i-am întâlnit. Bertram spunea că ai pus la cale asta de câteva săptămîni.

Se apropie de fața lui și își încrucișară privirile.

– Îți amintești vreunul din amănuntele astea?

El îi zîmbi.

– Da, bineînțeles. Mă gîndeam doar... la anumite lucruri. El își încleștă maxilarele, relaxîndu-le apoi din nou, și din nou.

– Ce se întîmplă? Ai o privire atît de tristă!

El se retrase cînd li se turnă cafeaua în ceștile din fața lor.

– Costa, adu-mi un pachet de țigări și trece-l în contul meu. Întinzîndu-se după cele două pachetele de zahăr, le bătu ușor de podul palmei, înainte de a le deschide.

– O privire tristă, zici, repetă el.

– Da. Îl privi punînd zahărul în cafea, apoi amestecînd lichidul negru. Și, zău dacă pot înțelege de ce. A fost o petrecere atît de minunată și,

cu excepția discuției cu Bertram, cînd l-ai trîntit la pămînt pentru că insista să îți pui o fustă scoțiană de-a lui, credeam că te-ai distrat bine.

– Da, m-am distrat.

El o privi, observînd fiecare detaliu al feței ei. Intensitatea privirii lui nu slăbi în timp ce îi mîngîie părul și o strînse încet de obraz.

– Arăți atît de sexy în asta, spuse el, privindu-i rochia albastru-marin, care se mula atît de bine pe corpul ei subțire. Ești cea mai frumoasă femeie de aici.

– Ei bine, asta pare normal, de vreme ce stau cu cel mai plăcut bărbat.

Ea se așteptă la o reacție amuzantă din partea lui dar nu se întîmplă așa. Din nou, el îi surîse trist, aproape amar, apoi privi din nou spre ceașca cu cafea. El voia să spună ceva, era sigură, dar reușise din nou să evite discuția.

Ea privi spre vasul din care pasagerii începuseră să coboare pe chei. Scena era magică și misterioasă, dar nu o putea opri să se gîndească la starea ciudată a lui Alex. Făcuse tot ce putuse ca să facă din petrecerea ei ceva vesel și amuzant. De ce, se întreba ea, se simțea acum atît de nelalocul lui alături de ea? Se întoarse spre el,

hotărîta să afle ce nu mergea.

– Alex, dacă e ceva care...

El scoase o cutie lungă, catifelată, din buzunarul bluzei și o puse în fața lui, pe masă.

– Voiam să ți-o dau cînd vom fi singuri. Deschide-o.

Ea deschise cutia încet.

– Oh, Alex. Închise cutia repede. Dumnezeuule, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Rîzînd pentru prima oară în jumătatea de oră de cînd erau acolo, el luă cutia din mîinile ei și o deschise a doua oară.

– Doar n-ai de gînd să ții cutia închisă, zise el, scoțînd colierul. Ar trebui să îl porți.

El scoase colierul de perle albe de o mărime perfectă, cu doi de M din rubin în centru.

– Încearcă cerceii, pînă reușesc eu să-mi dau seama cum funcționează închizătoarea.

– Perle și rubine. Le ador împreună, șopti ea, luînd cerceii.

– La fel ai spus și cînd ai cumpărat inelul pentru mama ta.

– Cum de îți amintești? întrebă ea, scoțîndu-și cerceii din urechi și înlocuindu-i cu micul ciorchine

din perle și rubine.

El o privi lung și cu interes, încercînd să nu zîmbească.

– Încă de cînd ai spus cît de mult ți-au plăcut, mi te-am imaginat de cîteva ori cu perle și rubine. Și, crede-mă, imaginile au fost de neuitat.

El îi prinse colierul în jurul gîtului, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, pentru a o privi. La fel și cîțiva pasageri de pe vas, în timp ce își făceau loc să intre în restaurant.

– Ei bine, mă încadrez în imaginile astea? Întrebă ea, cu un zîmbet ușor.

– Da și nu, replică el, cu un aer incert, amuzant. Sandy, ești atît de minunată, șopti el aplecîndu-se pentru a o săruta. Mîinile lui se așezară pe coapsele ei.

– La fel ești și tu, spuse ea sărutîndu-l la rîndul ei.

Slavă Domnului că părea să-și fi revenit din starea de spirit în care se aflate. Își puse mîinile pe umerii lui și își lipi fruntea de el, spunînd:

– Îți mulțumesc pentru cadourile minunate de ziua mea. Mă faci să mă simt întotdeauna atît de bine.

Dar privirea aceea a lui, atît de serioasă, îi

întunecă din nou privirea.

– Hei, continuă ea, la fel de entuziastă, ce e, de ce ești trist?

– Vara asta a fost o vară deosebită pentru tine, nu?

– Doar știi că a fost. Ai deschis o nouă lume pentru mine.

– A fost... foarte deosebită și pentru mine, Sandy.

Ea își trecu degetele peste perlele de la gât. O prețuisese cum nici un alt bărbat nu o mai prețuisese pînă atunci. Și ea îi dăduse, la rîndul ei, tot ce avea mai bun. Iar el îi adusese, în schimb, atîtea noi bucurii. O durea dorința de a-l vedea deschizîndu-și sufletul și mărturisindu-i ce era în inima lui.

Ea îl privi, în timp ce el își mușca buzele și se mișca neconfortabil în scaunul lui. *Cere-mi să rămîn*, îi zise ea în gînd.

– Deci, cînd începe școala pentru tine?

– Școala mea? La paisprezece septembrie.

O tăcere plină de neliniște se așternu între ei. Va trebui să dau cîteva telefoane ca să aflu mai mult. Atingînd unul din cercei, ea respinse ideea că bijuteriile puteau fi cadoul de rămas bun.

– Și cum rămîne cu Atlanta, Sandy?

– Atlanta? Ea își trecu limba peste buze. Ce e cu Atlanta?

– Ai încercat să le telefonezi părinților tăi de trei ori, înainte de petrecere. Spuneai că cea mai bună prietenă ți-a scris și că ar vrea să mergi la nunta ei. Anotimpul pentru lucrurile astea de-abia începe, acolo. El întorcea din nou și din nou pachetul de țigări de pe masă. Îți lipsește mult viața aia?

Deodată, mintea ei se luminează. Bineînțeles că el voia ca ea să rămînă. Pur și simplu, nu mai fusese niciodată în situația de a solicita cuiva așa ceva. Și știind cît de mult fusese rănit în copilărie, fu sigură că nu voia să mai riște nici un fel de alt refuz. Fusese grijuliu de-a lungul anilor, ori de cîte ori fusese vorba să se angajeze în vreo relație. Ea auzise cîte ceva din trecutul lui, prin intermediul prietenilor săi. Diverse femei încercaseră să intre în viața lui de nenumărate ori, dar el insistase să rămînă singur.

– Alex, nu am de gînd să-mi reiau vechiul meu stil de viață. Cum poți crede că, după tot ce s-a întîmplat în vara asta, aș mai putea s-o fac?

Expresia feței lui se transformă într-un ames-

tec tandru de speranță și confuzie.

Rîzînd încet, ea își șterse o lacrimă de pe obraz și clătină din cap.

–Și acum, mai ai ceva să mă întrebi?

Tocmai în momentul în care el se simți în stare să formuleze o frază coerentă, o voce cu un accent educat, sudic, strigă de pe faleză:

– Sandy? Tu ești, dragă?

Apoi o alta, mai joasă strigă.

– Sandra Elizabeth Patterson, vino aici și îmbrățișează-ți tatăl!

– Oh, Dumnezeuule, Alex. Nu-mi vine să cred.

Își acoperi fața cu palmele, dar nu înainte ca el să poată vedea bucuria din ochii ei.

Capitolul 9

În timp ce Sandy își întâmpina părinții printre lacrimi și rîsete, Alex simți o multitudine de emoții conflictuale. Văzînd-o surprinsă și fericită, inima lui se încălzi. Simțise același lucru cînd zîmbetul și lacrimile ei îi spusese că nu mai avea de gînd să trăiască la fel ca mai înainte. Dar, cînd o văzu în brațele îmbietoare ale părinților ei, se simți cufundat într-un fel de singurătate pe care nu voise să o mai simtă din nou. Și apoi, mai era sentimentul acela aspru și tăios de gelozie. Nu își putea

aminti să fi împărtășit alături de părinții lui, un asemenea moment plin de dragoste.

Vechiul sentiment că nu aparținea nimănui, se cuibări din nou în inima lui. Se simți ca un străin, un intrus care era martorul unui schimb intim de sentimente ce aveau loc în fața lui. Tocmai când se gîndea să dispară în întuneric, rîsul lui Sandy îi aminti de căldură și lumină. Ea încerca să șteargă o urmă de ruj de pe obrazul tatălui ei, în timp ce mama ei făcea același lucru cu ea. În timp ce tatăl ei își ștergea obrazul cu batista, Alex aruncă cîteva monede pe masă și o porni spre cei trei. Pășind în jurul celor trei valize și al sacului cu bețe de golf, el își luă batista și o puse în mîna întinsă a lui Sandy.

După ce își șterse obrazul, Sandy își duse mîna la piept pentru a-și potoli rîsul. Făcînd un efort pentru a respira normal, îl privi pe Alex.

– Tată, mamă, acesta este Alex Stoner.

Mama îi prinse mîna între ale ei. Ochii căprui îi sclipiră cu o afecțiune sinceră.

– Mă simt ca și cînd te-aș fi cunoscut deja, Alex. Sandy ne-a scris atît de mult despre tine în scrisorile ei! E o adevărată plăcere : să te întîlnim, în sfîrșit.

Femeia subțire, cu părul argintiu, emana atîta căldură, încît îl făcu să se simtă vinovat de sentimentul de gelozie pe care îl simțise.

– E o plăcere să vă întîlnesc, doamnă Patterson, spuse el, acceptînd un sărut pe obraz.

Ceva familiar îl izbi ca un pumn, cînd inhală parfumul *Chantilly* al doamnei Patterson. Mama lui folosise întotdeauna *Chantilly*. Luptînd pentru a-și recăpăta controlul, îi întinse mîna tatălui lui Sandy.

– Domnule Patterson!

Pe cînd tatăl lui Sandy își elibera un braț din îmbrățișarea fiicei sale, lui Alex nu îi scăpă rapida privire cu care domnul Patterson îl măsura.

– Spune-mi R.J.!

Mîna lui era puternică, nu era tipul ăla care să-ți strîngă mîna formal, chiar dacă celălalt braț rămăsese în jurul mijlocului lui Sandy.

– Nu știu cum să îți mulțumesc îndeajuns că ai avut grijă de Sandy, după ce s-a rănit.

Alex reuși să zîmbească, în timp ce domnul Patterson o luă pe Sandy de mînă.

– Ia spune-mi, scumpo, cum merge încheietura? Eram atît de îngrijorați pentru tine. Mama ta a renunțat la vacanța noastră de golf din Arizona,

pentru a veni aici să îți sărute rana să te faci bine. Opt zile de mers! R.J. își ridică brațul ca pentru a se apăra de o lovitură din partea soției lui.

Glumele continuară în jurul lui Alex.

– R.J., termină cu minciunile astea! De fapt, el a fost cel care a insistat să venim, zise doamna Patterson, întorcându-se spre Alex. Spune-i că există un teren de golf la hotelul *Apollo*. Acolo ne-am făcut rezervările.

Alex ridică din sprâncene.

– Nu există nici un teren de golf pe insula asta.

–Nici măcar un câmp verde? întrebă R.J. încercând să stabilească o relație cu Alex. Spune-mi că există un câmp verde, Alex.

Alex scutură din cap.

– Sandy, cum ai putut să trăiești într-un loc atît de primitiv toate săptămînile astea și, după toate cele întîmplate, să arăți atît de fericită? întrebă tatăl ei cu prefăcută severitate. Înainte ca Sandy să poată răspunde, acesta se întoarse spre mama ei.

– Ai avut dreptate, Olivia, trebuie să o ducem pe fata asta acolo unde-i e locul. Înapoi, la *Clubul Stejarilor*.

Pe cît de nostim voia să pară R.J. Patterson,

Alex simți că era mai mult decît o falsă seriozitate în vocea lui.

Sandy își privi părinții, apoi privi spre Alex. Nu se sfii să-și ascundă zîmbetul.

– Veți fi mai mult decît surprinși să aflați cît de bine m-am simțit în locul ăsta primitiv.

Alex se simți dintr-odată mai bine, cînd privirile lor se întîlniră. Sperînd ca momentul să continue, el privi spre familia Patterson.

– E suficient loc în casa mea și, de vreme ce oricum nu e teren de golf la *Apollo*, nu mai are nici un rost să stați tocmai acolo.

– Oh, dar nu am vrea să deranjăm... spuse doamna Patterson.

R.J. își băgă mîna în buzunar. Deși continua să zîmbească, vocea lui păru mai serioasă de data asta.

– Are dreptate, Alex. Ne-am gîndit să îi facem o surpriză lui Sandy, nu să te deranjăm pe dumneata.

– Nici un deranj, spuse el apucînd o valiză.

– Ești sigur? întrebă Olivia Patterson. N-am vrea să vă încurcăm planurile.

– Nici o problemă, doamnă Patterson. Sîntem destul de adaptabili în privința programelor, pe

aici. Nu-i așa, Sandy?

– Desigur.

Alex se uită cum ea își muta privirea, ca un pendul, între el și părinții ei. Familia Patterson nu putuse să aleagă o zi mai nepotrivită, o oră mai nepotrivită, un moment mai nepotrivit pentru a veni. El tocmai străbătuse un câmp minat cu emoții ca să ajungă la un anumit punct cu Sandy, cu câteva minute mai înainte. Când, în sfârșit, ajunsese să creadă că orice era posibil pentru că ea renunțase la trecut, apăruseră în fața ei, din senin, două tentații ale vieții trecute. Faptul că, din întâmplare, cei doi erau niște oameni drăguți, nu prea îi era de folos.

– Priviți în sus, zîmbiți! Așa, fetele mele, spuse tatăl ei. Și acum, hai să facem o poză cum ne îmbrățișezi tu pe fiecare dintre noi.

– R.J., asta-i ultima fotografie! insistă doamna Patterson, în timp ce își îmbrățișa fiica.

– E absurd, Olivia. După asta, vreau să facem o fotografie a voastră, lîngă frescele alea.

Își petrecuseră ultimele zile ale vacanței lor vizitînd mănăstirea din secolul al XV-lea, de pe insulă. Săptămîna fusese deosebit de plăcută, plină

de plimbări și cumpărături, presărată cu fel de fel de discuții, și, slavă Domnului, fără aluzii neplăcute referitoare la relația ei cu Alex. Singura nemulțumire a lui Sandy fusese aceea că Alex nu îi însoțise în plimbările lor. El își petrecuse mai tot timpul acasă, ocupându-se de afacerile lui cu exportul.

Doamna Patterson o bătu pe mână pe fiica sa, apoi își lăsă capul și își aranjă inelul cu peridot de pe deget. Felul nervos în care o făcu îi atrase atenția lui Sandy.

– Mamă, ai vrea să-mi spui ceva? E cineva bolnav acasă? Bunicul?

– Nu, draga mea. Aș vrea să te întreb ceva și nu știu cum s-o fac.

Sandy rămase dreaptă și își puse brațul în jurul umerilor mamei sale.

– Mă poți întreba orice, spuse ea, simțindu-se mai mult ca un părinte decât ca un copil, pentru prima dată în viața ei. Trebuia să se obișnuiască cu sentimentul ăsta.

– Am făcut excursia asta în Grecia, pentru că tatăl tău și cu mine simțeam nevoia să putem vorbi, în sfârșit, despre ce voiam să-ți spunem de atîta timp.

Mama ei privi spre R.J. în timp ce își puse mâinile pe genunchi și oftă. Apoi continuă:

– Poate că te-am cocoloșit cu prea multă atenție în toți acești ani din urmă. Cred că am continuat de acolo de unde te lăsase Jackson. Am încercat chiar să te căsătoresc cu acel Charles Taylor Richardson, așa cum ne ceruse Jackson.

– Mamă, nu m-am mai gândit la asta de mult timp. Sper că nu-ți închipui că mai eram încă supărată, nu-i așa?

– Ei bine, dar nu ăsta-i motivul pentru care ai venit în Grecia?

– Nu. Nu ăsta-i motivul, zise ea, ridicându-se și sprijinindu-se de zidul curbat al scării. *De fapt, numai parțial*, se gândi ea. Voiam să călătoresc. Voiam să pictez. Voiam să stau pe propriile mele picioare, măcar o dată.

– I-am spus eu mamei tale că dramatizează, zise tatăl ei apropiindu-se de ele. I-am spus: „Sandy a noastră nu ține la nesfârșit o supărare”. Mă bucur să te văd pictînd din nou, scumpo. Afacerea cu familia Grimaldi și vînzările tale la galeria lui Bertram ne-au făcut să ne simțim mîndri de tine.

– Mulțumesc, tată.

Mama ei își strecură batista în interiorul mîneii puloverului.

– Dar ai rămas în Grecia mai mult decît ne așteptam, zise ea, trecîndu-și limba peste buze, nervoasă. Draga mea, nu numai vînzările te rețin aici, nu-i așa?

Părinții ei urmau să plece a doua zi. Ar fi fost incorect ca ei să fi plecat fără să le fi dat vreo explicație. Dar ce-ar fi putut să le spună? Ea privi vîrfurile tenișilor ei roșii, în timp ce își trecea mîinile peste pulpe. Cum, oare, putea să le explice că, deși Alex nu îi ceruse să rămînă și nici măcar nu îi spusese că o iubește, ea știa că o va face în următorul moment cînd vor fi singuri. Ea își strînsese ochii.

– Sandy!

Ea nu putea da nici un fel de detalii nici unuia dintre ei, dar putea să îi asigure cu toată sinceritatea:

– E vorba și de Alex.

Tăcerea deveni mai puternică între zidurile mănăstirii, în timp ce părinții ei schimbă o privire lungă. Deci asta era, se gîndi Sandy. Acum putea să-și dea seama cu adevărat dacă părinții ei o considerau o persoană nouă, independentă, ca-

pabilă să ia propriile ei decizii.

Tatăl ei vorbi primul.

– Nu am să te stînjenesc în nici un fel dacă am să-l întreb pe Alex care îi sînt intențiile? Vreau numai să știi că nu te-am văzut niciodată mai fericită.

– Mulțumesc, tată, spuse ea, lăsîndu-se pradă îmbrățișării lui ca de urs. Un val de afecțiune trecu peste ea.

– Asta înseamnă atît de mult pentru mine; șopti ea. *Una caldă, una rece*, se gîndi ea, aruncîndu-i o privire mamei sale.

Cu mai puțin entuziasm decît soțul ei, doamna Patterson se alătură îmbrățișării. Ea își lipi obrazul de umărul fiicei sale.

– Sîntem mîndri de tine. Ne-ai lipsit atît de mult. Cînd vii acasă? După cîteva secunde, doamna Patterson își ridică privirea.

– Ce spui, Sandy?

– Nu știu.

– Nu ai menționat nimic despre căsătorie. Și școala? Asta o să înceapă...

– Cred că nu mai am nevoie de ea.

– Olivia! Tatăl lui Sandy privi în ochii soției lui. Tocmai îi spuneam cît de mîndri sîntem de ea.

Tocmai îi spuneam că nu am mai văzut-o nicio dată atît de fericită. Să avem încredere în ea, în decizia pe care o va lua.

– În mod sigur de Crăciun, spuse mama ei, privind-o intens.

Domnul Patterson își plecă privirea, pentru a întări contactul cu ochii soției lui.

– Avem încredere în ea, nu-i așa, Olivia?

Doamna Patterson își mușcă buza.

– Da.

– Și nu vom insista să împartă cu noi nimic mai mult decît ce are de gînd deocamdată.

Doamna Patterson aprobă în liniște.

El își privi tandru fiica.

– Te-ai schimbat mult în vara asta, Sandy. Devii tu însăși.

În după-amiaza următoare, Sandy stătea aplecată peste masa din bucătărie, tăind biscuiți în formă de stea, împreună cu mama ei. În timp ce mirosul de brandy, migdale și apă de trandafiri plutea în aer, ea îl putu auzi pe tatăl ei lovind mingile de golf în sufragerie. Ca de obicei, Alex era în biroul lui.

– Cum spuneai că se numesc? întreba Olivia,

așezînd biscuiții pe tava de copt.

– *Kourabiethes*. Sporovăiala nervoasă a mamei nu încetase deloc, toată ziua.

– Ești sigură că așa ai de gînd să-ți petreci ultima ta zi în Grecia? Am putea face un picnic în păduricea de măsline despre care ți-am mai vorbit. Sau jos pe plajă.

– *Kourabiethes*. Vezi, știam că pot pronunța. Nu, nu. Asta este exact ceea ce voiam să fac.

Sandy puse deoparte tăietorul de biscuiți și își șterse mîna de șorț.

– Ce e? Întrebă ea încet. Ce s-a întîmplat?

Doamna Patterson ezită, înainte de a ridica un alt biscuit în formă de stea și de a-l pune în tavă.

– Nimic.

– Ba da, spuse ea.

Văzu cum veselia forțată de pe fața mamei ei dispare încet.

– Știu că tatăl tău nu vrea să mă amestec în treburile astea dar mi-ai lipsit. Mi-au lipsit cumpărăturile pe care le făceam împreună și coptul pîinii miercurea și cina noastră de vineri de la club. Olivia privi prin fereastra deschisă spre Marea Egee. Ești supărată pentru că gîndesc în felul ăsta?

Ea ridică tava plină de pe masă, apoi se opri pentru a privi pe fereastră.

– Nu. Aș fi chiar surprinsă dacă nu ai simți un pic lipsa lucrurilor ăstora.

– Îmi lipsesc, spuse mama ei, cu lacrimile curgându-i pe față.

Sandy își înghiți nodul din gât și spuse:

– Știi, n-aș fi putut să rămân toată viața văduva nobilă a lui Jackson sau fetița ta. A trebuit să ies în lume și să îmi croiesc propria mea viață. Să mă recreez pe mine însămi. Trebuie să înțelegi și să accepți lucrurile astea, ca să putem merge înainte cu viețile noastre. Și, rîzînd încet, zise: Și pentru ca tata să te poată lua înapoi în Arizona.

Pentru un lung moment, Olivia Patterson continuă să privească Marea Egee, cu lacrimile brăzdîndu-i obraji. Apoi, așezînd tava de biscuiți din nou pe masă, își șterse ochii și-i zîmbi fiicei sale.

– Dacă sînt în stare să învăț să pronunț numele prăjiturilor ăstora, *Kourabiethes*, voi fi în stare să o accept și pe noua Sandy.

Îmbrățișînd-o pe mama ei, Sandy șopti:

– Știam că vei putea.

– Dar sper că vei fi acasă de Crăciun, Sandy. E un moment atît de important pentru noi toți. L-ai

putea lua și pe Alex...

Ea o strînse încă o dată pe mama ei. De ce nu înceta să se teamă că rămîne pentru totdeauna aici? se gîndi Sandy.

– De Crăciun, spuse ea, imaginîndu-și-l pe Alex lîngă ea și pomul de Crăciun,... bînd lichior dintr-o cupă de argint... și simțindu-se mîndră să-l prezinte fiecărei rude de pe o rază de cinci mile din jurul Atlantei... căsătorindu-se cu el în noaptea de Crăciun. O strînse pe mama ei mai aproape.

– N-aș putea lipsi de Crăciunul ăsta din Atlanta, pentru nimic în lume.

– Ce ai de gînd să faci cu toți biscuiții ăștia? întrebă domnul Patterson, intrînd în bucătărie. Trăgîndu-și nasurile din cauza lacrimilor, amîndouă femeile se dădură într-o parte și priviră urla la alta.

– Habar n-am, spuse Sandy, înainte de a pufni în rîs.

Printre hohotele de rîs, Olivia spuse:

– Dacă nu mă arestează pentru furt, cred că i-aș lua cu noi pentru tombola de Crăciun. Ce zici, Sandy?

Înainte de a răspunde, un tușit ușor teatral răsună în bucătărie. Cei trei Patterson se întoarseră

spre cea de-a doua ușă care conducea spre hol.

– Fără să lăsați nimic pentru mine, doamnă Patterson?

– Aici erai! Sandy se șterse pe șortul ei, apoi se aruncă în brațele lui Alex.

Era tot atât de picantă ca și un pahar de șampanie. El o sărută ușor pe buze, apoi o privi în față. Căuta ceva ce ar putea recunoaște. Un semn de unde ar fi putut începe odată ce părinții ei ar fi plecat. O privea, oare, prea intens?

– Am avut o săptămână minunată împreună, îi spuse ea, întorcându-se spre părinții ei.

– Nu îți putem mulțumi destul pentru ospitalitate, Alex, spuse Olivia. Am petrecut minunat.

– Amin, adăugă R.J.

– A fost cea mai frumoasă perioadă, fu de acord Sandy, ținându-l de mână pe Alex. Se întoarse spre el. Într-adevăr, cea mai frumoasă perioadă, Alex.

El nu se îndoise nici o clipă. Mai ales văzându-i zîmbetul ăla pe buze și tendința de a continua să îi strângă mîna și praful de zahăr de pe nasul ei și de pe mîini.

O lăsă să îl scoată din bucătărie și să îl ducă în dormitor.

– Alex Stoner, spuse ea cu o voce amenințătoare, jucându-se cu nasturii lui. Ne-ai ignorat toată săptămîna.

Ce putea să îi spună? Că auzise rîsetul lor răsunînd în toată casa și că de cincizeci de ori fusese gata să apuce clanța dar că se retrăsese apoi de tot atîtea ori? Că se blestemase că intrase în relația asta? Că inima lui devenise ca o bucată de oțel din cauza golului de singurătate ce-l simțise în ultimele șase zile?

– N-ați avut nevoie să mă amestec în reuniunea asta a familiei tale. Se pare că v-ați distrat excelent.

Ea îi lăsa nasturii în pace și îl prinse de mijloc.

– Alex, a fost minunat. S-au schimbat. S-au schimbat, de- adevăratelea.

– S-au schimbat?

Privind pierdut la zidul alb din fața lui, simți cum îl cuprinde singurătatea. Și nu putea face nimic s-o oprească.

– Da, pentru că au acceptat, în sfîrșit, că nu mai sînt fetița lor neajutorată. Totul e atît de destins între noi, acum. Tata a fost de-a dreptul minunat. Iar mama face deja planuri în privința mea, pentru Crăciun.

Crăciunul. „N-aș putea pierde Crăciunul ăsta în Atlanta, pentru nimic în lume“. El nu își putea scoate cuvintele astea din minte. Fuseseră primele pe care le auzise, cînd se apropiase de ușa bucătăriei. La dracu, de ce nu terminase cu povestea asta, cu săptămîni în urmă? Își băgă mîna în buzunar și își scoase țigările. După ce-și aprinse una, îi zîmbi.

– Știam că, probabil, lucrurile vor merge spre bine.

Ochii ei se îngustară, bănuitori.

– E totul în regulă cu discuția pe care ai avut-o la telefon?

– Desigur. De ce întrebi?

– Nu știu, spuse ea, ridicînd din umeri, dar pari cam încordat.

El își trecu degetele prin păr.

– Îmi pare rău. Am o grămadă de lucruri pe cap. Nu prea am trecut de mult pe la biroul din Atena, în vara asta.

– Înțeleg, spuse ea, întorcîndu-se și mergînd spre focul din cămin.

Își trecu mîna peste faianța albastru-verde din fața căminului.

Ce Dumnezeu se întîmpla cu el?

Și așa se simțea că se pierde, mai era nevoie ca el să-i facă vînt?

Stingîndu-și țigara, el se îndreptă spre ea, prinzînd-o în brațe.

– Cînd am să te am singură?

Imediat, simți cum ea se relaxă și se lăsă în brațele lui.

– În seara asta.

Îl duru inima cînd se gîndi că și ea va pleca în curînd. Inspirînd parfumul ei, o sărută pe tîmplă și se întrebă cum ar fi să se trezească fără a-și simți corpul lui mulat pe al ei. Cîte nopți va mai putea ține paradisul ăsta în brațe? Ar fi bine să o întrebe, pentru ca apoi să se poată bucura de timpul care le mai rămînea. *Și atunci, întreab-o, pentru Dumnezeu.* Ce spusese Jackson în toți anii ăia, despre el? „Lui Alex Stoner nu-i e frică...” *Greșeală, prietene.*

După ce părinții ei plecară, dispăru orice distracție care ar fi putut masca adevărul. Ceva se schimbase în privința lui Alex. Nu-l mai interesa jocul ironic obișnuit. O sărutase de multe ori, după care însă nu-i apărea nici un zîmbet. Nu mai rămăsese nici o urmă din jucăușul și neastîmpăratul

Alex. Ce se întîmplase? Unde îi era bucuria? Cînd își va reveni?

În timp ce se gîndea la întrebările astea, era sigură totuși că un lucru nu se schimbase. Dorința unuia pentru celălalt era mai puternică decît ori-cînd. O citea în ochii lui, o vedea în felul în care buzele lui păgîne se deschideau de fiecare dată cînd o privea, în tremurul nărilor lui, cînd se uita spre ea. Dorința lui era aproape tangibilă. Și a ei la fel.

Curiozitatea ei, ca și excitația pe care o simțea, erau imense de cînd rămăseseră singuri. Era numai la cîțiva pași de ea, scoțîndu-și butonii de la mînecele cămășii, descheindu-și cămașa... privind-o cu alți ochi ai sufletului său. O privire adîncă, plină de dorință, tăcută, de care nu fusese conștientă pînă în noaptea aceea. Instinctul feminin o împinse să îl exploreze. Știind cît de mult îi plăcea să o privească dezbrăcîndu-se, ea o făcu încet, cu atenție. După ce-și scoase pantofii și hainele, încercă să prindă închizătoarea colierului. El clătină din cap. Atunci, ea își aminti ceea ce îi spusese cînd i-l dăduse. Pășind mai aproape, ea își trecu degetele peste colier.

– Așa ți-ai imaginat că voi arăta în perle și

rubine? întrebă ea, seducător.

Dîndu-i mîna la o parte, el ținu colierul între corpurile lor. Lumina de pe terasă accentuă intensitatea privirii lui și el păru să o soarbă în întregime.

– Cam așa! spuse el, ridicîndu-i mîna la buze și apăsînd degetul ei mare pe gura lui.

Îi supse apoi încet degetul. În timp ce învîrtea limba în jurul lui, singurul sunet ce se auzea era respirația ei grăbită. Respiră și mai repede, cînd el făcu același lucru cu alte două degete. Cînd termină, ea închisese ochii și fiecare terminație nervoasă a corpului ei își dorea aceeași atenție. Trecuse de punctul bunelor maniere.

– Spune-mi ce vrei, Alex. Spune-mi de ce ai nevoie.

El îi coborî mîna și o presă de corpul lui.

– Am nevoie de plăcere, zise el, luînd-o jos pe cerga albă, lăptoasă. Trecîndu-și mîna peste sînul ei, el îi mîngîie încet sfîrcul, întărindu-l, apoi întinse mîna spre căldura catifelată dintre coapsele ei.

Ea știa ce voia el, și îi oferi totul. Mîngîieri... strîngerii... sărutări umezi, fierbinți... rugăminți șoptite... apoi mîngîieri înnebunitoare... și apoi

sfârșitul acela nebunesc în care dai și primești și... și simți că trăiești.

Cînd el încercă să iasă din ea, ea îl ținu înăuntru.

– Alex, te voi iubi mereu.

El privi într-o parte și înghiți. Crezuse că poate rezista plecării ei, dar acum era un muribund. Ea își spusese fraza ca pe un glonte înfășurat în satin, mama tuturor despărțirilor. *Te voi iubi mereu.* El se trase înapoi, dar ea nu îl lăasă.

– Alex! Alex, spune ceva! Vorbește-mi.

El ar fi vrut înapoi visul acela fără sfârșit.

– Mai vreau, Sandy, spuse el, intrînd din nou în ea.

Vocea lui era o șoaptă răgușită.

– Vreau mai mult.

Și ea îi dădu mai mult.

Capitolul 10

Locul din pat, de lângă ea, era gol, dar ea știa unde e Alex, înainte de a deschide ochii. Și-l imagina făcând ceea ce îi plăcea să facă dimineața, înotînd gol în mare. Zîmbi ușor. Era ceva magic în plaja aia și în apa sărată a Mării Egee.

De fiecare dată cînd fuseseră împreună acolo, Alex scosese la iveală ceva nou în privința lui însuși. Poate că, în dimineața aceea, avea să termine discuția pe care o începuse săptămîna trecută. Și să i se alăture la înot er în mod fabulos

de a-i spune bună dimineața omului pe care îl iubea.

După ce își puse pe ea costumul de baie și se înfășură în halatul de plajă, ieși din cameră. Și, în timp ce un zîmbet începu să îi lumineze fața, ea ieși pe terasă și se opri dintr-odată, împietrită. El stătea la capătul terasei, cu mâinile încleștate de balustradă. Și era îmbrăcat cu costum și cravată.

– Alex!

El privi peste umăr, apoi înapoi spre mare, înaintea de a se întoarce spre ea.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața.

Cravata îi era înnodată, gulerul cămășii, de un albastru deschis, era apretat și pantofii lui negri erau perfect lustruiți.

– De ce te-ai îmbrăcat așa? întrebă ea, arătînd spre hainele lui. Cum el nu răspunse imediat, ea, pași desculță spre el, oprindu-se la cîțiva pași în fața lui.

Briza îi flutură cravata, dar el și-o aranjă înapoi în haină.

– Trebuie să prind avionul de zece pentru Atena.

– N-ai amintit nimic despre asta, ieri.

Ea învîrți în mîini o bucată a halatului de pro-sop alb, iar frica începu să i se cuibărească în stomac.

– Mă cunoști. Urăsc să stric un moment bun, spuse el, încet, în timp ce își duse mîna la buzunarul de la haină după o țigară. Putea să suporte asta, își aminti. Repede, curat, atît în exterior cît și pe dinăuntru. Juçase scena asta de atîtea ori înainte, atît cînd era copil cît și ca adult.

Ea își clătină capul încet.

– Înțeleg. Cînd te întorci?

El prinse țigara între degete, aprinse un chibrit și, cînd scoase fumul afară, o privi.

– Tocmai asta e. Nu peste puțin timp. Înțelegi, am neglijat inspecțiile la fabrici de prea mult timp. Pe urmă, am niște probleme de rezolvat cu banca din Zrich, după care niște prieteni m-au invitat în Corfu. Tu te vei întoarce la școala de arte din America, înainte ca eu să mă reîntorc aici.

Simți că îi fuge covorul de sub picioare, dar, în același moment, manierele ei de societate, ca un reflex, se afirmară din plin. Își duse ambele mîini la piept.

– Nu pot să spun că nu e o surpriză, reuși să spună, făcînd un efort pentru a zîmbi. Nu știu cum

să-ți mulțumesc pentru... tot.

El privi spre capătul țigării.

– N-ai pentru ce. A fost o plăcere să te am lângă mine, Sandy. Își masă ceafa. Uite ce-i, urăsc despărțirile lungi. Poți sta aici cît vrei. Spune-i numai lui Bertram cînd pleci. Și am să pun pe cineva de la birou să te contacteze în legătură cu afacerea Grimaldi. Își privi ceasul. Taxiul meu e deja pe aici pe undeva, probabil. Își puse mîna în jurul umerilor ei. Mă conduci pînă la ușa, nu?

Ea inspiră adînc.

– Sigur, spuse ea, luptînd să își amintească de ce trebuia să fie curajoasă și grațioasă, cînd el îi mîncă inima, în loc de micul dejun.

– Nu te-am văzut toată vara, prietene, spuse Dimitri, punînd o ceașcă cu cafea în fața lui Alex. Zvonurile spun că ai fost răpit de o zeiță, ținut prizonier în propria ta casă și torturat pentru secretele tale de dragoste.

Pe cît de rău se simțea, Alex nu reuși să nu rîdă, măcar pe jumătate.

– Nu poți da crezare la tot ce se aude, spuse el scoțînd o nouă țigară.

Cînd își dădu seama că are deja una aprinsă

În scrumieră, el o oferi pe cea de-a doua femeii de lângă el. Trecuseră doar cîteva zile de cînd plecase Sandy și deja se încurca la numărătoare. Își frecă tîmpla. Propria îndoială îl îmbolnăvise, încă de cînd decolase ieri dimineată de pe Zephiros. Simțea nevoia să se dea cu capul de pereți. Ce dracu căuta acolo?

– Și fumezi prea mult.

Dimitri îl privi pe Alex pentru un minut, apoi se așeză lângă el.

– Poate te-ai simți mai bine dacă ți-ai satisface dorința de ceva dulce.

Înainte ca Alex să poată răspunde, femeia de lângă el, scundă și cu părul buclat, produse un sunet dezgustător cu limba.

– Lui Alex nu-i plac dulciurile, Dimitri, spuse ea cu un puternic accent englezesc. Lui îi plac mai mult gustările exotice. Nu-i așa, Alex?

Punîndu-și mîna pe genunchiul lui, ea repetă întrebarea. Cum el nu răspunse, ea se întinse după ceașca de cafea, bînd de-a dreptul din ceașca lui.

– Oricum, n-are de gînd să-mi spună unde a fost toată vara. Trebuie să fie un secret serios, dacă îl face să arate atît de trist, Dimitri. Ce ar

trebui să fac ca să-și uite tristețea? ✓

Alex își împreună brațele și se aplecă înainte, punându-și mâinile pe masă. Indiferent de motivul care-l împinsese să o sune pe Tina, acesta se pierdea sub strigătul unui singur gând; fusese o greșeală stupidă. Cei doi oameni se priviră unul pe altul, apoi Dimitri se ridică și dădu din umeri.

– Tina, nu cred să poți face ceva pentru Alex.

– Ba, bineînțeles că pot, spuse ea, trecîndu-și mîna peste coapsa lui Alex, pe sub tăblia mesei. Nimic nu s-a schimbat între Alex și mine.

O greșeală de-a dreptul stupidă. Dar el își dădu seama de ce îi telefonase Tinei. Credea că putea uita totul alături de ea, în cîteva minute, și astfel n-ar fi trebuit să se mai gîndească la Sandy.

Pe undeva, în planul ăsta, era ceva greșit, idiot, dar așa se hotărîse pînă în momentul ăsta, pînă își dădu seama cine fusese victima. El fusese acela.

Nu exista nici o forță de pe pămînt care să-i poată abate gîndurile de la Sandy. Și, cu siguranță, nu plăcerea lipsită de consistență pe care i-o oferea femeia de lîngă el.

– De fapt, Tina, spuse el dîndu-i deoparte mîna de pe picior, s- au petrecut niște schimbări.

– Serios? Ea se dădu înapoi, trase adînc din țigara ei și aruncă apoi fumul vertical, deasupra capetelor lor. Și schimbările astea te-ar putea împiedica să mergi cu mine în Corfu, săptămîna viitoare?

Alex își mută privirea de la Tina la Dimitri și înapoi spre Tina. Bertram îi telefonase în dimineața aceea, să îi spună că Sandy avea de gînd să plece după-amiază și, dacă el nu își venea în fire, s-ar fi putut să nu o mai vadă vreodată.

Cînd Alex încercă să îl convingă că Sandy decisese deja să se întoarcă la vechiul ei stil de viață, Bertram îl numise tîmpit și îi închisese telefonul. Bertram avea dreptate. Fusesse un tîmpit. Fusesse un idiot, cînd o lăsase să creadă că amintirile despre Jackson îi puteau ține despărțiți.

Fusesse nebun cînd își spusese că o salva pe Sandy de la durere și confuzie, neapropiindu-se de ea. Și ar fi un idiot desăvîrșit, dacă nu ar prinde-o înainte ca ea să iasă din viața lui, ca să revină la vechea ei viață.

– Alex, nu mi-ai răspuns. Tina își aranjă fusta ei scurtă, de piele albă, peste picioare.

– Îmi pare rău, Tina, nu cred că voi putea veni în Corfu, spuse el, stingînd țigara. Își privi ceasul

și strîmbă din nas. Dimitri, trebuie să folosesc telefonul tău. E vorba de ceva urgent.

Înainte ca Dimitri să poată spune ceva, Tina îl întrebă:

– Cum adică, nu poți merge în Corfu?

Alex își băgă mîna în buzunar.

– Cît costă consumația, Dimitri?

Dimitri zîmbi, făcînd cu mîna în sensul că trebuie să uite de nota de plată.

– Azi ai fost invitatul meu, iar telefonul e în bucătărie.

Ochii Tinei se îngustară de mînie.

– Ce-i cu toată urgența asta? Vreau să știu.

– E vorba de maică-sa, spuse Dimitri.

Alex îl bătu pe umeri pe proprietarul restaurantului, în timp ce se îndreptă spre telefon.

Mai devreme sau mai tîrziu, durerea inimii ei avea să atingă apogeul și ea voia să fie departe de insulă, înainte ca acest lucru să se îndeplinească. Sandy puse restul bagajului ei în portbagajul mașinii lui Alex și se întoarse după pînze.

Uitîndu-se de jur-împrejur prin sufragerie, ca pentru ultima oară, privirea i se opri pe peisajul marin pe care îl pictase pentru el. Nu reușiseră

să îl înrămeze pînă atunci și încă mai stătea așa, pe șevalet. Ea continuă să privească scena seducătoare, plaja bej, razele soarelui strălucind în apă și umbrele în dungi roșii și portocalii ale umbrelei de plajă.

Nu că ar fi vrut să schimbe un fir de nisip de pe plaja aia, o picătură din apa mării sau o fibră din făptura lui Alex Stoner, dar voia ca el să știe că ea va fi pentru totdeauna alta și se va schimba mereu, datorită lui. Dar el nu va ști niciodată. Ea luă pînzele și se pregăti să iasă.

Ezită o clipă. Așezînd cutia cu vopsele pe masă, privi marea și își simți inima bătînd. Dacă ei nu vor mai fi împreună, cel puțin avea o posibilitate să-i arate că avea curajul, dacă nu inima, să reușească și singură.

Înainte de a ieși din casa lui și de a păși în viață fără el, îi va lăsa dovada de netăgăduit că ea continua să meargă înainte. Lucră repede și, cînd termină, puse jos penelul și ieși pe terasă.

Alex își ținu respirația în timp ce taxiul trecea încet printr-o turmă de capre care rătăceau pe drumul de peste coline. Răsufcă ușurat cînd mașina începu să prindă viteză. Nu fusese niciodată

atît de bucuros și totodată atît de neliniștit că se afla în drum spre casa lui de pe Zephiros. Nimeni nu-i răspunsese cînd telefonase de la Dimitri. În loc să-i treacă prin gînd că ea plecase deja, el încerca să fie optimist în privința reacției lui Sandy, cînd îl va vedea.

Cînd i-ar fi vorbit. Cînd i-ar fi explicat. I-ar fi cerut scuze. Ar fi implorat-o, dacă ar fi fost nevoie, să rămînă. Mai era încă timp, își spuse, cînd zări mașina pe care o lăsase la dispoziția ei, în fața casei. Doar dacă Bertram sau vreun alt prieten nu o condusesese.

În timp ce taxiul încetini pentru a opri, Alex aruncă cîteva bancnote pe scaunul din față și ieși din mașină. Șoferul părăsi aleea circulară și se îndreptă înapoi, într-un nor de praf. Alex o strigă pe nume, cînd intră în casă. Cum ea nu răspunse, merse direct spre dormitor. Dormitorul lor.

Apoi se duse în camera de oaspeți, pe care o folosisese în primele săptămîni ale șederii ei. Nici un motiv de panică, își spuse. Trebuia să fie pe undeva, prin împrejurimi. Continuă în josul coridorului, deschizînd și trîntind ușile în drum.

În zborul înapoi spre Zephiros, își repetase ceea ce avea să îi spună. Iar acum nu își putea aminti

totul. Năpustindu-se în bucătărie, încercă să pună cap la cap fragmentele discursului plănuit. Cum era? De fapt, el se gîndea ca, la Crăciunul din Atlanta, să fie împreună cu ea.

Părinții ei erau minunați și îi părea rău că uitase să îi spună asta. Datorită ei, el își chemase mama la telefon, de la aeroport, iar ea plînsese și el simțise un nod în gît. Sandy, unde ești? El își opri respirația cînd intră în sufragerie. Ce altceva voia să-i mai spună? Că era maleabil. Da, așa era. Că ar fi putut trăi jumătate de an în America și jumătate în Grecia.

Că ar fi putut trăi oriunde voia ea, cît timp erau împreună. Se îndrăgostise de ea din primul moment cînd îl făcuse să rîdă. Și știa acum că nu avea de ce să îi fie frică să trăiască cu această dragoste.

Încercînd să găsească un fir logic în discursul lui, voise, de fapt, să uite de adevărul care îl imobiliză dintr-odată. Nu va discuta nimic cu ea. Plecase. El căzu pe un scaun, își desfăcu cravata și își lăsă capul pe spate, pe o pernă.

Apoi își ținu răsuflarea. Încet, ridicînd capul, privi spre peisajul marin de pe șevalet. Clipi de două ori, strîngîndu-și ochii, se ridică și se în-

dreptă spre șevalet. Se pictase pe sine în peisajul marin. Din semiprofil, cu brațele ridicate, părea gata să se arunce în valul care venea. Fața ei strălucitoare, roz, sînii și părul întunecat, umed, contrastau cu apa albastră care o înconjura. Privirea lui Alex se opri asupra cutiei deschise de culori și a celor două peneluri uscate cu vopsea. El luă unul, întorcîndu-l între degetul mare și arătător.

De ce ar pleca și nu și-ar lua cu ea penelurile? Și întotdeauna ea le curăța cu mare grijă, după fiecare folosire. Parcă nu era vorba de Sandy. Penelul se opri brusc între degetele lui. Ea nu plecase. Dintr-o mișcare ușoară, el puse pensula înapoi în cutie și se îndreptă spre terasă. Mai avea încă o șansă.

Se făcuse tîrziu, ea trebuia să plece. Trecîndu-și degetele prin apă, privi în jur plaja și zidurile înalte de piatră. În curînd, sentimentul acesta cald, familiar, pe care locul acesta i-l dăduse, avea să dispară. La fel ca Alex. Tăind apa limpede, albastră, ea se lăsă să se scufunde încet în ea. Simți senzația unei ultime minuni în locul acesta al lui Alex, din Egee. Experiența de a înota goală fu-

sese exact cum i-o descrisese el. Emoționantă, aproape spirituală, un fel de a fi una cu marea. Dacă, cel puțin, ar fi fost și el acolo, ca s-o împărtășească mereu. Lacrimile ei sărate se uniră cu apa rece, în timp ce își arcui spatele afară din apă.

– Am văzut peisajul.

Fixându-și picioarele pe fundul nisipos, ea se întoarse împrejur atît de repede pe cît îi permise apa.

– Alex!

Înaintînd prin apă, la cîtiva metri de ea, el o privi. O așteptă. Coborîndu-și bărbia și gura sub apă, ochii lui albaștri se concentrară asupra ei.

Ea înghiți.

– Eu... voiam să știi că m-am schimbat. Datorită ție. Se ridică puțin, așa încît sîinii ei goi ieșiră din apă ca niște globuri roz, strălucitoare. Și încă mă mai schimb.

El o privi, pînă cînd ochii îl durură și nodul din gît dispăru într-atît încît să poată vorbi. Se ridică și se apropie de ea.

– Ascultă-mă, nu mai pot rezista. Te iubesc, Sandy. Te iubesc atît de mult, încît gîndul că tu ai putea pleca mă face să înnebunesc. Spune-mi ce

trebuie să fac ca să te conving să rămîi aici și să te căsătorești cu mine.

– Să mă căsătoresc cu tine?

– Da, să te căsătorești cu mine. Te iubesc, Sandy. Vreau să fii soția mea, vreau să fim o familie, să avem o familie. În timp ce vorbea, ochii ei se dilatau. Am să-ți construiesc un club cu un teren de tenis și cel mai bun câmp de golf din toată Grecia.

Ea clătină din cap, plîngînd și rîzînd în același timp.

– Ei, ce spui? Întrebă el.

– De acord, dar numai dacă nu faci clubul ăla. Nu vreau să se schimbe nimic pe insula asta, cu excepția noastră.

El închise spațiul dintre ei și începu un sărut care se termină sub apă. Cîteva secunde mai tîrziu, țîșniră la suprafață, căutînd o gură de aer printre rîsete. El își alunecă brațul în jurul mijlocului ei și înspre spată.

– Toată vara am încercat să te conving să faci baie goală și aproape că îmi pierdusem speranța să reușesc.

Trecîndu-și degetele peste buzele lui, ea îl privi ironic, bătînd din pleoape.

– Ei bine, ți-ar fi rămas peisajul.

– Peisajul, repetă el, trăgînd-o mai aproape.

Ea își prinse picioarele în jurul mijlocului lui.

– Pînza aia e perfectă, dar trebuie să-ți mărturisesc că realitatea mă bucură și mai mult.

O sărută zgomotos pe buze.

–Ce părere ai?

– Ce părere să am?

El o trase afară din apă și o privi în față.

– Ce-ai spune de o baie, goală... cu mine?

În timp ce el se lăsă tandru pe spate în apă, ea se prinse cu picioarele de mijlocul lui, din nou, și își trecu degetul peste nasul lui aristocratic.

– E minunat! șopti ea, înainte de a-l săruta.

SFÎRȘIT